وتلې اروا

محمد آصف عمر

په دنیا کې هر دیو ته شاهزاده بهرام په کار دی. خو چې پیدا شي. د الیشنګ ولسوالۍ د سالاو دره له شماله جنوب ته غځېدلې ده. کلي یې د سیند پورې راهورې پراته دي. کروندې یې لکه له سیند څخه ختلې زینې. دلته د داود خان د زمانې تاو راتاو سرک تېر شوی، او د کاوون غره عظمت ته یې سر په پښو کې ایښی. پر سرک د غونډۍ په لمنه کې سړی روان و. له هر قدم سره یې بېرسر جیټکه خوړله. تا به ویل په پښو کې یې توري ځېلۍ نه، درنې زولنې دي. خلاصو بندونو یې شاته پر خاورو کرښې باسلې. تورې مېږې او سرې غوا به کله کله د تېز لمر له کبله پښه واچوله. مګر د سست خاوند لپاره به بیا سستې شوې. سرې غټې سترګې د غونډۍ ترشا سپېره غره ته واړولې. د خپلې نیا خبره ورياده شوه «زویه! ماڼلو غر پخوا د شنو او ممانو باغ و. خلق به د مېوو ټولولو ته په مېله تلل. یو وخت ورته امدا خلق دېوان شول. ونې او بوټي یې له بېخه باسل. په تناره کې یې سوزول. یو شازاده بارام پیدا نشو چې مخه یې ونیسي» سړی په تصور کې د غره تېر شینوالي او د مرغانو شور ته لاړ. موسکی شو. شاته یې د کوم شي خرپه هار واورېد. لکه څناور چې د مړ حیوان غوښې شکوي. ورپړېدېد. ژړ یې مخ واړوه. تر سرک لاندې کړوپ ځوان د غنمو لو کوه. د سیګرېټ لوګی یې تر برګ دسمال لاندې پر ګلابي مخ او سور پیکي خپرېده. سړي ترې ښه خاطره نه لرله. یو وخت یې په ډنډ کې دومره غوپې ورکړې وې چې یو ساعت یې سا سوزېدله. مګر بل وخت د پشه یانو ښځې بره خپلې درې ته روانې وې. یو هلک پسې غږ کړ. همدغه ځوان پرې غصه شو. ویل پشه یان په مونږ اعتبار لري. ته مو نوم مه بدوه! دا کار یې دده په زړه ولګېد. اوس سړی د تېرېو په باره ورکېوت. د پخو غنمو بوی یې دماغ وتخنوه. مالونه پر سرک ودرېدل. مېږې غاړه اوږده کړه. وبغېدله. لکه د خاوند کار چې غندي. سړي غټې سترګې برګې کړې. په سوړ غږ په پزه کې وبنګېد:

– بلا! چیشی دی؟ خوابنې!

ځوان واورېدل. سر یې جیګ کړ. نیم نیغ شو. ملا یې شخه شوې وه. خوله یې له سیګرېټ سره کړه ونیوله:

– اوو، اوو، اوو، لالټې دی لالټې!

سړي سیګرېټ ته لاس وغځوه. ناره یې کړه:

– ډیز، ډیز، ډیززززز، شامټې دی شامټې!

ځوان په خندا سیګرېټ ورکړ. ... یې په نامه ... سولو ... وپوښتل.

– وه خوار شې! زما نوم شاماما دی.

سړي له سیګرېټ څخه دوه اوږده کشه وکړل. له خونده یې سترګې پټې وې. له نرۍ پزې راوتی لوګی یې په بېرو برېتونو، ببرې ږیرې او بېرو وېښتانو کې تیت شو. لکه په ځنګله چې ګردلې تېرېږي. سترګې یې پرانېستې:

– زما نوم ام لال مامد خان دی یارو. ته څه خبر یې؟ زه لا پیدا نه ومه. ابا مې خوب لیدلی و.

– هاو، پیغمبر ورته ویلې وو چې زوی دې پیدا کېږي. نوم پې لال مامد خان کېده. که چا لالټې وویلې خدای یې وهي.

– ډک یې که هه هه! اغه دی خبر یې.

– هاو کنه. دا ډوزه خو ته هره ورځ ولې.

– اخی! ونښتلې. په امدقه خبره لکه قارغه د دوزق په دام کې ونښتلې.

– آهاهاها ښه ځا، توبه! نور نه ویمه. ای لال مامد خان اکا! هه واخله! لړلو خو وکه کنه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوح اوح! د ابا دې څو نوکران دي؟
– خوارشې! ته ابا څه کې؟ پیسې درکومه.
– ډک يې کړه ـ ه! چې په کاسه کې يې راکې په غلبېل کې يې راکه!
– ښه ځا! چرس درکومه.
لالټي يو دم سرتيټ کړ. شاوخوا يې لکه غل وڅارله. له شاه محمد څخه يې لور واخيست. وپسېد:
– ورو غرېږه! ته خو يې جنتي مخ راوښيه کنه يارو! چې دا زړه مې پې ټکور شي.
– هاهاهاها، ته کار شروکه! جنتي مخ به يې پيدا شي. ماته مالومه ده چې چا سره شته.
لالټي لوروغورځوه. نېغ شو:
– ډک يې کړه ـ ه! د پردي خيرات کې سپي په ډانګ وهې؟
په شاه محمد د لور غورځول بد ولګېدل. لالټي يې ټېل وهه. هغه د غنمو په ستري ولوېد. سيګرېټ چخپيت شو. ځوان وويل:
– اله پاسې! لو وکه! اله! سيګرېټ خو خوشې ندی. پاسې پاسې!
د لالټي رنګ داسې وتښتېد ته وا اوس يې دار ته خېژوي. په دروغو يې ملا ونيوله. له زګېرويو سره پاڅېد:
– وی الاح! ملا مې ماته شوه ح. درد کئ ح. مړ شومه ح.
ځوان يې مټه تاوه کړه. دده له درده اخونه وختل. د سپين ټيکري ښځه د سرک څنډې ته راغله. غږ يې کړ:
– د پروانې ابا! دلته چيشی کې؟ کورته ری شه! زرکوه!
د ښځې ګرد مخ له غصې پړسېدلی و. د هغې حوصله او غيرت هرچا منل. ويل يې د قسمت کارونه دي. که نه دا ښځه ددې سړي لايقه نه وه. شاه محمد د لالټي لاس پرېښود. هغه هم د دروغو زګېروي بند کړل. د خړو جامو شاته لمنه يې ټک وهله. په ښځې پسې پر خام سرک روان شو. لکه ماشوم چې ښه پوهېږي پلار جزا ورکوي، خو تښتېدلی نه شي. غوا او مېږه هم په خاوند پسې بېرته وګرځېدلې. سړی د غونډۍ په لمنه کې په لرګينې دوه پټه دروازې ننوت. ښځه مخامخ د دوو کوټو په مخ کې تشو کټونو ته روانه وه. پېغلې لور يې پر پلاستيکي فرش جامې قيچي کولې. ښځې مخ راوګرځوه. پېړې شونډې يې وربېږدېدلې:
– اله خدای خو دې وخله! چې دا ته بيا څه مصيبت يې؟
لالټي وتښتېد. مېږې او غوا هم ورسره منډه واخېستله. هغه د حويلۍ په نا هوارو برخه جيګ شو. ويې ويل:
– وه ما چيشی کړي؟
– تا چيشی کړي، آ؟ د کوره ولې ووتلې؟ چېرته روان وې؟
– وه خو مرو ويلې مالونه وړي دي. اغه خو يې څرولی نشي کنه. پېغله جلۍ ده. اغه ده پو ښتنه وکه!
– وی الا، مروه دروغو ته مه مجبوروه کنه! نا، دا ما سبايي وخته د درمنځې اخېږولې شروکه؟ چې مال ته ری شمه کنه. شرمېږې خو نا. ښځه کار کئ ته بې ننګه مړې سترګې ناست يې. نور غمونه پې دپاسه راوړې.
– وه د چيشې غمونه؟
– تاته مې ويلي نه وو چې دا وار دې چرس وسکل درنه ځمه؟ آ؟
– ډک يې کړه ـ ه! چرس چېرته دي؟ په سپينه ورځ دروغ وايې.
– داح! په ټوله دونيا کې د دروغو بيرق دده جګ دی، دروغجنه زه شومه. ای اغه لوګی د چيشې و، آ؟
– کم لوګی؟ ځه ځا! غلې! له خېټې ګډه يې.
– وه خدايه! نېغ په سترګو راننوځې. ما کتلې نبا؟ بس خلاص، ونشوه. وه جلۍ د خلقو نوکري پرېده! راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ودرېږه! ښځې ودرې کنه! اغه سيګرټ و کنه.
– وی‌ی‌ی‌ی! تبا شې! بيا دې چيشی خرڅ کړي؟ اله جلی! دا کالي وغورځوه ويمه! نغری وګوره!
مروه د کوټو شاته د نا هوارې برخې بره کونج ته وختله. تر ځپرې لاندې پر پلاستيکي فرش يې لوښي وکتل. غږيې کړ:
– نا ادې. کاسې، پيالې، ځمڅی، ديګونه، چاينر، ټول شته.
– اح، ښځې! څنګه شو؟ اوس ته ښه شوې که د ايړابو سپی؟
– سپی ته يې. بل شی به دې پټ کړی وي. وه جلی! ککری دې وخورمه! زر کوه کنه! ځه چې هاشم لالا کره ځو!
– وه د دا هاشمټې نوم مې په کولمو درد راولي. خدای دې مردار کي، چې زما د پرو زړه په قبر کې يخ شي.
– بس که بس! لالا ته مې ښېرا مه کوه! لورمې تا ووجله تا. که تا چرس نه سکل سم سړی به وې. چا به درپورې نه خندل. پروانې به جنګ نه کوه. اخ سړيه، ويمه خدای خو دې يا تا وخلي يا ما! ستا د لاسه مې دا شل کاله ښه ورځ ونه ليدله.
ښځه په ژړا په سره لمر کې پر کټ کېناستله. لالټې د دېوال سيوري ته مېږه او غوا په موړيو پسې وتړله. مروه بېرته راغله:
– خير دی ادې کنه! ته غلې شه! ګټه نلري.
لالټي وګڼله چې د ښځې قهر سوړ شو. هوارې حويلۍ ته کېوت. هغې په سلګيو کې وړې نرۍ سترګې آسمان ته جيګې کړې:
– وه خدايه پاکه! څنګه مردار قسمت دې راکړی دی؟
– ډک يې که‌ـه‌ـه! ما غوندې ځوان دې په ټوله خېلخانه کې نشته. ما پسې جينکۍ تښتېدلې.
– کشکې! زه به درنه خلاصه ومه.
– ته ام راته بوځه بوځه کېدلې. هېر دې شو؟
هغې ته په ژړا کې خندا ورغله. مروې هم پخ وهل. ښځه پاڅېدله. مېږه ته يې په ملا کلکه سپېړه ورکړه:
– خاورې دې په خوله شه! چېرته ونه وايې! خلق به وايي چې رښتيا.
د لالټي په خښتګ کې يو څاڅکی متيازې لاړې. ايله يې تريخی پيدا شو. په ښځې يې چيغه کړه:
– مه کوه‌ه‌ه! ډرت وار وکې.
تريخی يې همدومره و. روان شو چې د حويلۍ په کونج کې په تشناب کې خښتګ ومينځي. ښځې وويل:
– ای تبا مړيه! ماويلې د ښکارځي پټي هاشم لالا ته ورکه! په شاړه چيشی کوو؟ للمي ام نه کئ.
– چيشی؟ چې زه جوندی يمه ولا که يې پکې ولګئ.
– ضد مکوه! اغئ خپله ګونا منلې. په خوشې درته شاړه ابادئ. ويلې لو ته ام راځو. نور چيشی وکې؟
مروې غږ کړ:
– ادې مې ښه وايي. ورېې که! ښې پيسې درکئ. په سم ځای کې پې دوه پټيه کېږي. زمنږ پکې ګټه ده.
– غلې شه! هرکله، ادې مې ښه وايي، ادې مې ښه وايي. سباګل راته اغه نه ډېرې پيسې راکئ.
– دروغ وايي. ماما خو مې پکې قلا اچئ. سباګل پې چيشی کئ؟ خوشې ګرمول کئ.
دې کې د دروازې ګړز شو. ډله ماشومان ننوتل. يو غږ کړ:
– ای اغه کندو بيا راغلی. وايي لالټي ته نارې کئ.
ده ورپسې منډه کړه:
– هئ د سپي زو! ادې ته دې د سپ نوم واخله!
ماشومان په خندا وتښتېدل. لالټي ښځې ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لاړ شمه، که مېمله ته ام ته غېږه ورکی؟

ښځه وبنګېدله. مخ يې واړوه. مروې غږ کړ:

– ابا ودرېږه! تښی دې بیا خلاصې کړي دي. کولمې دې ورسره ګنډه دي.

هغې د پلار ګرېوان وتړه. په سر او بږیره یې نرم لاس ووهه چې وېښتان یې سمل‌ي. د لور مینه او د هغې د پستو لاسونو تماس لالتېي ته لکه د قو د ښکو کټ و. د پینځو حواسو سترېا یې ورسره ورکېدله. دی ووت. یو دم یې له تعجبه وروځې بره لاړې. ببر سر یې وګروه. ښځې او لور یې د دروازې له درزونو کتل. پر سرک دوه تور لنډکروزران له ډېر پاکولي ځلېدل. ځنګ ته یې وسله وال کسان ارت ولاړ وو. داسې ګاډي دلته ماشومانو څه، چې لویانو هم اول ځل لیدل. د کلي موټر خو لکه ټکر شوي، عقب نما ښیښنه نه لري، په سترګو ړانده وي، پمپر یې ځړېږي، د رنګ ځای سم نیم ګلګل نیولی وي. هلکانو په سور لمر کې د قیمتي موټرو سیل کوه. دوه تنه ترې کېوتل. لالتېي د چاغ سړي د شتري واسکټ له پاسه لاسونه تاو کړل، لکه فیل چې په غېږ کې نیسي:

– وه سباګله! په خیرونه یارو! عمر دې ډېر دی. امدا اوس مې یاد کړې. چې راتلې ټلیفون به دې کړی و. پسه مې درته چپه کوه.

کلیوالو هررر وخندل. د دروازې شاته ښځې اسویلي وکړ. لور یې په ملا لاس کېښود چې آرامه شي. په خندا کې د سباګل د پوکانۍ په شان غومبري او ګردې سږمې لا وپړسېدلې. غونډ منډ کس ته یې لاس ونیو. په نري غږ یې وویل:

– وروره ګله! هېوادیار صیب په کابل کې ډېر غټ رییس دی. هېوادیار صیب! د شربت خېلو اصل کلی لاندې دی. اغه د پټیو منځ کې ونې او کورونه وینې؟ خلک چې ډېر شوي، پاس غونډۍ له راختلي دي.

لالتېي هېوادیار ته هم غېږه پرانېسته. خو هغه تش لاس ورکړ. د سپین واسکټ له جېبه یې غټ موبایل وباسه. مسېج یې وکوت. بېرته یې کېښود. سپین پکول یې په تکو تورو وېښتانو سم کړ. دروند غږ یې له ستوني ووت:

– سباګل ویلې په سالاو کې یو ځای دی، ښکارځی یې بولي. ما ویلې دا نوم مې خوښ شو. چې ویې نه ګورمه نه کېږي.

– ډک یې که‌ـه‌ـه! تاسې نو د هوسیو ښکار ته راغلي یئ.

– نا نو، الته هوسی شته؟

– چې نشته نو بیا ولې ورته ښکارځی وایي یارو؟

کلیوالو بیا په زوره وخندل. ماشومانو نارې کړې:

– لالتېي دروغجن، لالتېي دروغجن!

ده بې له مخ تاوولو په جیګ غږ ځواب ورکړ:

– څوک غاپي؟ د سپي زامن! څوک غاپي؟ د سپي زامن!

هېوادیار او سباګل پخ وهل. ماشومانو بیا بیا نارې وهلې. لالتېي تنګ شو. تیږه یې واخېستله. هغوئ وتښتېدل. تیږه یې ځنګ ته ولګېدله. لالتېي مخ بېرته راوګرځوه:

– هېوادیار صیب! دا د بې سېواده بچیان دي. تربیه نلري. تاسې مه خفه کېږئ ښا؟

– نا نو، خیر دی. واړه دي. نه پوهېږي. څنګه؟ ښکارځي له ځو؟

لالتېي د کوربندې دروازې ته وکتل. د ښځې عکس العمل یې ونه لید. سر یې وخوځوه. مخکې شو. سباګل ورباندې غږ کړ:

– چرته چرته؟ وروره ګله! ګاډي له وخېجه!

لالتېي له خندا شین شو. د شاتني موټر په مخکیني سیټ کې کېناست. د کلي د غټو او وړو خولې وازې وې. لالتېي پزه جیګه ونیوله. دده لپاره د بري شېبه وه. د کلونو کلونو د سپکاوي او ځورونو د غچ شېبه. کاږه کاږه یې هر یو ته کتل. لکه چې وایي ما خو وینئ؟ تاسې کله په داسې موټر کې ناست یئ؟ دوئ حرکت وکړ. په تخت کې کېوتل. هېوادیار شا وخوا ته نظر واچوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، دغه ځي له ولې تخت وايي؟ دلته خو مکتب دی او جامع جومات.

لالټي وخندل:

– پخوا اوار میدان و یارو. دا نوم پې زما غورنیکه ایښی. امیر حبیب الله خان چې یې ملاقات ته راغی، دلته یې کېښو ه.

– نا نو ستا غورنیکه دونه غټ سړی و؟

– هاو کنه. خلقو یې مخکې ټرت نشو کوی. د لغتو لاندې یې وجل.

– نا نو امیر حبیب الله خان چرته ناست و؟ الته به مو پخه ځپره وهلې وه. خلک به سیل له راتلل. تاسې له به کاروبار پیدا شوی و.

– ډک یې که ـه ـه! د چرګ نه د مالګې څټل غواړې؟ دا خلق د تاریخ په ارزښت څه پوهیږي؟

هېوادیار او سباګل وخندل. دوئ روان شول. د تورو تړو پر کنډو واوښتل. هېوادیار ټوله لاره په کاغذي دسمال تر ګردې ږیرې لاندې د پیړې غاړې خولې وچولې. ګرمي دومره نه وه، نه فاصله زیاته وه. خو په لاره کې یې باید په هر قدم کې له ښنو تیږو پښه اړولې وای، له کندو کپرو ځان بچ کړی وای او په تړو ختلی او کښوتی وای. سباګل خو به کله کله ودرېد چې اوږدې ساګانې واخلي. مګر د لالټي چورت هم خراب نه و. زر ځله یا ولسوالۍ ته، یا د خلکو نه پټ د چرسو څکولو ته په دغه لار تللی راغلی و. هره تیږه او کنده کپره ورته معلومه وه. پښې یې اتومات اوښتلې. بالاخره ښکارځي ته ورسېدل. هېوادیار شا وخوا وکتل. د غرونو په منځ کې نسبتن برابر ډاک و. د ختیځ خواته د برج په شان د نیغ او یکړه غره پر سر زیارت د سپي پام اړوه. لاندې په هواره کې هرچېرته خلکو د ځای جرولو ته تیږې اچولې وې. یو نیم اباد پټی هم ښکارېده. لالټي وویل:

– هېوادیار صیب! دا ام پوخ تاریخي ځای دی. د وروس په زمانه کې مجاهدینو دلته خلق وجلو ته راوستل.

د هېوادیار یا خبره خوښه نه شوه، یا په سیل بوخت و. ځواب یې ورنه کړ. سباګل د غره بیخ کې نیمجوړ پټي ته اشاره وکړه:

– وروره ګله! اغه تیږې چې پکې ماتې دي، امدا د لال مامد خان ځای دی. کنه؟

– بالکل. سورنګان الوزومه یارو. مزدوران مې اچولي. دا غر ټول اباد ومه. په سر کې برمه وهمه. یو جرنده او به وځي.

هېوادیار په خندا پټي ته ورغی. د ماتې تیږې ټوټه یې سترګو ته جیګه کړه. دلته لالټی سباګل ته په غوږ کې وپسېد:

– ای! په قسم مړ شومه. تیلم تیلم یمه. چرس راکه چرس!

سباګل په سپین څادر د مخ خولې وچې کړې. د غټ ځان په پرتله په نري غږ یې وویل:

– اغه بله ورځ مې یو بلا درکړل. ختم شول؟

– نا، اغه مې ماښو کې پټ ایښي. بچي راباندې پوه شوي. الته مې نه پرېدي. خیر دی کنه. دوووونه پټه راکه!

– وروره ګله! څه مشکل دی؟ اوس خو دې ښځه نشته. ددې ځي نه راسن ماښو ته لاړ شه!

– نا کنه. چې الکان د سپي زامن مې وګوري چیغې وهي. ټوله دونیا خبرېږي. ای پښې به دې ونیسمه!

– ننا، پاڅې پاڅې! ویمه غلی کېږې که نا؟ ګوره دغو سنډاګانو ته وایمه؟ وهي دې.

لالټي د هېوادیار باډیګاردانو ته وکتل. ژر پاڅېد. له ډاره یې سترګې بلې خواته واړولې. مخ یې آسمان ته کړ:

– اخ خدایه نو! دا چیشی شو؟ ستا په لویه پاچایي کې منږ ته دووونه ذره نه رسیږي؟

سباګل له خندا شین شو. هېواد یار په ټول پټي کې وګرځېد. آن غره ته وخوت. یوه تیږه به یې په پښه واړوله. بله به یې سترګو ته جیګه کړه. ځمکه به یې په تېره تیږه وکیندله. لکه علمي څېړنې چې کوي. د لالټي ورته دومره پام نه و. خو سباګل ترې سترګې نه اړولې. هېوادیار پاس غره ته وکتل. ویې ویل:

– یره دا ځای مې خوښ نشو. دلته څه دي؟ سپېره خاوره، سپېره کاڼي. که زه لال مامد خان ومه دا مې یا خرڅوه، یا بدلوه.

– صیب! دلته چې اوبه وباسمه په کال کې شپږ فصله راکئ. خلق یې ځکه رانه غواړي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوبه د کومه شي؟ خوشې ځان مه غولوه! چې خلک یې غواړي وریې که! ځان تې خلاص که!
– ښه ځا، وبه گورمه. اغه یو خو د سپي زوی دی ښا؟ چې خپله ادې ام راکې ولاکه یې پکې ولگئ.
– څوک؟ ولې؟
– یاسین، د هاشمتي زوی. تاسې نه خو پته نده. خپل خلق یئ. ما لور ورکړې وه. د سې جلۍ وه چې چې چې. ویمه سپوږمۍ ته گوره کنه. دغه د سپي زوی راته ووجله.
د لالتي سترگې ډکې شوې. هېوادیار د لاس تیږه وغورځوله. ویې ویل:
– الاااااا! ولې؟
– په خېټه کې یې په لغته وهلې وه. بیا مریضه وه وه وه. اخېر یې قرار سر کېښوده. امدسې لاړه.
– ویششششش! خدای دې وبښي! ته نو مه جاړه! اوس یاسین درنه مځکه غواړي څه؟
– هاو. ښې پیسې ام راکئ. که یې بدله کمه، په ښه ځای کې دوه برابره پټي ام راکئ.
– ساده سړیه! وریې که، چې جزا وویني.
– نا یارو، د لال مامد خان یوه خبره ده. زه دلته نوم لرمه. ایزت لرمه. په دا یو د سپي زوی یې نه خرابومه.
– نا نو خلک به وایي آفرین! خپلو غلیمانو له یې داسې گوزار ورکو. که څنگه؟
– هېوادیار صیب! مه کلکېږه! د نر سړي خبره نه بدلېږي ښا؟
– نا نو، نر خو بدل اخلي.
– منمه. بالکل منمه. مگر پټي ناموس دی. لکه لور. لور سړی د سپي زوی ته نه ورکئ. ښا؟
هېوادیار د هغه له هر مخالفت سره ککره شاته وړله. یا د لالتي بې عقلۍ ته حیران و، یا غصه ورتلله چې ولې یې خبره نه منل کېږي؟ سباگل ته یې اشاره وکړه چې ته هم څه ووایه. هغه لالتي ته مخ واړوه:
– وروره گله! د مشرانو خبره ومنه! خدای به دې کله ام نه خرابئ.
– ډک یې که ـه ـه! ته ام وایې؟
سباگل یې تشې چونډې کړ. دده له درده اخ ووت. هغه ژر وویل:
– هاو کنه! یو زه او ریس صیب نا، هر سړی درله امدا وایي.
د لالتي په یاد شول چې هغه ویلي وو زما او ستا خبرې چاته مه کوه. مگر له انډیوال څخه د پټولو کار یې خوښ نه شو. هېوادیار ورته معصوم او غولېدلی وبرېښېد. یو دم یې سپین غونډاری له ځمکې واخېست:
– هېوادیار صیب! دا سر په تیږه ووهمه؟ آ؟ امر وکه یارو! امر وکه!
– ننننا، کېده کېده! دا څه کې؟ داسې مه کوه نو!
– ویمه ستا دپاره سر ماتومه سر! خو یاسین ته د پټي مه وایه! دا د سپي زوی چې جوندی گرځي شوکر دې وباسي.
– لال مامد خانه! ته بیا هم چورت ووهه! خپله په گټه او تاوان پوی یې. مونږ به تا غوندې شخصیت له څه لاره ښایو؟
– هاو، ډېره مننه چې زما د شخصیت قدر پېجنئ. د زرو قدر په زرگر وي.
سباگل وخندل. لالتي ورته تریو شو. د هغه له لاسه یې تشې سوزېده. دوئ بېرته وگرځېدل. غلي روان وو. لکه دلته په راتگ چې پښېمانه وي. یا د لالتي انکار خفه کړي وي. د تورو تړو په کنډو کې یې پام ببر مبر سړي ته واوښت. د خیرو له لاسه یې مخ لکه د موټرو مستري، ککړ پکړ ښکارېده. وېښتان یې غوړ وو. لالتي ورته اشارې کولې چې لېرې څه. ریس وپوښتل:
– لال مامد خانه! دا دې انډیوال دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ګل مامدخان؟ هاو یارو. ظاهر ته یې مه ګورئ! په ټول سالاو کې دویم شخصیت امد قه دی.
– ښاااا؟ نا نو، په دغه لوی شخصیت کې څه ښه والی دی؟
– ویمه د خدای نه جار شمه، د زړه غړد ي اوري. په سخته کې درسره دریږي.
سباګل په خندا شو:
– ریس صیب! دغه شخصیت له دلته خلک ګلټي وایي.
لالټي وبنګېد «څه د خلقو ښځه» سباګل چونډي کړ. دده چیغه پورته شوه «مه کوه ه ه!» تشي یې وسولوه. هېوادیار له خندا شین و:
– مه یې پاذابوه کنه! لوی شخصیتونه نازک بدنه وي.
مېلمانه بیا په کنده کپره لاره کې په سختۍ روان وو. خولې یې کولې. سا یې سوزېدله. تخت ته ورسېدل. خلک له ساتونکو راتاو وو. پوښتنې یې کولې چې له کومه راغلي یئ؟ دلته څه کوئ؟ هېوادیار او سباګل موټر ته وختل. لالټی پوه شو چې هغوئ یې همدلته پرېږدي او ځي. مګر ده غوښتل چې ترکوره یې ورسوي. ژر یې سر د موټر په کړکۍ کې دننه کړ:
– هېوادیار صیب! ددغو شاته پاتې خلقو مخ کې به ښه ښکه په پښو ځمه؟ آیا تاسې دا لازمه ګڼئ؟
– هاهاهاها. نا، کېنه صیب!
لالټي هم وخندل. شاتنې موټر ته وخوت. ښیښه یې ټیټه کړه چې خلکو ته سم ښکاره شي. ماشومانو او ځوانانو یو بل چوخول. ده ته یې ګوته نیوله. دی نو سم اسمان ته ختلی و. په خپل کلي کې هم د ټولو مخ ته شخ کېوت. روانو موټرو ته یې لاس جیګ کړ:
– ډېره مېربانې! منږ او تاسې بیا ملاقات کوو.
د خلکو خولې وازې وې. ده ته خدای موقع ورکړې وه. په ټولو برګ شو:
– چیشی دی؟ کله مو اینسانان لیدلي ندي. وحشیانو!
سریې وخوځوه، کورته ننوت.

∞∞∞∞

لالټي په کټ کې لکه مارتاوېده راتاوېده. دا یې په خوب کې په چرسو بار خر لیده. له نژدې کېدو سره به خر د سپي غپا وکړه. ده به پښه ونیوله. بیا به پسې وځغاست. خر د کلي د ملک څنګ ته د سروزرو په صندق بدل شو. دی نژدې ورغی چې وایې خلې. ملک پړانګ شو. حمله یې وکړه. لالټي په کټ کې نېغ کېناست. بدن یې رېږدېده. سا یې سوزېدله. په دوو نورو کټونو کې مور او لور پر ځانونو ټیکري کش کړي وو. په درانه خوب ویدې وې. په ګاونډ کې سپي غپل. له لېرې د شرشرې او سورلنډي غږ راته. مګر د لالټي زړه ترچوېدو تنګ و. لکه جهان چې وربانډې پرمخې پروت وي. بس په ژوند کې یې یو شی غوښت، چرس. مجنون به هم په لیلا پسې دومره لېونی نه و. نور نو یې نه د ښځې د قهر خیال ساته، نه د لور د خفګان. خړ څادر یې په اوږه کړ. پاڅېد. د تازه پچو بوی و. مېږه وبغېدله. ده وهم نه کتل. دروازه یې خلاصه کړه. پر سرک چپ لاس ته وخوځېد. ترتورو څېلیو لاندې شګو غژه هارکوه. لږ مخکې په نرۍ لاره د غره په لور وګرځېد. د موبایل څراغ یې ولګوه. د وچ خوړ په غاړه روان و. نرۍ شمال یخ ولګېده. ورسره یې د زړه تنګون ورو ورو کم شو. ایله یې شپه او ډار وپېژندل. پښه نیولی شو. مګر نن یې بېرته ګرځېدل په خیال او خاطر کې هم نه راتلل. یا په چرسو شهید یا غازي. له خښنو تیرو یې اتومات پښه اړوله. هرڅومره چې یې فکر روښانه کېده هغومره یې وېره زیاتېدله. غوږ ته یې شرپه هار راغی. زړه یې وډبېد. ودرېد. شاوخوا یې رڼا واچوله. د خپلې نیا د شیشکو کیسې وریادې شوې. اوس هرې غټې تیږې ته ځیر کېده. بالاخره د ماټو خوړ بوی ولګېد. د غره په بیخ کې د پلنو بوټو تور ځنګل ته ورسېد. ملایانو آذانونه وکړل. سودا یې شوه چې ښځه او لور یې ویښه نه شي. په ماټو تېز ننوت. د چینې په نریو اوبو کې یې څپلۍ وشړپېدلې. کړوپ کړوپ مخکې لاړ. د ګڼو بوټو منځ ته یې رڼا واچوله. نه زېړپا کټ و، نه چرس. زړه یې بیا هماغسې تنګ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جيګ غږيې کنځا وکړه. مخ يې شاته واړوه چې ووځي. نابېره دوه تورې او جيګې بلاګانې يې خولې ته ودرېدلې. درنده سپېږه يې په مخ وخوړله. له چيغې سره يې موبايل له لاسه ولوېد. چرررر ميتيازې يې له خښتګه تويې شوې. درب شو په ځمکه ولګېد. سيمساره په منډه له ماڼو ووتله. د غټې تيږې لاندې پټه شوه. د لالټې د جسد د پاسه په هوا کې د سړي څېره ښکارېدله. لکه پر توره تخته د تباشير رسم. مخ يې ده ته ورته و. خو منظم، لکه له نايي څخه چې راوتی وي. ترنامه لاندې تنه يې نه وه. رسم په هوا کې يوې او بلې خواته لاړ. لکه سرګردانه چې وي. بالاخره کلي ته روان شو. په نيمه لاره کې يې دوه تنه وليدل. په غورو غورو بره تلل. دی د توتو د نيالګيو پر سر تېر شو. کورونو ته ورسېد. تر سرک لاندې په ويالې کې سړيانو او د سونه کول. په حويليو کې يوه نيمه ښځه ګرځېدله. مروې له کټونو توشکې ټولولې. موریې له بهره راغله:

– ميرا ثمرې ايچېرته نشته. خدای خو دې زر په تخته کې چې تې خلاصه شمه!

بيک يې له کوټې راوباسه. لور ته يې وغورځوه:

– مريه! چيشي ته ولاړه يې؟ هه، واچوه کالي واچوه!

نجلۍ زړه نا زړه کوټې ته ننوتله. لکه پر مور چې له باور سره سره په دغه کار کې خير نه ويني. له فلزي بکس څخه يې يوه غږېږه جامې ووېستلې. د کوټو مخ ته يې په کټ وغورځولې. ښځه له ځان سره ګډه وه «غوا او مېږه ام په تورې خرڅومه. د خپلو بچو سره به يوځای شي. دی دې سنکتيا وخورې!» په ژړا شوه «ټول عمر ورسره په شرمو شرمېدلې يمه» د تباشير رسم د مور او لور په غوږ کې چيغې وهلې:

– لعل محمد مړ دی. های! اورې؟ لعل محمد مړ دی.

دروند غږيې انګازې کولې. خو هغوئ نه اورېده. رسم کله د يوې له مخ سره ځان جنګوه کله د بلې. کله يې له متو د کشولو کوشش کوه. مګر چا نه احساسوه. نجلۍ درګرده په بيک کې جامې منډلې. د رسم زړه تنګ شو. د کوټو د پاسه لاړ. په کلي کې وګرځېد. يوې ښځې غوا لوشله. بله په لمانځه ولاړه وه. بلې په نغري کې د اور بلولو کوشش کوه. سړي له جوماته پر سرک راروان وو. رسم يې مخ مخ ته کېده. خو چا نه ليده. اوس بېخي ړنا وه. رسم له ناچارۍ بېرته ماڼو ته لاړ. دوو کسو د لالټې جسد پر څادر سمه تخته اچولی و. يو تن کلي ته منډه واخېستله. رسم جسد ته مخامخ په هوا کې ودرېد. د لالټې ورپام شو:

– چيشی دی؟

د رسم دروند غږ انګازه وکړه:

– ته مړيې.

– وی ښا. ته ايزرايل الی سلام يې! ستړی مشې يارو! هې په خدای! ای پام دې دی؟ منږدواړه بېخي غبرګونکي ښکارو. ونيسه نو! خپل ورور ته يو سګريټې خو پيدا که کنه! ګران درباندې نه يمه؟

– اخله ـه ـه! عزرايل چېرته دی؟ زه ستا اروا يم.

– ډک يې که ـه ـه!

– بس دی! ډېر دې ډک کړل. دغه حال ته يې ورسولې. نور دې نه پرېدم.

– چيشی چيشی؟ ته کم د سپي زوی يې؟ لوېشتينکه!

– داح، يو خو ستا خوله نده، ډېران دی. د سړيتوب خبره به ترې وانه ورې.

– څه ستا په سړيتوب...

– چوپ! کنځا نا!

– اوهو! اوهو! امرونه ام کئ! ای ای! کور کې خيريت دی؟ لوی واړه ښه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بس! ماسره به سم غرېږي! یو مې په نشي، بل په کنځا زړه تنګېږي. سر مې ګرځي. سا مې بندېږي.
– اها! خپله قواره دې لیدلې؟ د نانځکې نه چې پښې وباسې. هاهاهاها
– دادی نو! دونیا په لېوني پورې خاندي، لېونی په دونیا پورې. ای! زه نیم په تا کې پاتې یم. چې بدن دې خوسا نشي.
– هاهاهاها، ډیز، ډیز، ډیززززز، هاهاهاها
اروا حیرانه پاتې وه چې ده ته اوس څه ووایي؟ اسویلی یې وکړ. پر خېټه یې کېناستله. لالټې سترګې تېرې کړې:
– ما! ما! لرې! لرې! په تشي مې ونه لګېږې!
– نه، زه وزن نه لرم. تشي دې ولې؟
– ډک یې که ـه ـه! ته څنګه اروا یې؟ زما درد نه احساسی.
– درد احساسوم. خو سباګل په څه شي ژوبل کړې؟
– وه خدایه! وړوند وې؟ اغه د سپي زوی دوه واره په امدقه یو ځای کې چونډې نه کړمه؟
اروا په چورت کې سر وښنده. په ټټر راچنګه شوه. لالټې غږ کړ:
– وه وه! چیشی کی؟
– ننوځم. د نه سړيتوب دې دا کټه ده چې د عزرایل نه هم هېرېږې. پرېده نو چې ننوځم!
– نا، ما درنه غوښتي دي؟ آ؟ لکه کو څه ډبې سپي بې سته راروان یې. ځه ورک شه! ایجازه نشته.
– وا! ته څومره کم عقل یې؟ قاتلان پیدا که! جزا ورکه!
– ډک یې که ـه ـه! بلاګانو ته؟
– بلاګانې؟ نه نه، هغه مخپټې بنیادمان وو. پرېده نو! زه چې درننوځم، څه چې ما لیدلي ته یې هم وینې.
– ناء. نه غواړمه. رنګ دې ورک که!
– ښه؟ همداسې؟
– نو چیشی؟
– پښېمانه به شې. بیا چې زارۍ وکې، دغه مردار مخ ته دې ګورم هم نه. پوه شوې؟
– هاهاهاها، اوس دې منمه چې زما اروا یې. کنځا کوه! زړه یخوه یارو!
– دا کنځا نده. حقیقت دی.
– خیر دی! چې ماسره ګرځې په کنځا به ام راشې. هاهاهاها
– نهء. زه به تا د کنځا نه راګرځومه.
– چیشی؟ ستا اغه پلار یې نشي کولی، ته خو یې لوېشتینک بچی یې.
– وبه ګورو! خبره واوره! ته خو ما نه پرېدې چې درننوځم کنه؟ هلته زما او ستا ښځې کالي ټول کړي. روانه ده.
– په مخه یې ښه! چیشی چیشی؟ اغه زما ښځه ده. بل وار دا جک ونه وهې!
– زه ستا اروا یم! زما هم ده.
– غلی! غلی د سپي زو! په دا خوله دې وهمه!
– ته؟ هاهاهاها، تا کې دومره غیرت له کومه شي؟ ای خبر یې؟ هغه غوا او مېږه هم بیایي.
– ډک یې که ـه ـه! ته خو تر ځانه ام قمقل یې ولا! ټول کور دې په شا کې. مړی یې چیشی کئ؟ هاهاها.
– وه دا څه وایې؟ اغه د لور سره د هاشم کره ځي. د هاشم او یاسین کره. پوه شوې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا ورپسې!
– وه! وه! هغوئ زمونږ پروانه ووژله. هېر دې شول؟
– چېرته مې هېرېږي؟ خدای ام زما ښېرا واورېدله. مټرېې چپه شو. خو کشکې د دوو ورونو په ځای یاسین مړ و.
په کلي کې د ماښو خوا ته کورونه خبر شول. سړي له یو مخې ور وځغاستل. تا به ویل لالتهی یې د سترګو تور و. د هغه په نشت کې ورته کلی بد ښکاري. مګر نه، په دې کې یې خپله ګټه لیدله. له یوې خوا به د بې کسه مړي په سمبالولو کې ثوابونه وګټي. له بلې خوا به په راتلونکي کې د دوئ خپلو جنازو ته خلک ډېر راشي، په عزت به یې خاورو ته وسپاري. کلیوال ماښو ته ورسېدل. د لالتهي جسد یې په کټ کې کېښود. حیران وو چې د مړي بدن ولې شخ او سپک دی؟ چا ویل شهید به وي. چا ویل وخت کم تېر شوی دی. اروا لالتهي ته کړ:
– وینې؟ که مخکې پاڅېدلی وې خلک کم وو. غوغا به نه جوړېدله. څه خیر دی. اوس هم ما پرېده چې ننوځم.
– هاهاهاها، ښا نو چا وګټله؟ څوک زاری کئ؟ آ؟
– اخله‌ـه‌ـه! زه ستا دپاره وایم.
– ورک شه! زما دپاره مه وایه!
جنازه کور ته ورسېدله. کټ یې په حویلۍ کې کېښود. د ښځو شور او انګولا شوه. خلک ډله ډله ننوتل. مروې د پلار په ببره ږیره مخ لګولی و. چیغې یې وهلې. مور یې په کریکو زانګېدله. ویل یې ژوند مې تباه شو. اروا لالتهي ته کړ:
– دا وینې؟ ته چې هرڅومره د ډېران خلي وې، مګر دې ته منلی وې.
– هح، اسې خو د کلي ښځې ددې نه ډېرې بغارې وهي پروفیسر صیب! ماته نصیت مه کوه ښا؟ زه تا نه ډېر پوهېږمه.
– بالکل بالکل. سړی چې هرڅومره ډېر کم عقل وي، هغومره ورته ځان غټ عالم ښکاري.
– اغه ته یې ښا؟ هاو، په لور ګران یمه. او دا د مېږې او غوا رمبارې اورې؟ اغئ ام خفه دي. مګر دا ښځه نده؟ دا سخته مکاره ده. چې جوندی ومه سمه خبره مې تې وانه ورېدله نو. پرېده چې زما قدر ور مالوم شي!
– نه، چې تا په هغې دنیا کې څه لیدلي؟
– هاهاهاها مه کوه یارو. تا نشه نده کړې. بل ډول خوند کئ. او په جنت کې چې هرڅونه چرس غواړې شته. اخ چې زر ورشمه. چې د چرسو په ډېرۍ ولو غړېږمه. چې د ډانګ غوندې سیګرېټې ډک کمه. هت! کش وهااااا! چرسیان سګرېټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان.
– اخله‌ـه‌ـه! ته فکر کې جنت د چرسیانو ځای دی؟
– هاو کنه. دا نور خو د جوند په خوند نه پوهېږي. خدای پاک یې ولې جنت ته راولي. الته به ام بېروس ناست وي. چې او ښیار ښکاره شي. د عشق په ځای به حورو ته نصیتونه کئ.
– تووووبه! ښه څه! ته چې نه یې، لور او ښځه به دې څه کئ؟
– خوشالي به کئ، ګډېږي به. څوک په مړي پسې مړ دی یارو؟
– دا نو د سړي خبره شوه؟ هو رښتیا، ته خو سړی نه یې. د خرو سره هم فرق لرې. هغوئ یوه لکۍ لري، ته دوه.
اروا ترې روانه شوه. ده ورپسې غږ کړ:
– ډک یې که‌ـه‌ـه! ښه ده چې ته بې لکۍ خر یې. هاهاهاها
∞∞∞∞∞
په سهار کې له هرې خوا د مهترلام بازار ته خلک خوشې وو. چا پلې ځان رسوه، څوک پر بایسکل انډی انډی کېده، چا رېړه ټېل وهله، څوک په رکشا کې تنګ ناست و. پر سرکونو جم او جوش ورو ورو زیاتېده. هر چېرته د قلفونو کړسه هار او د آهن چادر غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هار جیګېده. سباګل د دکان په ویترین، جعبو او دېوالونو کې د سروزرو ګاڼې وشمېرلې. احتیاط یې کوه. هابله ورځ د خوراکي توکو د سرای چوکیدار په غلا نیول شوی و. هغه دومره ښه سړی ښکارېده چې وروسته تر نیول کېدو هم څېنو باور نه کوه. د غله کار له ورایه ښکاري. قلف الوتی او دکان تش وي. مګر د چوکیدار غلا ثبوت لیدلی نه شي. لکه د پیسو له بنډل څخه چې یو زرګون وباسې. یوازې د بنډل په شمېرلو معلومېږي. اوس ګاڼې پوره وې. له شتري واسکټه یې موبایل وباسه. ډاکټر خوشال عزیز پیغام پرېښی و «پلاره سلام! سکال کابل ته رانغلې. هوا ډېره ښه ده. راځه چکرې به ووهې. نوي ماینات به دې وکم. له غوړ سره ګوره ډېر پام کوه!» سباګل اسویلی وکړ. په موبایل کې یې شمېرې واړولې. د لالټې په نوم یې ګوته کېکاږله. ښځینه غږ وویل چې دغه شمېره له ساحې وتلې، یا ګل ده. د پښو تړپی شو. پلن ټیټکی ګاونډی یې د دکان مخ ته راغی:

– الکه سباګله! نن غرمه دې د ډوډۍ وار دی. د پسه کړايي به راکې!

– وه وروره ګله! پرون دې وخوړله. د وینو غوړ به پیدا کې. نن به درله لونګینه ترکاري راوغواړمه.

– ښا؟ زمنږ په وار کې د وینو غوړ نه پیدا کېږي، ستا په وار کې پیدا کېږي؟

– په ایمان که دروغ وایمه! دغه دی داه! امدا اوس مې ډاکټر زوی راله ویلې چې غوړ ونه خورې.

نورو دکاندارانو هم غږ کړ «د پسه کړايي خورو، کړايي خورو...» سباګل سپینه خولۍ په سر کېکاږله. شايې وګرځوله. لکه خبرو ته چې وخت نه لري. ته وا شپږم حس یې وایي چې پر لالټې کوم څه شوي دي. د هغه په شمېره یې بیا ګوته کېکاږله. اوس هم بنده وه. تندی یې راټول شو. په دکان کې وګرځېد. موبایل یې لکه پکی خوځوه. ترڅه ځنډ وروسته یې بیا کوشش وکړ. زنګ تېر نه شو. سپین څادر یې له چوکۍ څخه واخېست. دکان یې بند کړ. روان شو. ګاونډي وریسې ناري کړې:

– اله چې سباګل وتښتېده! وه الکه ای! راوګرځه! د کړايي نه تېر. بیا دې ثبوک ونه غولوي.

دکاندارانو هررر وخندل. خو سباګل لکه فیلسوف په خپلو اندېښنو کې ډوب و. په لاره کې یې بیا د لالټې شمېره ووهله. ښځینه غږ هماغه خبره تکرار کړه. دی ورته برګ شو «غلې د چرچري لورې!» د سالاو اډې ته ورسېد. میدان تش و. د سورلۍ موټر نه ښکارېدل. نیم دکانونه لا بند وو. څوان دکاندار د اوړو او وریجو بوجۍ بېرته دننه کولې. دده په لیدو یې غږ کړ:

– سباګل ماما! خبر شوې؟ لالټې بېچاره خولاړ.

– وی نا. انا لله و انا الیه راجعون، دا اوس رښتیا ده؟

– هاو وا. امدا اوس مې ابا ټلیفون کړی و. بېچاره! څوانه لور او څوانه ښځه یې پاتې شوه.

– اخخخخ، خدای دې وبښي! وروره ګله! ډېر جانانه سړی و. قاتل ثبوک دی؟

– خلق وايي نیمه شپه کې پېریانو ماښو ته بیولی. الته یې زندی کړی دی.

– نا، پېریان ناحقه په چا غرض نلري.

– اغه نیمه شپه کې متیازو ته وتلی نشو. نو ماښو پورې څنګه لاړ؟ ته وايې چا به وجلی وي ماما؟

– ماله څه مالومه ده؟ اسې خبره مې وکړه. تاسې جنازې له ځئ؟

– هاو کنه. په دا سبايي کې دوکان خوشې تړمه؟ وه الکه شېرو ای! منډه مټر وباسه کنه! څه ته ولاړ یې؟ زرکوه!

– وروره ګله! زه هم درسره ځمه.

– هاو کنه ماما. ستا خو انډیوال و. ته لېږ په تخت کېنه! اوس الکان راټولېږي.

∞∞∞∞∞

دوه سپینې پېغلې د خوب په لاجوردي بلوزانو او پتلونانو کې په پراخه زینه لکه جوړه کوترې کوزېدلې. د نصواري ښیښې په کټاره یې تنکي لاسونه ښویول. پر دېوال رنګارنګ منظرې شاته پاتې کېدلې. پېغلې د دویم منزل سالون ته کېوتلې. د نصواري کوچونو په منځ کې د نصوراي ښیښې پر مېز خواړه منظم اوبدل شوي وو. دوئ په زېړچکه قالینې قدمونه واخېستل. په کوچ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ په ځنګ کېناستلې. په سوري سوري زينتي دېوال کې دننه يې د برېتور نيکه نيکتايي داره عکس ته وکتل. ځراغونو روښانه کړی و. د کور لويوالي، ښکلا، پاکوالي او د هر ډول سهولتونو شتون ذهن ته سکون ورکوه. کړس شو. له ځلورو دروازو ځخه يوه وازه شوه. هېوادیار سندره زمزمه کوله سالون ته راغی. نجونې وبنګېدلې. ويل پلار بيا په کار کې کومه لويه کاميابي ترلاسه کړې؟ خو پوښتنه يې ونه کړه. د هېواديار اصول وو (د کار کيسې په کور کې مه کوئ، د کور کيسې په کار کې) د اوږدې کمڅۍ نجلۍ د پنېر ټوټه په ډوډۍ کېښودله. ويې ويل:

– پلار جانه! سپين پکول له سپين واسکټ او شتري جامو سره اور لګوي.

– مننه مننه. زما ذوق به منئ!

– امم مګر په دا تک تورپېکي کې بيا سمدم شازاده ښکارې.

پلار يې وکتل. نجونو ځانونه ناګاره ښودل. لکه له مصنوعي وېښتانو چې بيخي خبر نه لري. دا راز يې يوازې ښځو ته معلوم و. که هغه پوه شوی وای چې ميندو يې لوڼو ته ويلي دي نو قيامت به يې جوړ کړی وای. اوس هغه وپوښتل:

– نا نو، زما په وېښتانو کې کوم وراني دې ځه؟

د چکۍ وېښتانو نجلۍ ځو مياشتې له خور ځخه مشره وه. هغې د مربا د مرتبان سر خلاص کړ. ويې ويل:

– هو کنه. د الکانو سټايل دې لګولی دی. د سې ښکارې لکه زمونږ ورور.

نجونو کټ کټ وخندل. هېواديار هم ورسره په خندا شو. د وه ښځې له بېلو بېلو کوټو ووتلې. تې خواره کمکيان يې پر اوږه اچولي وو چې فيشن يې خراب نه کړي، او د سروزرو درانده سيټونه ونه شکوي. هغوئ د پاچا د وزيرانو په شان د هېواديار دوو خواوو ته کېناستلې. ده کمکيان واخېستل. ښکل يې کړل. هغوئ د تل په شان دده په مخ منګولې ولګولې. ځکه خو يې پړانګان بلل. جيګې نرۍ ښځې نجونو ته امر وکړ:

– اله خويندو او ورونو ته غږ کئ اله! چې ناوخته ويده کېږي امدا يې سزا.

نجونو دريم منزل ته منډه واخېستله. د هرې کوټې دروازه يې ټکوله، بيا يې خلاصوله. د پاڅې پاڅې غږونه يې راتلل. شېبه پس ډله ماشومان راکېوتل. چا سترګې سولولې. چا اسويلي کول. د هرې ښځې بچيان د هغې خوا ته کېناستل. ميندو ورته لکه په يوه قومانده ګيلاسونه له جوس ډک کړل. چې چا د چا تقليد کوه، معلومه نه وه. جيګې نرۍ ښځې خپلو بچيانو ته کړ:

– واخلئ جوس وسکئ چې اشيتيا مو پيدا شي!

ماشومانو لکه د محبس بنديان، ځوړندې ککرې مړې وخوځولې. هېواديار وپوښتل:

– ولې مو مخونه داسې بې خونده نيولي؟ وخاندئ! ټوکې وکئ!

ښځو هره مړۍ لکه ګولۍ دننه په ژبه کېښودله، چې د شونډو رنګ خراب نه شي. نرۍ مېرمن د بچيانو په ځای ځواب ورکړ:

– ځنګه به وخاندي؟ مکتب ته تګ ندی، قيامت دی.

کمکيانو د هېواديار مصنوعي وېښتانو ته لاس اچوه. دا يوازينی کار و چې دده نه خوښېده. يوه ورځ خو يې په همدغه عمل خپله مشره لور په اته کلنۍ کې ووهله. هغې د پلار دومره غصه کله ليدلې نه وه. ډېر يې وژړل. مور يې مجبوره شوه چې د مصنوعي وېښتانو راز ورته ووايي. نجلۍ بيا هر راز خپلې ميرنۍ خور ته وايه. ميندو تل تاکيد کوه چې پلار پوه نه شي! که نه، دنيا به بل مخې واړوي. اوس هېواديار کمکيان بېرته ميندو ته ورکړل. نرۍ ښځې ته يې وکتل:

– ای جينۍ! غوصه نا. زما بچيان به په مينه پوی کی. چې نشې کولی ستا کمزوري ده. ځئ بچيانو! نن رخصتي ده.

ماشومانو له ډېرې خوښۍ چيغې ووهلې. پلار يې په مخ مخ ښکل کړ. کوټو ته يې منډه واخېستله. تا به ويل سويان د ګيدړې له وېرې ځانونه سوړو ته رسوي. هېواديار په موسکا ورپسې کتل. يوازې دواړه پېغلې پاتې وې. نرۍ ښځه په غصه شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا څه کی؟ دونه نازولي یې مه بلدوه! بې تعلیمه بچي مې نه خوښېږي.
چاغې ښځې شونډې واچولې. د چکۍ والا پېغلې ته یې کړ:
– وخوره لورې! ډوډۍ وخوره! چې لږه غوښه والې! بیا چې کوم دی خواره مېښه درنه سازه نشي.
نرۍ ښځې غږ کړ:
– کترې مه وایه! کاسه دې په بوین سر اړومه!
– وی، خور بې بې. ته چې کوم دی سمه شیشکه یې! تاله ما څه ویلي؟
– اوح اوح اوح، مکارې ته ګوره؟ زه چې تا غوندې مردار خورې سره ډوډۍ خورمه شوکر وباسه! پویه شوې؟
– څه څه؟ مردار خوره دې خپله ممې ده! د شومېږک لورې!
مېږه یې پکول په سر کېښود. په قهر شو:
– بس! بله خبره وانه ورمه!
مخ یې چاغې ته کړ:
– ګوره! که دې بل وار کترې ویلې وې...
– څه به وکې، هه؟ کال مې د واده نه کېدو بنه دې راباندې راستله. نور به څه وکې، هه؟
– ګوره! سل واره جوول شوې جاولې بیا مه جووه! خوند نکئ. او دا مه وایه چې څه به وکې؟ ما په تاسې کې فرق ندی کړی. په زوره ځان له لانجه مه ګوره، ښا؟ ونیسه ته ام تکړه شه! دې غوندې په خپلو بچو درس ووایه!
دې کې ټیټه نرۍ ښځه له پتنوس سره په زینه راوختله. هېوادیار په شونډو ګوته کېښودله. دواړه مېرمنې غلې شوې. ددوئ په عمر خلک معمولن تجربه لري. پوهېږي چې پردي خلک تر هغو راز ساتي څو چې یې پکې ګټه وي. وروسته بیا د راز په افشا کولو خپل مهموالی ثابتوي. ټیټې نرۍ ښځې نیمې پخې هګۍ دده مخ ته کېښودلې. هېوادیار سترګې جیګې کړې:
– فاطمې خاله! تاله مې ویلي وو ښځو سره مې بازار له ځه.
فاطمه خاله له لېرې ځوانه ښکارېدله. مګر له نژدې یې مخ ګونجې و. هغې اول ښځو ته، بیا هېوادیار ته وکتل. ویې ویل:
– امداسې کومه ریس صیب.
– پرون دې نه وو کړي.
– دلته کار ډېر و.
– پرې یې ده! چې راغلې بیا یې وکه!
– صیبي.
هغه بېرته اول منزل ته کېوتله. پېغلو سرونه ښکته اچولي وو. ډوډۍ یې تېزه تېزه خوړله. لکه د پېښېدونکي کړکېچ اټکل چې یې کړی وي. هغوئ لیدل چې د پلار او میندو ترمنځ یې نا اعلان شوې سیالي روانه ده. دی غواړي هغوئ په کنټرول کې وساتي. هغوئ غواړي آزادي واخلي. اوس دواړه ښځې تروې وې. د چاغې د خال والا زنه وخوځېدله:
– د خبرې نه ړومبی لږ سوچ کوه! فاطمې خاله له مو مه شرموه!
– ایخ خبره نشته. اغه لکه مور داسې ده.
نرۍ برګه شوه:
– تاته به مور وي. مونږ ته نده. چې زوړ شوی یې د خدای رضا ده. په مونږ کار مه لره!
سرې هم برګ شو. ښځه یې ټېل وهله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د زوړ شوي نه دي مطلب څه دی؟ هه؟
– وار مه کوه! ماغزه دې ختم شوې. حوصله دې نشته.
پیغلو سر نه جیګوه. لکه کتل چې یې مداخلې ته مجبورويي. او دا بیا مشکل غټولی شي. چاغه ښځه موسکۍ وه. هېوادیار هغه هم په تېره منګوله په مخ چوخه کړه:
– ته څه له خاندې؟ هه؟
د ښځې موسکا لاړه. تکه سره شوه. پیغلو خوراک ختم کړ. کمکیان یې له میندو واخېستل. اول منزل ته کېوتلې. هېوادیار مخ ښځو ته واړوه:
– ګورئ! ښه یې واورئ! د ناموس خبره کې یوه ذره اخوا دېخوا نه منمه.
چاغې سترګې جیګې کړې:
– ته چې کوم دی لېوني شوی یې. دا څه وایې؟
– آو، سم ـمې به په لاره ځئ! پیغلې لورګانې لرمه. چې اغئ بې لارې نشي ګورئ!
– یه پروردیګاره! ای ته غر په پر مه پټوه، ښا؟ خپله چې هر څه کی اغه په مونږ ماچوه، ښا؟
نرۍ ښځې چاغې ته لاس جیګ کړ:
– ته صبر صبر! وه سرېه! کترې کنایې پرېده! سمه خبره وکه! مونږ نه کوم بد کار شوی؟ څه دې اورېدلي؟ څه دې لیدلي؟
هېوادیار په سره سینه، په درونډ غږ وویل:
– نا نو، بد کار چې وشي تاسې به ژوندۍ ګرځئ؟
– ښه نو ولې؟ ولې په مونږ بې باوره یې؟
– بې باوره نه یمه. خو ما لیدلي. پیسه داره ښځې چې هرچرته واره برابره شي، یارانې جوړئ.
– سوچ دروغ. ښځو کې سرو غوندې اوربل نه وي.
– ما په خپلو سترګو لیدلي.
– چېرته؟
– ته یې څه کې؟
چاغې غږ کړ:
– په خوب کې یې لیدلي. خوشې خو په شپه کې چغې نه وهې.
– په ویښه مې لیدلي. په خپل دکان کې.
د دواړو ښځو له خولې «وی ی ی ی» وخوت. هغوئ هرکله د مېړه خوله او موبایل لټوه. څو د هغه ناروا رابطه له بلې ښځې سره ومومي. هسې نه وه چې غصه ورتلله. مېرمنې تر هغو پورې مېړه لکه قیمتي غمی ساتي چې دا یې یوازینۍ ښځه وي. د بلې ښځې له کولو سره مېړه لکه د خیرات کاسه شي. په دوئ یې فرق نه وي چې چېرته پرته ده؟ او څوک پکې لاس وي. اصلن ښځو غوښتل د مېړه د ناروا اړیکې په موندلو د هغه غرور مات کړي. څو په کور کې یې قوماندانې ختمه شي. مګر هېوادیار هېڅکله کیسې نه کولې. خبرې یې ټولې د کور په روانو مسایلو څرخېدلې. اوس چې هغه خپله اقرار وکړ، د ښځو په څېره کې خوشحالي وبرېښېدله. ایله موقع په لاس ورغله. نرۍ خپل تندی تریو ونیو:
– الاااااا! په تا موڅونه ایساب کوه. ته خو دسې مردار خور شی وختلې.
– خوله سمه خوځوه! زه نه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاغې کړ:
– غلي غلى! اوس چې کوم دی خبره دې د خولې نه ووتله؟
– نا، څنګه وویمه؟ ښه ځا، اوس مړ دی. خدای دې وبښي نو. پلار مې و.
د ښځو سترګې تنګې شوې. په سوري سوري زینتي دېوال کې د ننه یې د خسر ښکتايي دار تصویر ته وکتل. هېوادیار وویل:
– په خیرخانې کې زمونږ د خیاطۍ دوکان و. د ښځو جامې مو ګنډلې. د یو پیسه دار سړي ښځه وه. د جمعې په ورځ راتله. پلار به ماله پیسې راکړې. لرې هوټل به یې وښودو. ویلې څه کباب راوړه. وایه زما مخ کې یې پاخه کړه! زه به کباب له خوشاله ومه. چې بېرته به راغلمه ښځه به تلې وه. ګاونډي الک پوی کړمه چې پلار ما ولې لرې لېږي. نور به مې په نږدې هوټل کې کباب واغستل. د مارکېټ مخ کې به ولاړ ومه. چې ښځه به په زینه کېوتله، زه به دوکان ته وختلمه. بیا د ښځې مېړه پوه شوی و. په پلار پسې مې ګرځېدو چې ویې وجني. مونږ ډک دوکان، ډک کور پرېښودو. پېښور له وتښتېدلو.
ښځو یو بل ته وکتل. دا هم ورته لویه کامیابي وه چې سړی په کیسو راغی. خیر دی. وروسته به یې خامیانې راووځي. نرۍ کړ:
– که ته وې که دې پلار، موهمه نده. مونږ اسې ښځې نه یو ښا؟
– پوهېږمه. ټولې سمې ښځې وې. سم جوند لرې. بس په مغزو کې یې ډزوشي. ګورئ چې دا قیصه بچو له ونکځ!
ښځې په خوراک اخته شوې. هېوادیار چې ډوډۍ ختمه کړه د پینځم منزل تالار ته وخوت. هلته هېڅوک نه و. دروازه یې بنده کړه. د پینګ پانګ تر مېز تېر شو. له سپین واسکټ څخه یې نوی سیمکارت په وړوکي موبایل کې واچوه. واسکټ یې په سپینو کوچونو وغورځوه. د سنوکر مېز ته ودرېد. په غټ موبایل کې یې نوې شمېره مسیج کړه. بیا یې زنګ ووهه. دواړه موبایلونه یې د مېز په ژۍ کېښودل. غلې غلې یې زمزمه کوله. د سنوکر لرګی یې واخېست. سپینه دانه یې ووهله. هغه کړس له شنې سره ولګېدله. د کړښې هاخوا سړی سورور مېز ته ناست و. په کمپیوټر کې یې کوم څه لوستل. شاته یې د افغانستان اقتصادي نقشې ته وکتل. وروسته یې په اوږدو ګوتو د مېز له جعبې کتاب واخیست، چې د کمپیوټر د معلوماتو کره والی معلوم کړي. دې کې ترنګه هار شو. د مېز له سره یې غټ موبایل جیګ کړ. شمېره یې وکتله. له موسکا سره یې اوږد مخ ګونجې وکړې:
– هېوادیار صیب! ښه وخت کې دې ټلیفون کړی. مراجعین څه چې مامورین لا راغلي ندي. چې بیا دې زړه د سنوکر بایللو ته شوی څنګه؟
– وزیر صیب! تصافات کله کله پېښېږي.
– هاهاهاها، تېر وختونه باد یوړل. نور به یوه لوبه ونه ګټې.
– ته لږ اوصله وکه کنه! پته به یې ولګي. ما ویلې نن نه درځمه. که زهیره کېږې نا، له آفیسه ووځه! واش روم ته شه!
وزیر پاڅېد. مېز یې تر زنګنو و. د تورې کورتۍ لاندې د سپین کمیس لمن یې په منګوله ووهله چې هواره شي. ویې ویل:
– یو خو تا دا پېښوری لهجه پرېښښودله. کابلۍ ته شه! ته په اصل کې د پروان ولایت یې، کنه؟
– هاو. پېښور کې مې سکول کړی. شناختي کاټ لرمه.
وزیر د جیګري کوچونو او الماری تر منځ قدمونه اخېستل. د ښیښې پر مېز له رنګارنګه مېوو څخه یې دوه بادامه خولې ته واچول. د احمد شاه بابا د لوی تصویر څنګ ته دروازه یې ټېل وهله. وړوکي دهلېز ته ووت. ویې ویل:
– په یاد مې دي. ته خدای وهلی د امغه سړي د ښځې سره جوړ وې چا چې درته زوی وویلې، په مکتب کې یې واچولې، شناختي کارت یې درجوړ که، د تاریخي اثارو په توجارت یې پوی کړې، ستا کورنۍ یې له غریبۍ وباسله...
– نا، اغه ښځه شنډه وه. خاوند ته یې د دویم واده جزا ورکوله. زه خام ومه. ورک یې که! مه یې رایادوه!
– هاهاهاها پخوا دې راته هره خبره کوله. اوس پې شرمېږې. دا د مقام تاثیر دی. د مقام دپاره کابلۍ پښتو هم وایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه فرق لري؟ دې کې عربي ډېره ده، اغې کې انګرېزي. ښه ځه، پوهېږمه. دا کابل دی. دلته به کابلۍ ويمه.
هېواديار د سنوکر دانه بيا ووهله. کړس شو له نورو سره ولګېدله. وزير لوی تشناب ته ننوت. ټلېفون يې بند کړ. هنداره ته ودرېد. په شناوۍ ږيرې يې لاس کش کړ. د سر د لنډو وېښتانو يوه برخه يې ولاړه وه. کې يې کاږله. ونه شوه. د الماری دروازه يې خلاصه کړه. د عطرو يو بوتل يې واخېست. ګوته يې لمده کړه. د غاړې په دواړو خواوو يې ووهله. نوی سيمکارت يې په نوي موبايل کې واچوه. په لوی موبايل کې يې د هېواديار د نوي سيمکارت شمېره وکتله. هماغې ته يې له وړوکي موبايل څخه ټلېفون وکړ:
– هېواديار صيب يې؟ هاها، دا دی خوږ ته راغلمه. موږ په کلي کې د تشناب کارونه په خوږ کې کول. ښه، دا د څه دپاره؟
– احتياط ښه دی. ويمه چې ستا په دفتر کې مايکونه او کمرې لګېدلې نه وي.
وزير په تشناب کې کموډ، شاور او ځراغونه له نظره تېر کړل. بيا په خندا شو:
– پيسه داري او مقام د ځنګله د ځناورو په منځ کې اوسېدل دي. هره ګړۍ د حملې امکان وي.
– او د داړل کېدو حوصله به هم لري! ما ويلې لالټهي بېچاره وفات شو.
– خدای دې وبښي! څه پوه شوې؟
– ياسين فون کړی و. بيا سباګل ام تپوس وکو. رښتيا وه.
وزير لاس د نل په اوبو کې لوند کړ. په ولاړو وېښتانو يې ووهه. ويې ويل:
– ښه نو اوس؟
– اوس به ياسين د جينۍ سره واده وکي. مځکه به اوتومات دده شي. مرحوم همدا يوه لور لري کنه.
– ښه نور؟
– مونږ به مځکه د ياسين نه واخلو.
وزير په هنداره کې ځان ته ښه وکتل. وېښتان يې سم ناست وو. اوبه يې بندې کړې. ويې ويل:
– خدای دې وکي چې په دې وارزي.
– بالکل ارزي.
– هېواديار صيب! ستا خدمت د قدر وړ دی. ډېرۍ ډېرۍ مننې!
– نانو، داسې مه وايه! زما او ستا خو وروري ده. ځکه مې اخېر ځل سنوکر درله بايلودو هاهاهاها.

∞∞∞∞

د سالاو د بېلابېلو کليو خلک شربت خېلو ته روان وو. ښځې لږې ښکارېدلې. اکثره زړې وې. ټولو د لالټهي بې کسي، عاجزي او مجبوريتونه يادول. او داچې څومره ربړې يې وګاللې. د معتادۍ علت يې هم همدا ښود. ويل لونړو ته ښه پلار و. خلک يې په خپلو ټوکو خندول. دروغ يې هم د نورو د خوشحالولو لپاره ويل. د هغه په ليدو به غم هېر شو. جنتي انسان و. د دغو خبرو په اورېدو به نابلده سړي ته لالټهي سم قهرمان ښکاره شوی وای. څه پوهېده چې په ژوندوني همدغو خلکو د هغه همدا ښېګڼې نه ليدلې. هرچا تر خپلې وسې سپکوه. خلکو د جنازې کټ له کوره وباسه. د ښځو چيغو زور واخېست. کټ يې پر سرک کېښود. په سلګونه سړي ترې راتاو شول. ډبه شکله موټر تېز راغی. د کلسري ماشوم څلور توري وزې وترېدلې. سره چرګه په تېښته کې وکرېدله. سپين سپي د چنار له سيوري وغېل. موټر تش شو. سباګل وروستی کس و. له دروازې يې ځان په خوارۍ وباسه. کليوال يې بې حده چاغښت ته ځير شول. هغه د نورو په شان له لمر څخه سر په سپين څادر پټ کړ. د مړي ليدو ته ورغی. ستر ګې يې ډکې وې. د خلکو شور شو. ځينو ويل جنازه په پښو وړل ثواب لري. نورو موټر ته ترجيح ورکوله. يوازې ياسين او هاشم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټه تیږه جدا ناست وو. غلي غلي غړېدل. اروا ته یې پوښتنې پیدا کړې. نژدې ورغله. یاسین د ځټ د برګ دسمال ځنډه خولې ته نیولې وه چې ځوک یې وانه وري:
– ولا چې بیا ام ویرېږمه ابا.
هاشم د غټ ځلور کونجه مخ شنې سترګې ځمکې ته واړولې. غړېږې ټیټ و:
– غلی شه! ایځوک نه خبرېږي؟ ملاذان سره ماڼو کې ځوک څه کئ؟
یاسین د تورو سترګو له کونجه سباګل ته وکتل. بېرته یې مخ پلار ته واړوه:
– هاو، بل ځوک خو نه و، خوووو، نورې لارې وې. وجلو ته ضرورت نه و.
– وه خدایه! زه درته ویمه ایځ خبره نشته. د ښځو غوندې پړنګېدل بس که نور! خلق یې اوري.
د اروا سترګې ټېغې ټېغې وختلې «ښه ښه ـه ـه! قاتلان دوئ دي» خلکو جنازه موټر ته جیګه کړه. د لالټي ښځه او لور ورسره کېناستلې. چې د جنازې تر لمانځه وروسته یې اخېر ځل وګوري. اوس یوازې دوئ ژړل. فضا درنده او خلک غلي وو. نه معلومېدله چې له لالټې سره په خپل چلند پښېمانه وو، که د هغه بې روحه جسد د خپل مرګ صحنه وریادوله. موټر ورو حرکت وکړ. تا به ویل درنده فضا په سختۍ له ځان سره کشوي. ټول سالاو ورپسې و. په دې منځ کې اروا لکه مرمۍ لالټي ته ورغله:
– هله چې پیدا مې کړل. پیدا مې کړل.
– چیشی؟ چیشی؟ چرس؟
– داه! ملامت نه یې. نشه او له حمله په مغزو کئ. وایم وګرځېدلم، قاتلان مې پیدا کړل.
– اووو ښا! دقه جاسوس مخلوق مې نه خوښېږي. مخامخ درته منکۍ منکۍ کېږي. پسې شا کنده کیني.
– چا ته؟ خلک ما نه ویني. نه مې غږ اوري. زه ستا اروا یم! زه او ته چې یو ځای شو مکمل انسان جوړېږو.
– بدبختانه.
– څه شی، څه شی؟
– ښه ځا پرېده! یو خو ستا اواز، لکه د خیرات د بند دېګ نه چې راوځي. عوم عوم، عوم عوم.
– بس که بس! ستا په پزه کې بنګېدلو څخه اوس هم صفا دی.
– ډیز، ډېز، ډیززززز! ښه ځا، د چا قاتلان دې پیدا کړل؟
– وه وه وه! ماغزه دې بیا چارج نه لري؟ ستا قاتلان کنه.
– اووو، ښه ښا، ځوک دي؟
– یاسین او هاشم.
– ډک یې که ـه ـه! هاشمټی؟
– هو. زهرجنه مېوه له زهرجن بوټي پیدا کېږي ښه؟ زوی یې ویل وېرېږم چې خلک به پوه شي چې موږ وژلی دی.
– ښاااااا! دسې د سپي زامن دي ای.
– ښه نو څه کې؟
– ایځ. بلا ورپسې! ما ویلې ته بل کار وکه! دا خلق وګرځوه! ما دې پاس د غونډۍ په سر ښخ کې! نېټ کې زمنږ د یو لیکوال ام امدقه ارمان و.
– حمم! جالبه ده. د لیکوال په مقصد خو پوهېږم. چې ته هلته څه بلا غواړې؟
– زه؟ چې نر غونډې سیګرېټی وهمه، او ټول کلي راته جینګې داړې ګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاهاهاها، ای تا څه وویل؟ ته دې په خپله خبره پوه شوې؟
– بالکل! تا قمقل ام پوېيومه. دې ته وصيت وايي ښا؟
– هو. د رواني مريض د غېج اخېستلو وصيت. دومره نريې پاڅې له قاتلانو څخه غچ واخله!
– وه په تا پورې څه؟ ومې ويلې نه يې اخلمه. ډېر يې ښه کړې. نه يې اخلمه.
د لالتهې زړه ډک شو. بيا يې وويل:
– ښه يې کړې. دونيا کې چيشي دي؟ هرڅوک به راباندې راخوشې و. اين ماشومانو په تيږو ويشتلمه. چا ورته نه ويلې چې ولې؟ دا ښځه مې نده؟ د جوند نه يې زړه راتور کړی و. وارونه، ښېرا، اله سر دې وخورمه پتهی دې ندی لو کړی، اله خاورې دې په خوله شه کالي مې نشته! اله خدای دې مړ که غنم جرندې ته وېسه! ...
– هاهاها، ته اوس په دې ژاړې چې په تا يې کار کوه؟
– ناااا! په دې جاړمه چې دا د سپي لور بيا په ما ډېره ګرانه وه. پوېږې څونه سخته ده چې يو څوک په تا ګران وي، او اغه دې په بلا وهي؟ ته يې په يوې خوږې خبرې پسې مرې، او د اغې ښه خبره ښېرا وي؟
– نو څه يې کړې وای؟ ته نه د ځانه خبر وې، نه د جهانه.
– څنګه نه ومه خبر؟ دا کارونه دې ادې کول؟
– ادې ته خوله مه اچوه!
– ښه کومه. اغه ام امدقه سې وه. يوه ورځ يې ونه ويلې چې زويه! کېنه لږ سګرېټی ووهه، چې د زړه تپ دې ووځي!
– اخله ـه ـه! ستا په جزا هماغه ابا ښه پوهېده. اول وار خو يې د چرسو په يو کش دومره ووهلې چې پرتوګ دې لوند که.
– ای قمقله! اغه اسې د تهو قو کش و. لوګی مې تېر کړی نه و. ابا زه ناحقه خفه کړمه. املته مې د جوند نه زړه تور شو.
– هاها، زړه به دې هلته تور شوی وای، چې هغه ژوندی وای، او ستا له نشې خبر شوی وای.
– وه ته خو بېخي د عقله رخصت يې. اولاد ته ارزښت ورکول د اغه نه سړی جوړېځ ښا؟ څه مالومه ده؟ که امقه وهلو زه چرسي کړی اوسمه.
– داه، تا غوندې کچه به بل په دنيا کې نه وي. اوس د خپلې نشې ملامتي په ابا اچې؟
– نو په چا يې واچومه؟ خپله لاړ. زه يې حاجي چمن ته يوازې پرېښودمه. څونه سختې راباندې تېرې شوې؟
– ښه هغه؟ لږ شرم وکه! پتهی يې هم ستا نيولی و، پټ هم ته وې چې حاجي چمن دې ونه وهي.
– نا، اغه خو وايي پتهی زمنړ دی. ستا نيکه په زوره جر کړی و.
– هه، څوک چې غصب کړځ خامخا به دليل تراشي. ته هم په دې ښه پوهېدې. له بې ننګيه پټ وې. بيا له دقيته دې نشه پيل کړه.
– پاسې لوېشتينکه! په يوازې ځان د شلو سره جنګ کېږي؟
– چې ابا ژوندی وای تا به ليدلی و. جنګ د خلکو په تعداد نه، په عقل ګټل کېږي. ته او عقل خو سره وران يځ.
– ټرت! نا، ستا ولې ما سره ورانه ده، آ؟ زور درکځ چې غټ غټ خلق مې صفت کځ؟
– څوک؟ هېوادیار او سباګل؟ هح، هغوئ درپورې خاندي.
– ډک يې که ـه ـه! سخت سوزې. ای کم ځای دې ډېر سوی کځ، آ؟
– ياره نو، چې خدای پاک زه ولې ستا بدن ته درکولم. جزا به يې راکوله نو.
– زما ام ولا که خوښېږي. وربوز دې هوښيار نيولی. لکه ته چې خټک خوشال خان يې او زه بېړا خان.
– هاهاهاها، فوق العاده مقايسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډیز، ډیز، ډیززززز. څه ځا، ورک شه! پرېده چې مرو لور مې اخېر وار ښه وګورمه! اخ د اوښکو نه یې قوربانکه شمه!

اروا ورڅخه بیا لاړه. موټر تخت ته ورسېد. شاته یو لښکر خلک هم راغلل. د تخت په هکله لالټې هېوادیار ته باټې ویشتلې وې. اصلن امیر حبیب الله خان ته چا د سالاو صفت کړی و. هغه په فیل سپور د درې سیل ته راغی. دلته یې دمه وکړه. وروسته بیا دغه ځای د تخت په نوم یاد شو. دلته هم ډېر خلک جنازې ته منتظر ولاړ وو. دومره جم او جوش په جنازې کې اول ځل لیدل کېده. هرچا کوشش کوه چې د مړي کټ ته د ثواب لپاره اوږه ورکړي. ثواب یو ازیني انګېزه وه چې خلک یې نیکو کارونو ته هڅول. جنازه یې د جامع جومات حویلۍ ته ننوېستله. اروا د یاسین او هاشم له سره نه لېرې کېدله. د جنازې لمونځ وشو. مړی یې له جوماته بهر وباسه. د لالټې ښځه او لور په کریکو د هغه وروستي دیدن ته راغلې. په مړي پرېوتلې. له ډېرې ژړا څخه یې آوازونه ډډ شوي وو. هاشم او یاسین هم په بغارو پیل وکړ. اروا د هغوئ مکارۍ ته په غټو غټو کتل. له قهره یې د دواړو څلور کونجه مخونو ته سوکان ورکړل. خو هغوئ نه احساسول. اروا ته په همدې هم قهر ورته. پام یې شو چې د باړې بابا د زیارت مجاوران سقات ته په دوو پښو ناست دي. ملک یاسین څنګ ته کړ. ویل له ترور څخه دې وپوښته چې د سقات پېسې ورکوي که نه؟ هاشم واورېدل. سمدلاسه یې له جېبه پیسې وباسلې. د پنځوس ګونو بنډل یې تیار جوړ کړی و. په غریبانو یې ووېشل. هر چا له کونډې خور سره د هغه مرسته وستایله. یوازې اروا وه چې له قهره لکه لاټو څرخېدله. سترګې یې تکې سرې وې. خلکو کټ جیګ کړ. د باړې بابا د زیارت هدیرې ته یې راوړ. ملا صاحب وروستۍ دعا وکړه. خلکو له امین سره لاسونه په خپلو مخونو راکش کړل. اوس نو د جنازې د ښخولو وخت شو. د لالټې د تره غوټ زوی د تېږو تختې د قبر سر ته نژدې کړې. سا یې سوزېدله:

– داخ! دا کږې وږې تختې چا راوړي؟ وړوند و؟

د یاسین نظر د هغه په غټ مخ کې ښخ و. هاشم ته وبنګېد:

– ای ابا! ماویلې چې مروه مې واده کړه، د لالټې د تره زامن به یې په ځمکه دعوا ونکې.

– نا کنه. لور ته یې میراث رسېږي. ویمه مه غږېږه! خلق یې اوري کنه.

– ښه ښا، ولاچې که دسې وي لانجه ختمه شوه. ګټه به ام وکو.

یاسین پلار ته موسکی شو. دلته اروا بیا لالټې ته ورغله:

– بله خبره واوره بله خبره!

– نه یې اورمه. تا د سپي زوی نه مې یو شی وغوښته، اغه دې ام ونکه.

– ای ته اوس رښیتا ځناور یې، که ځان دا سې ښیې؟ زه او ته خو د یو پلار اولاد یو. خپل پلار ته څوک سپی وایي؟

– کېنه لوېشتینکه! زه مې د ابا اولاد یمه. ته تشه هوا یې. پوففففففف

– راشه نو! وه کم عقله! دا زه یمه چې ته یې. که زه نه یمه ته مرداره غوښه او مردار هډوکي یې بس.

– ټرت! ښه ځا، خبره ماروه!

– کومه خبره؟

– داخ، دسې مکار دی. د غونډۍ په سر خښېدل مې درته ویلي نه وو؟

– خو ومې ویلې زما خبرې یوازې ته اورې. ته خښېدل پرېده! پوهېږې ته یې د څه لپاره وژلی یې؟

– ویمه بلا ورپسې!

– وه ته خو یو وار خبره واوره!

– ومې ویلې چې نه یې اورمه!

– هغوئ غواړي ستا ځمکه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بلا ورپسې!
- اوهووو! بلا ورپسې بلا ورپسې! بل شی دې نه زده؟ پوهېږې ځمکه څنګه اخلي؟
- ورک شه کنه! ماغزه مې مه خوره کنه!
هاشم او یاسین جنازې ته نژدې شول چې قبر ته په کوزولو کې برخه واخلي. دلته اروا چیغه کړه:
- ای بې غیرته! یاسین غواړي زموږ مړوه واده کي. ځمکه به په خپله دده شي.
- ډک یې که ـه ـه! زما مړو؟
- هو هو! ستا مړو. د اغې یاسین څومره بد ایسي؟ له خفګانه به یې زړه وچوي.
- ویمه غټ موزیګی یې په قسم. آرام ته مې نه پرېږدې نو. نه به دې ویل. څه به دې کم شوي وو؟ اوس زرکوه راننوځه! اله اله!
- نهء.
- وه دا څه رذیل دی؟ ترې ته او به نښیي بیایې په ځمکه تویېږ. اله زرکوه چې اوس مې خښېږ کنه!
- نهء، چې تاته هېڅ شی ارزښت نه لري ماته یې هم نه لري.
- وه د سپي زو! ارزښت لري، د مړو جوند راته د هر شي نه زیات ارزښت لري. اله چې جیګ یې کړمه کنه!
اروا په خندا ننوتله. لالټی د خلکو په لاسو کې لکه بلا راپاڅېد. هغوئ له چیغو سره خوشې کړ. دی په کټ کې ولګېد. بېرته نېغ کېناست. لکه د وزو منځ ته چې لېوه ننوځي، واړه او زاړه هرې خواته وتښتېدل. دوه ځوانان په قبر کې ولوېدل. وارخطا وارخطا یو د بل په ملا وختل. د غارې دسمالونه یې پاتې شول. هېچا د داسې پېښې توقع نه لرله. معلومه نه وه چې ژوندی شوی مړی خطرناک دی، که مینه ناک؟ دلته نو شعور د وضعیت ارزونې ته وخت نه لري. اول باید پښې وباسي. لالټی تل له نورو وېرېده. اوس له ده څخه د خلکو ډار خوند ورکړ. د پزې پختې او د زنې ټوټه یې وغورځوله. لاسونه یې جیګ ونیول. غږ یې ډډ کړ:
- هی هی هی ی ی! ودرېږئ ئ ئ! ولا که مو پرېږدمه ـه ـه ـه!
خلکو په چیغو منډو ته لا زور ورکړ. دی له خندا شین شو. برګ دسمال یې جیګ کړ. د کفن دپاسه یې لکه لنګ وتړه. روان شو. لاندې د ویالې په غاړه ښځې هم وتښتېدلې. یوه نیمه دده له مېرمن او لور سره زړه نا زړه پاتې وه. مګر د روان مړي په لید و هغوئ په منډه کې تر سړیو هم مخکې شوې. دده لور او مېرمن یو بل نیولي وو. لړزېدلې. لالټي غږ کړ:
- اسې خوشې مه وېرېږئ، ښا؟ زه صیي سلامت یمه.
ښځې په لړزنده غږ وپوښتل:
- اغه، اغه مړی د چا و؟
- زه ومه کنه. بې سده ومه. تاسې ام ښې اوښیارې یئ. نه ګورئ چې مړ دی که جوندی؟ پړینګ پړینګ پړینګ.
لور یې کلکه غاړې، واچوله. ښځې په موسکا کې اوښکې پاکې کړې. په ګډه کور ته روان شول. هغې په لاره کې وویل:
- ته دسې ښکارېدلې چې سا درکې نشته.
- هاو کنه. امدقه سې وي کنه نو.
- ولې بې سده شوې؟
- اغه خو سبایې ماښو ته د او داسه دپاره لاړمه. چې ګورمه غټه پټه بلا په چینه کې لامبي.
- وئ ځا! الته یو ټکی او به نشته.
- داح، د بلاګانو نه او به ام ټېزونه ولې. ټولې ورته راوتې وې. بلا چې زه ولیدلمه یو وار یې رامنډه کړه. دونه جیګه وه. په اسمان یې سر لګېده. غټې غټې داړې. تېره تېره ښکرونه. سترګو یې لمبې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه غلی! ته هرکله دروغ وايې. د ماښو شاخ دې په تورتم کې ليدلی. پرتوګ دې لوند کړی.
– چيشی؟ اغه اوبه وې.
– هاو، زه اوبه او ميتيازې نه پېژنمه.
دی غلی شو. درېواړه د ويالې په اوږدو پر لاره روان وو. د شربت خېلو د زاړه کلي له پاسنۍ برخې تېرېدل. انسانان نه ښکارېدل. مګر سپين غوا يې له ويالې اوبه څښلې. تورې غوا د ونې لاندې توی شوي توتان لټول. خړ سپی د دېوال بېخ ته بې غمه پروت و. د هغوئ په شعور کې د خطر پېژندنې حس خورا قوي دی. کله چې په رښتيا مصيبت وي نو يا پټېږي، او يا په بوڅو غوږونو د وضعيت څار کوي. اوس څاروېو حتی وهم نه کتل. دوئ کورته ورسېدل. مېږه او غوا سور لمر ته ولاړې وې. د لالټې په ليدو يې پښې وترپولې. زورونه يې وهل چې نژدې ورشي. مور او لور يو بل ته وکتل. په کور کې بيا ژوند پيدا شو. مګر له پخوا څخه يې په ماهيت کې تفاوت درلود. ښځې وليدل چې مرګ هم شته. ها غه لږ څه چې لري، له لاسه يې ورکولی شي. لالټې خلک وپېژندل. تر چرسو هاخوا يې دنيا ته هم پام شو. مروې ته پته ولګېدله چې کليوال سره له بدنيتۍ په سختۍ کې لاس درکوي. لالټې مالونه سيورې ته په نورو موږيو پسې وتړل. ښځې جامې راوړې. دی د مېلمنو کوټې ته لاړ. په مېخ کې يې د پروانې د واده د کاغذي ګلانو دپاسه وځړولې. له ځانه د کفن په باسلو اخته شو. مروې غږ کړ:
– ابا! دسې ده کنه، چې خلق بې حده ووېرېدل. ټول پټ دي. ټليفون وکه چې بې سده ومه.
د ښځې آواز راغی:
– د کمه شي؟ چې د ماښو نه يې راوړ موبايل او پيسې يې جېب کې نه وې.
– ای اورئ؟ چا به رانه باسلې وې.
– باسلې ندي. چرس دې پې اغستي. ماښو ته د نشې دپاره تلی وې.
– ای ښځې! بيا دې شرو کړه؟
– ادې بس که نو!
– چيشی؟ بس که! بس که!
لالټې له کوټې ووت. بېرته پخوانی سړی ښکارېده. لور يې د کور موبايل ورکړ. کليوالو ته يې زنګونه ووهل. هغوئ اول غلی غلی له لېرې وڅاره. کله چې يې ښځه او لور ورسره خوښ وليدل، دوئ هم ورغلل. حويلۍ ډکه شوه. خلکو پوښتنې کولې چې دا څه چل و؟ لالټې هماغه خبره وکړه چې بې سده وم. ملک په غټ سر سپينه خولۍ کېکاږله. ويې ويل:
– ياره خووو، ستا بې سدي ام د سړي غوندې نده.
ټولو هررر وهل.
∞∞∞∞
د مهترلام په بازار کې جم او جوش زيات شوی و. چا نارې وهلې، چا چنې. هريو هڅه کوله د بل د جېب پيسې خپل ته کړي. طالعمن ته به ساده مشتري په لاس ورغی. سم به يې لکه ګنی وزبېښنه. مګر له تکړه دکاندار څخه نه ساده خطا کېده، نه هوښيار. سباګل د قطارو کراچيو مخ ته په ګڼه ګوڼه کې لکه فيل روان و. خلک يې څنګ ته نري نري بربښېدل. هر دکاندار ته غوړه مړی ښکارېده. اشارې او نارې يې ورته کولې. مګر دده ذهن تېرې پېښې دومره مصروف کړی و چې نارې څه، آن له خلکو سره ټکرېدل يې نه احساسول. ډېکه شوي سړي به کاږه وکتل. خو دده د غټ بدن له ډاره يې لانجه نه کوله. سباګل هېوادیار ته ټليفون وکړ:
– وروره ګله! خبر شوې؟ لالټې جوندی شو.
– نا مړه!
– هاهاها باور وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، مړی څنګه جوندی شو؟ دا کله کېدی شي؟
– قبر ته چې یې کوزوه، یو دم نبغ کېناستو. داسې منډې شوې. زه ام وتښتېدلمه. چا ویلې پیری ورننوتی دی، چا ویلې شیطان، چا ویلې بلا ده. اوس موټر کې مهترلام ښار ته راتلمه، یو کلیوال ته یې ټلېفون راغی. ویلې دا یې ضوف کړی و.
– اوهو، ضوف یې څنګه کړی و؟ یاسین خو ویلې مړ مې کو.
– دروغ یې ویلې. یه الکه! ربړه څنګ ته که! د لارې په منځ کې څوک بادرنګ خرڅئ؟ خلک څنګه تېر شي؟ اورمه ریس صیب.
– ما ویلې په دروغو کې د یاسین رذیل ګټه څه ده؟
– اغه د اوله خوشاله نه و کنه. څوک چې ځان باسي او ته یې راټینګی، کار د غسې ورانېږي.
– دا څه مصیبت شو، هه؟ دې سره به څه کوو؟ تا آبل سړی پیدا کو؟ آچې د لالټې سره یې د مځکې خبره کړې وه.
– نا کنه، اغه ام یاسین دروغ ویلي. بل څوک دا شاړه مځکه څه کئ؟
– نا نو، هرڅه له دروغ مه وایه! که اغه سړی رښتیا وي، مونږ ته بل غم جوړولی شي.
– زه درته ویمه کنه، نشته. زما په خبره باور نکی؟
– ګوره الکه! زه پوهېږمه ته خپله د کار نه ځان باسې. ما سره چل مه کوه! که نه، خیر دې نشته.
د سباګل رنګ سور شو. اوس د خپل دکان مخ ته ولاړ و. په جېبونو کې یې کیلي ورکه وه. شونډې یې وچیچلې. ویې ویل:
– وروره ګله! د خبرې نه مځکې سوچ کوه! دا ځای پیپیپیدا کړی ما دی. پټېټپټکې ته کی.
هېوادیار اول ځل د هغه د ژبې بندېدل اورېدل. تندی یې راټول شو. ویې ویل:
– دا څه ترټوری درنه جوړ شو؟ ته د ماشومانو غوندې برو سېدل پرېده! نرشه! کار وکه!
د هغه سپکاوي سباګل لا سور کړ. لنډ یې وویل:
– د خدای پا پا پامان!
ټلېفون یې بند کړ. د دروازې آهن چادر یې په لغته ووهه. وبنګېد (د سپي پي پي بچیه!)
∞∞∞∞
یاسین د لښتي په غاړه د ولې سیوري ته ناست و. کاغذ یې لوست. سترګې یې جیګې کړې. مخامخ ځینې پټي له لو څخه پاتې وو. زېړ غنم له نري شمال سره نه نښېدل. زړو هډونو یې پخوانی نرمښت بایللی و. د منځ کلي سیند د شربت خېلو په شان دواړو غاړو ته جیګ جیګ کمرونه نه لرل. هلته سپینې او شناوې تیږې له لېرې ښکارېدلې. لکه څاروي چې هر لوري ته پنډ او ویده وي. یاسین د پښو ښکالو واورېدله. ژر یې وکتل. پلار یې و. په لپه کې یې توت راوړل. ویې ویل:
– الکانو راکړل. اغئ ویلې ولې ښار ته سورلۍ نه وړئ؟ ما ویلې زمنږ د رمن غوبل ته برابر دی.
یاسین یو موټې توتان واخېستل. خوار څلور کونجه مخ یې مخامخ درمند ته ونیو. په ډکه خوله یې وویل:
– ما وکتل! غنم سم وچ ندي. ای ابا! ولا چې لالټې پیجندلي نه اوسو.
دواړه د لو شوي پټي په سوارو کې درمند ته روان شول. له هر قدم سره کرپه هار جیګېده. هاشم د خولې توت تېر کړل:
– زمنږه خو مخونه پټ وو. خبرې مو ام نه کولې.
– که ری شي چیشی کوو؟
– چیشی کوو، منکرېږو. خلق زمنږه مني که د چرسي؟
– که موبایل پیدا کي؟
– موبایل؟ چېرته دی؟
– زما جېب کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ولې وېرېږې؟ بیا یې ایسته وغورځوه!
یاسین د موټي وروستي توتان خولې ته واچول. جېب ته یې په موبایل پسې لاس کړ. هاشم په ځنګله ووهه:
– چیشی کی؟ اوس نا. لالټي کې دونه غیرت نشته.
– نا، کلیوال یې نه پرېدي.
– د کلیوالو څه کار دی؟ ښه ځا، چې راغی بیا اغه سات اغه مسلات. دا قاغذ د چیشي دی؟
– دا امقه د سود خط دی. ولاچې ډېر بد وشول. ام دوښمني شوه، ام د دا ریس خبیث سره بند پاتې شوو.
– نو تا ولې ورنه خط اغسته؟ بیا دونه ظلم؟ لیکلي یې دي چې په دوو میاشتو کې به دوه برابره پیسې راکوئ. که دوو نه تېرې شوې هرو دوو میاشتو کې به دوه برابره نور زیاتېږي. ته څو نه قملل یې؟
– خو اغه ویلې دا اسې د خلقو د خولو بندولو ته دی. چې ونه وایي پیسې دې د کمه کړې؟ زه نو څه خبر ومه؟
– اوس یې بیا امدا خط کلک نیولی دی.
هاشم په درمند وخوت. د غنمو د وچو بوټو کرپه هار شو. یو ورې یې په ورغوي کې ومروړه چې دانې ترې وځي که نه؟ پو یې کړ. پشرې هواته والوتلې. دې کې ټلیفون راغی. د یاسین رنګ لا سپین شو. خط یې جېب ته کړ. پلار ته یې وکتل:
– د ریس ټلیفون دی. چیشی وکمه ابا؟
– چیشی وکې؟ خبرې وکه! خوري خو دې نا.
یاسین تنې ووهله. ریس په دروند غږ، له خپلې دایمي آرامتیا سره وویل:
– الکه! دا د لالټي خبره رښتیا ده؟
– هو ولاچې ریس صیب. بېخي بل ډول کار دی.
– نا نو، تا دروغ ویل؟
– نا، په رسول الله، په قران چې ما سم مړ که.
پلار یې زوی چوخ کړ. د سیند په غاړه د غنمو لو ته یې ګوته ونیوله. وپسېد:
– ورو غږېږه! کلیوال یې وانه وري.
یاسین سر وخوځوه. د ریس غږ راغی:
– نا نو، دا څنګه امکان لري؟
– هاو کنه. ټوله دونیا حیرانه ده.
– درباندې پوه شوی خو ندی؟
– ولاچې زه ام امدقه چورت وهمه.
– لالټي اوس چرته دی؟
– شربت خپلو کې. ای ریس صیب! ولاچې سخت مشکل سره مخامخ یو. ته لږ کومک وکه! دا پیسې خو تا د لالټي پټي ته راکړې وې کنه. اغه ونشو. خیر دی. د سود نه تېر شه! بېرته یې واخله! ولاچې د سې نشي چې ما سره ته ام په بلا واوړې.
– زما غم مه کوه! ته ام په بلا نه یې اوښتی.
– ولې نه یمه؟ اغه...
– اغه ایخ کولی نشي. دا وسنجوه چې څنګه تې لور راولې؟
– لور راولمه؟ ولاچې اوس خو نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څوک وايي نه کېږي؟ د چرسي نه لور راوستل څه دي؟ او که ځان باسې بيا امدا نن پيسی د سود سره راوړه! ګوره! که دد ې خبرې نه څوک خبر ام شو امغه ستا اخېره ورځ ده. ښه ځا، چورت دې ووهه! زه کار لرمه. الله پامان!

ياسين هاشم ته کړ:

– اوس چيشی وکو ابا؟

د پلار يې هم رنګ تبنتېدلی و. په غټ څلور کونجه مخ کې يې شنې سترګې بې واره تاوېدلې.

مانښام د چرچرکانو آوازونه راتلل. بيا هماغه شربت خېل و، هماغه يې خېل. مګر د مړي د ژوندي کېدو موضوع نوې وه. هرچېرته شاربل کېدله. چا خندل او څوک اوس هم په دې عقيده و چې پېری پکې تنوتی دی. د بې سدی خبره يې دروغ بلله. قسمونه يې خوړل چې سمدم مړ و. لالتې د دېوال بيخ ته د مېږې او غوا غاړه ګروله. هغوئ به کله کله په بنده خوله وبغېدلې. ځانونه به يې ورجوخت کړل. په ده ښې لګېدلې. په زړه کې يې ويل «دئ نه ګوري چې زه خان يمه، غريب يمه، خوښ يمه، خفه يمه، نشه کومه، نه کومه، بس راسره مينه لري. بنيادمان دې ورک شي! په مستي کې قربان، په سختي کې خدای پامان» په هوا کې د لاونډ تروش بوی ګرځېده. د نغري د لمبو رڼا نيمه حويلۍ روښانه کړې وه. ښځې تر څپرې لاندې په دېګ کې څمڅۍ وهله. دی غلی کوټې ته ننوت. هلته د برق يوازينې ګروپ رڼا کوله. يو کليوال پر خپل بام لمريزې تختې لګولې وې. هر چا ته يې تر سهاره برق ورکوه. په يو ګروپ يې د مياشتې پنځوس افغانۍ اخېستلې. موبايل يې هم چارجولی شو. لالتې غلی په مروې غږ کړ:

– دا موبايل راکه بچو! زما په کار دی.

مروې غټې سترګې په زارۍ تنګې کړې:

– خير دی ابا، لږ صبر وکه، لږ! د نېټ وخت مې ختمېږي.

– نا، ته ټوله ورځ پکې چيشی ګورې؟ دسې مه کوه بچو! که خلق خبر شي بيا خبرې کئ.

– ټوله ورځ کله؟ دوه ورځې پس د لسو روپو نېټ چالانومه. نوې جامې ګورمه. خپلوانو ته سلام ملام ليکمه.

– ډک يې که ـه ـه! ليکل دې ښه شوي؟ بيا يې هره ورځ چالانوه! خلق په بلا وهه! د پيسو غم ام ونکې! نن سبا کې غنم کېږي.

– هاهاهاها، نا، غنمو خرڅولو ته ضرورت نشته. کله کله خلق د خياطۍ پيسې راکئ.

لالتې هغه په تندي ښکل کړه. په موسکا روان شو. لکه غل، کړوپ کړوپ د ګوتو په څوکو بهر ووت. تر سرک تېر شو. د تيږو پر باړې پټې ته کېوت. د ويالې په غاړه بره لاړ. د چارمغزو د پراخې ونې لاندې پر وچه او پسته شګه کېناست. د ونې بوی پرې ښه ولګېد. خو په تياري کې يې زړه وډېده. دې کې خلک له جوماته راغلل. پر سرک ودرېدل. ايله يې زړه ولګېد. هغوئ دده ژوندي کېدل څېړل. دی موسکی شو. سباګل ته يې ټليفون وکړ:

– اندېوالـه! زه يمه. لال مامد خان.

د سباګل تندی راټول شو. پر تو شکه نېغ کېناست. ورې لمسۍ ته يې اشاره وکړه چې غلې شي. په نري غږ يې وپوښتل:

– وروره ګله! کم لال مامد خان؟

– وه! اندېوال دې کنه. د سالاو د شربت خېلو. ما ويلې دا مې بله شمېره ده.

– اووو ښه ښا. ما ويلې چې څوک دی؟ لالتې وايه کنه مړه! هر څوک پوېږي.

– ډک يې که ـه ـه! د سپي زامن خو په هرچا نوم ږدي. ته تې لغمان ته را ونه تبنتېدلې؟ په تا يې چيشی نوم ايښی؟ وويمه؟

– نه نا. خير دی. غلطي وشوه. بيا به نه کېږي. ای! ته څه موجيزه يې؟ اغه دې عجيبه وکړه ولا.

– هاهاهاها، هاو کنه. ما کې ډېر کمالونه دي يارو. چاته يې نه ښيمه.

– ښا؟ اندېوال لـه يې ام نه وايې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه يې کې؟ ډېر دې يارو. کوم يو درته وويمه؟ امدا اوس دسې ځای کې يمه چې تاته د زمري زړه درکي نه راخېجي.
– نا، رښتيا؟ يه جينی مه چغېږه! ځه بلې کوټې له لاړه شه! زه خبرې کومه ځا! ښا لال مامد خانه! تا ويلې چرته يمه؟
– اغه جيګه ونه نده؟ زمنږ د کور نه لاندې، د سين د جيګ کمره په سر. زه يې په اغه جيګه ښوکه ناست يمه.
– ښا؟ په دا شپه کې نو الته څه کې؟
– تاسره خبرې کومه کنه يارو. مه وېرېږه! ماته دسې ښکاري لکه په ځمکه چې ګرځمه.
– نا مره. هاهاهاها! وروره ګله! د قسم حق راباندې نلرې، ستا په مرګ سخت خپه ومه.
– هاو کنه. انډيوال مې نه يې نو؟ خو ته زما د حاله څه خبر يې؟ زه امدا اوس ام جوندی نه يمه.
– هاهاها. ښنګه؟
– ويمه پوره کال شو چې اور مې اغستی اور. که د لمبو سره سين ته وغورځېدلمه ايله به پوه شې چې انډيوال دې رښتيا ويلې.
– خدای دې نکې! څه خبره ده؟
– پوه شه کنه! وريت وريت يمه يارو. ستونی مې خاربښ کئ. بدن مې مېږي مېږي کېږي. چرس غواړي چرس.
دې کې اروا ورڅخه وتله. درب شو د لالټي سر د ويالې په غاړه په اوبو کې ولګېد. موبايل پر ښکو پروت و. اروا برګه شوه:
– ته په خبره پوه نه شوې؟ زه درته وايم چرس ونه څکوې، ته يې بيا غواړې.
– ځه ورک شه! ځان راته ابا ابا مه کوه! ما ټوقه وکړه. بل شی تې غواړمه. اله ری شه! خولې ته مې اوبه ننوځي.
– ښه، که دې چرس وغوښتل بيا ونه وايې!
اروا بېرته ننوتله. لالټي پاڅېد. اوبه يې تو کړې. وټوخېد. سا يې سوزېدله. لکه منډه چې يې وهلې وي. سباګل نارې وهلې:
– ای وروره ګله! چرته ورک شوې؟ اورې؟
– هاو، هاو. پښه مې خطا شوه يارو. وولېدلمه. ځان مې په بل شاخ کې ټينګ که.
– نا رښتيا؟ بلا سرې يې ولا. ښا نو چرس خو...
– ننننا. يو خو ته په ټوقه ام نه پوېږې. وه د خدای ظالمه! ما کله دا مردار شی غوښتی دی؟ ولې مې په خلقو بې آبه کې؟
– ولې، ولې؟ ښځه دې د ونې سر له راغله څه؟
– نا، دلته بل موزيګی پيدا شوی. په نيم ځان مکمل خبيث دی.
– دا څه وايې؟ ښوک دی؟
– يو ښوک دی نو. ويلی نشمه. ښا، ته کله راځې؟ اغه امانت ام راوړه!
–آ؟ بيا وايې؟
– اوهووو. پوه شه کنه! امانت خو بد شی نه وي کنه. امانت امانت وي يارو.
–آآآآآآ! ښه ښاااا. پوه شومه. پوه شومه. نو ابله ورځ خو دې ويلې راسره شته، اغستی يې نشمه.
– هاو کنه. امقه پسې تلی ومه. کم د سپي زوی وړې وو. په بلا واښتلمه.
– يره لال مامد خانه! سبا درغلمه. ای وروره ګله! نو ته بيا امانت اخلې ښنګه؟
لالټي چورت يو وړ. له قهره يې د خلاص لاس سوک خپل تشي ته اړم کړ. تشي يې وسوزېد. دې کې يې بلې خبرې ته پام شو «دا اروا ولې ونه ليدل چې سباګل چونډې کړمه؟» دلته يو فکر ورغی. سباګل غږ کړ:
– بيا چرته ورک شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

–آ، یمه یمه، دلته یمه. ما ویلي ته بل کار وکه یارو! امانت چې دې راکوه ماته یې مه ښیه! په بل شي خبرې کوه! غلی یې زما جپ کې کېده! پوه شوې؟ ګوره امدقه سې به کی ښا؟

–آاااا! ښه ښااااا. وروره ګله! بې غمه اوسه! پوه شومه.

نابېره له نژدې ښځه ښځې پر لالټې برک وهل:

– خدای خو دې پښې ماتې که! زمنږ پښې درپسې زب زب شوې. د ویالې په غاړه چیشی کی؟ سنکتیا منکتیا خورې که نا؟

لالټې ژر ټلیفون بند کړ. سباګل کټ کټ وخندل «سخت وران دی. چې دروغ وي، رښتیا ته سلام ام نه اچۍ»

∞∞∞∞

لالټې په کټ کې ویښ پروت و. د کلي یو نیم سپي په ځنډ غپل. لاندې له سیند څخه د شرشرې غږ راته. د څنګ کټونو ته یې وکتل. تش وو. د یوازېتوب احساس یې په زړه منګولې خښولې. سترګې یې کوټې ته واړولې. هغه روښانه وه. مور او لور له وېرې په ګرمۍ کې دروازه هم تړلې وه. مېرمنې اوس دده څار نه کوه. په کور کې د پاتې کېدو یې هم نه ویل. ان د چرسو د څکولو او نه څکولو یې نه پوښتل. دی نه پوهېده چې ولې؟ مګر ځان یې تر پخوا ډېر قید احساسوه. د ښځې ځای اروا نیولی و. دا بیا هرچېرته ورسره ګرځېدله. هېچېرته یې چرس څکولی نه شول. سخت تنګ و. چورت یې وهه چې څنګه ترې ځان خلاص کړي؟ د دېوال په بیخ کې مېږه وبغېدله. هغه په تیارې کې لکه توره یږه معلومېدله. ده ترې سترګې واړولې. آسمان ته یې وکتل. د نرۍ سپوږمۍ شاوخوا ګڼ ستوري تیت وو. لکه د ځراغونو نسکوره کاسه. دا وخت ور څخه اروا ووتله. ده وویل:

– چیشی کی؟ ته نو بلد شوې. دا زما ځان دی. ستا د ابا پرتوګ ندی. ډرت واغونده! ډرت وباسه!

– نه! تا ولې ښځې ته و نه ویل چې ورور او وراره دې وژلی وم؟

– چیشي ته؟

– وه! چې پوه شي کنه، چې دوښمن یې څوک دی؟

– دا یې پوه! ګټه یې څه ده؟

– ګټه؟ هغوئ خو مروې ته دام ایښی. بیا به مور یې ډېر پام کئ.

– هاهاهاها ای موزیګیه! دلته نو وښویېدلې.

– پوه نشوم.

– قمقلان پویول سخت دي. زه به کوشش وکمه. ګوره! زه چې جوندی شومه خبره ختمه شوه. نه جنګ ته ضرورت شته، نه غچ ته.

– هو، بېخي! مخکې ژوندی نه وې؟ مړ یې نه کړې؟ بیا دې مړ کئ.

– ته دې د نیم ځان غمه وخوره! په ما څوک چیشی نشي کولی. اوس زه خبر یمه.

– ستا خبرېدل مهم ندي ښه؟ د هغوئ ډار مهم دی.

– وه موزي ګله! ودې نه لیدل؟ څنګه یې درې درې ویشتل، منډې یې وهلې؟ مانه اوس ټوله دره وېرېږي.

– نه وېرېږي. اوس ټول خبر شول چې هماغه سړی یې. ای زه ووایم چې ښځې ته ولې نه وایې؟

– ناء. ضرورت نشته.

– که وو ایې بیا مجبورېږې چې په هاشم پسې ورشې.

– جنګ د سپي کار دی ښا؟ اینسان په خبرو لانجې حل کئ.

– بهانې مه جوړوه! ما کله ویلي جنګ وکه؟ زه وایم له جنګه وېرېږه مه! کله چې څوک پوه شي ته هرې مقابلې ته تیار یې بیا دې خبره هم تاثیر لري. انسان عقلمن ځناور دی. یوازې هاغه وخت داړل نکئ چې راتلونکی یې ځان ته بد ووینې.

– ښا؟ نور څنګه یې؟ دا د عقل کمیس دې اوتو که! قرار یې بکس کې کېده! بل وخت به دې په کار شي ښا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یاره نو. چې دا کم عقلان ولې نه پوهېږي چې کم عقلان دي؟ ای ای! ښځې او لور ته وایې که همدا سې دې مړ پرېږدم؟
– ډک یې که‌ـه‌ـه! ته اوس لکه ډاکو سړي یرغمل کې؟
– هو، ته په سمه پوه نه شوې نو. وایې که نه؟
– وه دا زما کار دی که ستا؟ د ورځې خو ټول سالاو راباندې ظلم کئ، د شپې ته لوېشتینک پیدا شوې.
– په هوښیار څوک ظلم نه شي کولی. په کم عقل یې کئ. ښه نو چې نه وایې زه لاړم.
– وه! وه! دا څه د سپي زوی دی؟ ای ای! چېرته ځې؟ صیي ده وایمه. صیي ده. ری شه کنه نو!

اروا له اسویلي سره بدن ته ورننوتله. لالټي نیغ کېناست. سا یې تېزه تېزه اخېستله. لکه وحشتناک خوب چې یې لیدلی وي. خوله یې وچه او زړه یې تنګ و. نشې ته یې زړه کېده. مګر نه چرس وو، نه څوک د زړه سوي. ستونی او ټټر یې له بې وسۍ وپړسېدل. مېږه نژدې راغله. ځان یې پرې وسولوه. ده ورسره غاړې واچوله. ویې ژړل. غونج په کټ کې پرېوت. مېږې بوی کړ. وبغېدله. ته وا مور بچي ته تسلي ورکوي. دده اوښکې یې وڅټلې.

سبا لالټي پر سرک بره روان شو. سباګل د چرسو د راوړلو وعده کړې وه. ده شېبه په شېبه شاته کتل. لکه مېین چې د جانان د لیدو په ارمان وي. غوا او مېږه ورسره ښتې تللې. له لېرې یې د ویالې په غاړه هلکان ولیدل. ځان یې د سرک بلې خوا ته پناه کړ. چې نژدې شو د هلکانو غږ نه و. ده ته چورت ورغی «دا د شیطان زامن ولې غلي دي؟ په کمه بلا اوښتي نه وي» د ګوتو په څوکو د سرک څنډې ته راغی. لاندې یې وکتل. هلکان د توت د ونې شاته پټ شول. ده ته عجیبه وه. خړې مرغۍ په هوا کې چغېدلې. ده پاس وکتل. د دکاندار زوی یې ولید. ځالې ته نژدې یې ځان غلی کړی و. لالټي ته خپل د شارو بچی وریاد شو. ماما یې ورکړی و. ده به ورته ټوله ورځ ملخان نیول. یوه ورځ هغه د بام په کونج کې ناست و. چا په غولکه وویشت. لاندې راولوېد. دده په لاس کې یې سا ورکړه. ټوله ورځ یې ورته ژړل. اوس په ونه کې د هلک په لیدو دده سترګې لاغټې شوې. یودم یې تیږې ته لاس کړ:
– هی د سپي زو! کته کېږې که نا؟
کړس شو تیږه د هلک څنګ ته ولګېدله. هغه چیغه کړه «وه ابا!» تېز تېز کوز شو. لالټي بله تیږه واخېستله. لاندېنیو هلکانو پر ده برید وکړ. خو دا ځل دده مورچل هم په جیګه و، هم په وسلو مالامال. هلکان مات شول. مخ په بره وتښتېدل. پاسني له جیګه شاخه ځمکې ته ټوپ کړ. منډه یې واخېستله. مرغۍ آرامه کېناستلې. د دوه لېنګیو ځناورو حمله په خیر تېره شوه. لالټي ورته عسکري سلام واچوه. بیا یې مخ په بره درانده قدمونه واخېستل. غوا او مېږه هم ورسره ښتې روانې وې. دی برګ شو:
– ای د ځاروي اولاده! ماسره چیشی دی آ؟ خو پاس ډډې ته شئ! سنکتیا منکتیا وخورئ! زه نه تښتمه.
هغوئ یې د لاس په اشاره پوه شول. ډډې ته وختل. دی ورو ورو دکان ته ورسېد. د توت نیالګي ته تکیه ودرېد. هلته د دکاندار زوی د پلار شاته پټ و. وېرېده چې بیا یې په تیږو ونه ولي. د دکاندار تر نامه پورې اوږده ږیره له خبرو سره وخوځېدله:
– وه الکه! دا ماشومان د مرغیو بچیو ته ولې نه پرېږدې؟ ستا خو ندي.
دې کې ټول هلکان د دېوال له شا څخه راووتل. لالټي ورته غاښونه وچیچل. مخ یې دکاندار ته واړوه:
– ته کوڼ وې؟ د مرغیو بغارې دې ناورېدلې؟ اغئ ویلې د قه د سپي زامن مې بچي وجني.
– ما! ما! سترګې برګې برګې مکوه خوارشې! مرغۍ په څه پوېږي؟ بیا ماشومان دي. امد قه یې سات تېري ده.
– ډک یې که‌ـه‌ـه! ماویلې که تش نوم دې ملا دی یارو. ته خو صیي ملا یې.
– دا څنګه؟
– ځان ته ها، بل ته ما. د خپلې باغچې ګلانو ته څوک نږدې نه پرېږدې. او د مرغۍ جاله پروا نکئ.
– آ ها ها، وه خوارشې! ګل خو ګل دی. د هرچا خوښېږي. جاله چیشی ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک يې که ـه ـه! نا، دا ګل نو د چا زوی شو، آ؟ که په اغه کې رنګونه دي، په جاله کې هنرونه دي. که د اغه بوئ دماغ تازه کئ، د دې آوازونه د زړه باغ تازه کئ. که د ګل په رنګ کې خوند دی، د جالې په منځ کې جوند دی. ښا نو، کوم يو ښه شو؟

دکاندار بيا کټ کټ وخندل:

– ياره ته سم شاعر يې. تاسره نه ويل کېږي. ای دا پرېده! په ماښو کې د بلا کيسه وکه!

له دې سره ماشومان ترې راتاو شول. يو ه ډله ځوانان هم ورسېدل. زاری يې پيل کړې. ده وويل:

– ناء! نه کېږي ناء. ماشين کې تېل نشته.

کلسري ځوان په دکاندار غږ کړ:

– ملا ماما! ته راکه يو جوس!

ځوان د جوسو وړوکی ډبی لالټې ته ونيو. هغه سمدلاسه يو غړپ وکړ. وې ويل:

– ښا نو غوږ کېدئ! و نه و، پاس اسمان و، لاندې ځمکه. په دې ځمکه يو غيرتي ځوان ګرځېده. لال مامد خان نومېده.

ځوانانو او ماشومانو هررر وخندل. دې کې بل ځوان تېز راغی. له سره تاو سپين دسمال يې له غاښونو خوشې کړ. دکاندار ته يې وويل:

– ملا ماما! بابا مې چې پتې وېشل ته خو وې کنه؟

دکاندار په خوله ګوته کېښودله:

– سرداره چششش! ته غلی! نه ګورې؟ مېله ده.

لالټې غږلا جيګ کړ چې سردار يې هم واوري:

– نو لال مامد خان به نيمه شپه چکرې وهلې. وېره مېره نه وه نا. وېره د چا لور ده؟ يو ه شپه ماښو ته لاړ چې اودس وکې. الته يو وارې غااااته بلا پيدا شوه. ويمه خدای دې چاته نه ښيي نووو. بده بلا وه ه ه ه. دېو و دېو. جيييييګ! اسمانه پورې. او دا سرې سرې سترګې. لس لس متره لمبې تې وتلې.

ماشومانو او لويانو په يو غږ حيرانتيا وښودله «ښاااا؟» د سردار خپل کار ته سودا وه. غوښتل يې د لالټې کيسه لنډه کړي:

– هح، ماښو يې ولې ونه سوزوه چرسولا ماما؟

– ډک يې که ـه ـه! قيصه خو واوره سوډابې تورې!

خلکو هررر وهل. سردار برګ شو:

– غلی يابو! اوس دې په ځمکه منډمه! تېوله ورځ وړکيانو ته ډوزې ولې.

لالټې لږ شاته شو چې سردار په رښتيا حمله ونه کړي. وبنګېد:

– ډوزې ندي! ښا نو چې نه يې منئ قيصه نه کومه.

دی روان شو. خلکو بېرته کلک کړ. ويل ستا په خبره کې ذره ډوزه نه شته. لالټې بيا نيالګي ته اوږه تکيه کړه:

– ای دروغ ندي ښا؟ په قسم په دقو سترګو مې وليدل يارو.

هغه له جوس څخه بل غړپ وکړ. مخ يې آسمان ته ونيو. لکه کوم څه چې په حافظه کې لټوي:

– نو ماما دې جارشي! هاو ښکرونه. اوهوهوهو د خدای قدرتونه دي، ديستک ديستک ښکرونه. څو کې يې تېرې ې ې تېرې، او نرۍ ی ی ی نرۍ لکه ستنې. او غولانځې، لکه جوالونه. داح داح!

سردار غږ کړ:

– تېسسسسس! نر غولانځې لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې ورته کاږه وکتل. په موسکا یې سر وخوځوه:
– ته به ښه شې ښا؟ مه ورخطا کېږه!
خلکو په زوره وخندل. سردار تک سور شو. لالټې بېرته مخ نورو ته را وګرځوه:
– ای دا پښې یې ندي پښې؟ لکه سراچه موټر. هره ګوته یې لکه د تېلو بوشکه.
لالټې لاندینۍ شونډه وچیچله. خپله سینه یې په سوک وډبوله:
– زه ورته مخامخ ودرېدلمه. ما ویلې زه درنه نه وېرېږمه. هاو. ما ته لال مامد خان وایي. نیمه شپه کې چاته د فیل زړه ورکه دلته راتلی نشي. زه د نیمو شپو شاهین یمه ښا؟
کلسري ځوان غړ کړ:
– دقه سې! د نررړر بچیه!
لالټې د جوسو تش ډبې وغورځوه. لاس یې جیګ کړ. لکه په کریکټ کې چې وېکټه واخلي. کلسري ورسره ورغوی وجنګوه.
ده سردار ته کاږه وکتل. خبرو ته یې دوام ورکړ:
– هاو کنه. دېو ویلې یاره منم دې لال مامد خانه. مانه ربښتیاني زمریان خښتګ ډکېځ. خو ته داسې زړور غړېږې. مګر ما سره یې نشې کولی. ما ویلې څنګه؟ ویلې اوس ګوره! دسې خو ونه وېرېدلمه. نو راټیټ شو. دم یې راباندې پو که. زما زړه لاړ وتښتېد.
هلکانو بیا د دروغو خواشیني وښودله. سردار د ملنډو په موسکا مخ دکاندار ته کړ:
– ملا ماما! ته دا چرسولا پرېده! زمنږ او د تره زامنو په منځ کې حالت خراب دی.
څنګ ته د تورو جامو تنکي ځوان تایید کړه:
– ربښتیا وایي جنګونه یې وکړل. ګرېوانونه وشکېدل. این په ټوپکو پسې یې منډه کړه. خلقو پرېښنبودل.
دکاندار اوس د خبرې په جدیت پوه شو. سترګې یې تېرې شوې. اوږده بېره یې ورپېدله:
– ښا؟ په چیشي؟
– په پټې کنه.
– اوووو ښا! په کوم پټې؟
– د کلي دپاسه ندی؟ زمنږ نیم پټې یې په خپل کې ګډ کړی دی. ته خو الته وې. ستا خو وېش په یاد دی کنه؟
– نا ولا، ډېر وخت کېږي. تاسې واړه غټ شوئ. اوس مو بچیان ګرځي.
لالټې د سردار اوږې ته ډیکه ورکړه. ځان ته یې ګوته ونیوله:
– د لال مامد خان نه پوښتنه وکه لال مامد خان نه! مغز ندی کمپیوټر دی.
– لرې پمنه! سړی په هره خبره کې ډوزې نه ولي. زما خو شې ماغزه خراب دي. دلته به درنه پنډوس جوړ کمه.
– ډک یې که ـه ـه! عقل دې لکه چې متیازو کې تلی.
خلکو بیا هررر وهل. سردار غاښونه وچیچل. ورپسې تاو شو. دکاندار لاس واچوه. له متې یې کلک ونیو:
– ته مه لمبه کېږه! دده خبرې امدسې دي. اغه ورځ دا ام و. ته ودرې چې چیشی وایي؟ ښا، لال مامد خانه! نو الته وېش څنګه و؟
– نه یې ویمه.
– ماشین دې تېل غواړي؟
– نا، ځینې تېل زهرجن وي.
– هاهاها خیر دی زارۍ درته کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پټهی ستا دی که دده؟
– نا، خو خیر دی کنه ای. دونه زاری چې سړی حاجي ته وکي لور ورکړئ. الکه سرداره! ته ورته وو ایه کنه!
سردار کاږه وکتل:
– ملا ماما! زه ټوقې نه کومه. د دښمنۍ خبره ده. ته ماته چرسولا مخته کې. ریشخند وهې؟ دا د خپل ګرېوانه خبر ندی، زمنږ د وېش نه به څه خبر وي؟ ځه بابا!
سردار روان شو. لالټهي دکاندار ته د سر په اشاره وویل:
– زما تر مخې وشو. زما د مور مېړه شو.
– هاهاها، خیر دی. ملامت ندی کنه. ناحقه په دوښمنۍ اوړي.
لالټهي سردار ته ناري کړې:
– په پاسنیو دوو پټهیو کې ستا د ابا برخه ډېره وه. په نورو کې د نورو ورونو.
سردار ککره وخوځوله:
– ددې نه خو د کلي غوایان ام خبر دي چرسولا. په هر پټهي کې څو بیسپې چاته ورسېدلې دا وایه!
– په اول پټهي کې ستا سې اته بیسپې وې. په دویم کې شپږ.
د سردار خوله وازه شوه. دکاندار وخندل:
– هاهاهاها، وینې؟ دده ذهن ډېر ښه دی.
سردار وړاندې راغی. دده لاس یې ونیو:
– لالټهی ماما! ته راځه! چې...
دده ترې لاس کش کړ:
– ورک شه! ادې ته دې د سې نوم واخله!
– آ؟ نننا، خوله مې غلط شوه. لال مامد خان ماما، ته راځه امدا خبرې د خلقو مخ کې وکه!
لالټهي یې د سیند پورې کلي ته بوت. مشران یې د خوړ تر څنګ د توتو په یخه باغچه کې کېنول. چای او ګوړه کېښودل شوه. کشرانو په خندا سیل کوه. لکه د ټوکو اورېدو ته چې راغلي وي. مګر د سردار د تره پینځه زامن ببر ناست وو. د لالټهي شاهدي یې نه منله. ویل په لړو چرسو هرڅه وایي. له نندارچیانو څخه غږ شو «لالټهی دروغجن» ده ځواب ورکړ «څوک غاپي؟ د سپي زامن» هغوئ له خندا چېه چېه واوښتل. ځینو مشرانو هم ځان ټینګ نه کړ. نورو بیا د چرسي شاهدي ځان ته توهین وګڼه. پاڅېدل. سردار زاری وکړې. ویل څه به مو کم شي؟ یو وار خبرې واورئ بیا ځئ. نندارچیانو د ساعت تېرې د اوږدولو لپاره د سردار پلوي وکړه. مشران بېرته کېناستل. لالټهي کاغذ او قلم راواخیست. په هر پټهي کې د هر ورور بیسوې یې بېلې ولیکلې. په موبایل کې یې جمع کړې. ټولو ته مساوي ځمکه ورسېدله. یو شور جیګ شو. اوس خلکو خندل چې دا څه ټوکاني جنګ و، د چرسي په خوله بند شو. سردار په اپلتو پسې سر نه ګرځوه. اندېوالانو ته یې د شوروا وعده وکړه. لالټهی یوې غاړې ته غلی ولاړ و. سریې ښکته واچوه. بېرته دکان ته راغی. هلته لا هم ځوانان جمع وو. د سردار د لانجې یې وپوښتل. ده وویل:
– غم مې یې کم که. د خوشالۍ نه یې لاندې باندې خندل.
ټولو هرررر وهل. لالټهي پزه جیګه ونیوله:
– په اخېر کې سردار کلک نښتی و چې شوروا درکومه. ماویلې که سمه قابلي راکی صیبي ده. که نا، ستا اغه شوروا نه خورمه چې په غوښې پسې به ذره بین راوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا خندا ګانې شوې. له لیرې څخه غره هار تر غوږو کېده. دا د هاشمډ به شکله څلور سیټه موټر و. دوئ نه لیده. موټر له تخته تېز تېر شو. شاته یې دوړه پرېښودله. د خلکو پام یې واړوه. له ورایه پکې ورانی ښکارېده. لکه موټروان چې یا مست وي، یا لېونی. هرڅوک پوهېده چې د سالاو په تاو راتاو او کنده کپر سرک کې داسې ځغلول بلې دنیا ته تلوار دی. یاسین له هدیرې څخه د تېرېدو پر مهال د لالټې واز قبر ته وکتل. واړه هلکان ترې چارپېر وو. له سوړ اسویلي سره یې سترګې هاشم ته واړولې. پلار یې په مقصد ښه پوهېده. ځکه خو یې ژوره سا واخېستله. شېبه پس موټر د اوبو تر ژرندې تاو شو. نژدې یې بوډۍ وهلې وه. د لالټې د کور مخ ته د ټایرونو د ښوېېدو خرپه هار شو. یاسین په ټوپ کېوت. تومانچه یې جیګه ونیوله. نارې یې کړې:

– ای شربت خېلیو! ښه یې واورئ!

چا چې واورېدل په غوږونو کې یې کرنګ شو. دا آواز عام نه و. خاص و. د مصیبت زنګ برېښېده. یو نیم نارینه چې له لټې یا وزګارتیا څخه په کور کې پاتې و، تېز ووت. د لالټې ښځې د وراره غږ وپېژند. دروازې ته راغله. یاسین خبرو ته دوام ورکړ:

– زه په جار ایلان کومه چې زما د ترور لور مروه زما ښځه شوه.

هغه هوا یې ډزې وکړې. مرغۍ له ونو والوتلې. چرګان له منډې سره وکړتېدل. سپیانو وغپل. ځینې ماشومان په ژړا میندو ته وتښتېدل. د لالټې ښځه وازه خوله ولاړه وه. هېڅ د داسې تحول اټکل نه کوه. نیاګانو کیسې کولې چې په پخوا زمانو کې څو ځله ځوانانو د خپلې خوښې نجلۍ د جرولو لپاره ډزې کړې دي. بیا نو بل ځوان د دښمنۍ له ډاره هغې ته د مرکې د لېږلو جرئت نه کوه. لمسیانو ته دا خبرې لکه افسانې ښکارېدلې. خو اوس یې کټمټ پېښه په خپلو سترګو لیدله. ځکه خو ټول شخ پخ لکه بتان ولاړ وو. یاسین تېز کور ته ننوت. ترور لاس واچوه. هغه یې له مټې کش کړ:

– وه! دا چیشی کی؟

هاشم خپله خور ونیوله. ویې ویل:

– ته مه وارخطا کېږه خورې! هرڅه به سم شي.

ښځې زورونه وهل چې ځان خوشې کړي. یاسین مروه په کشولو له کوره ووېستله. هغې چیغې وهلې. یاسین خلکو ته وویل:

– ګورئ! دا زه بیایمه. که څوک ورپسې راغی، ولا چې لس ډزې یې په دا کوپړۍ وولمه.

نجلۍ یې په زوره موټر ته وخېژوله. هاشم هغه کلکه ونیوله. یاسین د موټر مخ تاو کړ. د لالټې ښځې په دروازې زور وهه چې خلاصه یې کړي. موټر تېز شو. هغه په سرک ولوېدله. دلته د کان مخې ته خلکو ډزې واورېدلې. لالټې خوله کېږه ونیوله:

– ډک یې که ـه ـه! ای! کلي کې د چا ښځه بلاربه وه؟ بل خوسی وشو.

ټولو هررر وهل. ماشومانو منډه کړه. لالټې هم په درندو قدمونو روان شو. کله چې ورسېد د کور مخ ته یې راټول خلک ولیدل. سرتورې ښځې یې په دروازه کې ژړل. دده پښې ورېږدېدلې. تېز ورغی. ویې پوښتل چې څه خبره ده؟ هغې ځواب ورنه کړ. زړې توړۍ وویل چې یاسین مروه بوتلله. دده زړه سست شو. دننه حویلۍ ته یې وکتل. تشه وه. ویې پوښتل:

– څنګه یې بوتله؟

– څه ورک شه چرسولا! څنګه یې بوتله؟ په زوره یې خپله ښځه کړه.

ماشومانو پخ وهل. دده په خیال کې هم نه ګرځېدل چې هاشم دې مروه په زور بوځي. هغه خو په منځ کلي کې سم کور لري. په ښکارځي کې په کلا اچولو څه کوي؟ دې کې سباګل هم له ښاره ورسېد. د خلکو ټولېدو ته ځیر شو. یو تن ورته کیسه وکړه. هغه لالټې په غېږ کې ونیو. په غوږ کې یې وبنګېد:

– وروره ګله! تا یاسین ښه پېجندلی و. رښتیا د سپي زوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې ترې لېرې شو. همدا شېبه د خلکو تماس څه چې تش کتل پرې بد لګېدل. لکه خوري چې يې. پر ذهن يې تياره خپره وه. نه يې څه ليدل، نه اورېدل. او نه يې سر کار کوه چې څه وکړي؟ يو دم په کور ننوت. ويې ويل:

– ولاکه يې پرېږدمه!

خلک هم لکه سېل حويلۍ ته ور وبهېدل. دې هرې خوا ته ګرځېده. وسله يې لټوله. اول يې د غره له تورل شوې برخې غونډارې وباسه. خلکو وخندل. هغه يې بېرته وغورځوه. دېوال ته ولاړه بېلچه يې واخېستله. روان شو. هماغې تورۍ له دروازې غږ کړ:

– اغه ځوانيمرګ ويلې هرڅوک چې راغی ولم يې.

دی ودرېد. هسې هم وېرېده، اوس يې ښخې سپين وتښتېدل. ګلابي مخې شاه محمد د حويلۍ منځ ته راغی. تورۍ ته برګ شو:

– ته چيشی وايې؟ پرېده چې لاړ شي! دده لور يې وړې ده. خوشې خبره خو نده.

لالټې ورته په زړه کې سل کنځلې وکړې. خلکو ته يې وکتل چې څه عکس العمل ښيي. ځوانانو سرونه وخوځول:

– هاو هاو، لاړ دې شي! منږ دې نه شرمئ!

سباګل نه هو ويل، نه نه. د لالټې اميد يو ازې زړې ښځې ته و. نژدې ورغی:

– ښا نو، ته ووايه تورۍ! چيشی وکمه؟ نه نا، يا به ځان مړ کومه يا اغه.

خدای خدای يې کول چې تورۍ ووايي مه ځه. خو هغه غلې وه. نه معلومېدله چې له ځوانانو وېرېدله، که يې ويل چې د بېلچې په ځای سمه وسله واخله! شاه محمد لالټې ټېل وهه:

– ځه کنه! چيشې ته ولاړ يې بې ننګه؟

دده په وس نه وه، که نه سل مرمۍ يې په دا تندي ويشته. مجبور شو چې حرکت وکړي. ناڅاپه يې په جېب کې ټلېفون وترنګېد. تا به ويل ډز پرې وشو. شټ يې وهل. ماشومانو بيا وخندل. لالټې نمبره وکتله. د هاشم وه. زړه يې ولړزېد. کوټې ته لاړ. موبايل يې غوږ ته ونيو. هاخوا هاشم له موټره کېوتی نه و. درې څلور واره يې الو کړ. بالاخره دده له خولې هم غږ ووت. هاشم وويل:

– غوږ کېده الکه! نور نو خبره ختمه ده ښا؟ چې لور دې زما اينږور شوه، ځمکه ام زمنږه کېږي. څه مخکې څه پسته، يو شی دی. نو امدا اوس يې راکه! اوس ګوره پيسې ام درکومه. ته ګټه کې. که نا، لور دې ام لاړه، ځمکه ام.

لالټې بيا داسې لړزېده لکه سړې تبې چې نيولی وي. ميتيازې يې په سختۍ ټينګې کړې وې. ژوند يې پر مخې واوښت. نور نو هاغه لږه آرامي هم ختمه شوه. دوه لارې وې. که دښمني کوي نو شپه او ورځ به يا د بل د وژلو لار لټوي، يا ځان له مرګه ساتي. د پخوا په شان به بې غمه ګرځېدلی نه شي. که دښمني نه کوي نو په هرقدم کې به پېغورونه اوري. په دره کې به نه يوازې دی، بلکې دده لېرې او نژدې خپلوان هم ټيټې سترګې ګرځي. په دې سربېره له ياسين څخه د مروې بې اندازه کرکه به سبب شي چې د هغې هلته او د مور يې دلته زاره وچوي. اوس خلک د کوټې خولې ته راغلل. غوښتل يې د لالټې په عکس العمل کې ځان ته معلومه کړي چې چا ټلېفون کړی دی، او څه وايي؟ مګر دی لکه په سکروټو چې ګرځي. په يو ځای کې درېدلی نه شو. بېرته انګړ ته ووت. ښځې يې ويل څوک دی؟ ده ځواب ورنه کړ. سربداله و. لکه په خوب کې چې کوم شی لټوي. په ټلېفون کې هاشم «اورې! اورې!» نارې وهلې. دلته و چې لالټې ته يو چورت ورغی. غټې سترګې يې وځلېدلې. لکه په تيپې تيارې کې چې رڼا ووينې. وړې سږمې يې وپړسولې. په جيګ غږ يې په ټلېفون کې وويل:

– ای ای هاشمټيه! ای پېوسه! ای بې غيرته! زه پوېږمه چې لور مې د ماما کره ده. د ماما کور خو لکه خپل کور دی. څوک ورته جيګې کتلی نشي. مګر جړا او زاری دې نه منمه. هاو.

هاشم په شنو سترګو رډ رډ موبايل ته وکتل:

– اوهو اوهو! دا څه ګنګس دی؟ وه قمقله! زه چيشی ويمه ته چيشی وايې؟

لالټې يې خبرو ته غوږ کېنښود. مخکې لاړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا ماسره بد وکړل. بې غیرتي دې وکړه. پرېږدم دې نا! او لور نه در کومه. چې مړ ام شې ښا؟ او ولا که تا حرامي پرېږدمه!

ټلیفون یې بند کړ. خلکو ته یې وکتل. د هغوئ له سترګو معلومېدله چې د موضوع په تحلیل کې ګډوډ دي. ایله یې زړه ولګېد. د اوس لپاره په هاشم پسې له تګه خلاص شو. څو چې خلک دده په چل پو هېږي خبره به سړه وي. خپلوانو به هاشم مجبور کړی وي چې مروه بېرته راولي. هر څه به په آرامه ختم شي. سباګل ته یې وکتل. تندی یې تریو ونیو. نژدې ورغی:

– وینې؟ دا یې ماما. دقه سې بې غیرتو حرامیانو سره بند پاتې یمه یارو.

– خیر دی وروره ګله! ته لږ ځان آرام که! بیا وګوره چې څه وکې.

لالتې همدا شېبه غوښتل چېرته لېرې په مړه خېټه چرس ووهي. بیا په یخ سیوري کې پرېوځي. نه د چا له پېغورونو ډک مخونه وګوري، نه له زهرو ډکې خبرې واوري. ان د لوېو غمونه پرېښږدي چې د نشې خوند خراب کړي. د سباګل سترګو ته ځیر شو. نه پوهېده چې چرس یې راوړي که نه؟ سر یې نرې وخوځوه. هغه کوم عکس العمل ونه ښود. لالتې وویل:

– راځه د ننه کوټې کې به کېنو! زړه مې نور چوي. پوه شوې؟

– اوصیله وکه وروره ګله! دونه زړه مه خوره! بس ته مې لږ لیدلې. بېرته ځمه.

د لالتې سودا شوه چې تش راغلی څنګه؟ تندی یې راټول کړ. ویې ویل:

– نا، چېرته ځې؟ چیشی دې راته ویلې؟

– ما ویلې تاسره به لږ ځانته وغږېږمه. خو اوس ته خپله دغه حال کې یې.

لالتې نژدې چیغه کړې وه چې چرس دې څه کړل. خو ځان یې په واک کې ونیو. ککرې او لاسونو ته یې ټکان ورکړ:

– وه خدایه پاکه! ته یې څه کې؟ تاته څنګه وویمه؟ خو...

دا وخت سباګل نیمایي لاس د شتري واسکټ له جېبه وباسه. پکې زېړ کاغذ ښکاره شو. تېرځل یې هم په همدا سې پاکټ کې چرس راوړي وو. لالتې ایله د هوسایې سا واخېستله. شاوخوا یې غلی نظر واچوه. لسګونه سترګې په دوئ کې وې. لکه هره خبره چې څېړي، څو منفي ټکی ومومي. ده کتل چې پاکټ ته د چا پام شو که نه؟ دې کې ملک له دروازې غږ کړ چې څه خبره ده؟ د ټولو سترګې ور واوښتلې. ځوانان پرې راتاو شول چې له موضوع یې خبر کړي. لالتې وویرېده چې ملک ورته ونه وایي چې په لور پسې لاړ شه! ښه دا وه چې توده په توده کې پټې وباسي. سباګل یې له متې ونیو:

– راځه د دا شور نه مې لرې بو ځه یارو! په قسم چې سا مې بندېږي.

په سترګو یې اشاره وکړه. خپله مخکې شو. دلته یې اروا له بدنه ووتله. درب پر ځمکه ولوېد. ځینو وخندل. ځینو ویل ویې ګورئ! بیا به بې سده شوی وي. سباګل یې نبض وکوت. سپین او ښتی مخ یې خلکو ته واړوه. په نرې غږ یې وویل:

– انا لله و انا الیه راجعون.

یودم شور شو. خلکو ویل په لور پسې یې سا ورکړه. د لالتې ښځه بیا پرمېږه راپرېوتله. لور ترې هېره شوه. په چیغو چیغو یې وژړل. څلورو ځوانانو جسد کټ ته جیګ کړ. ده په هواکې ولاړې اروا ته وویل:

– ای ای! جوند ته مې پرېږدې که نا؟ بیا څه خبره ده؟

– خپله ښه پوهېږې.

– په چیشی پوهېږمه؟ ګوره دا خرتوب دې پرېږده! زه ستا د ادې پنډوس نه یمه.

– ادې ته خوله مه اچوه! تاته ځان ډېر چالاکه ښکاري کنه؟ زه ستا په ځان کې یم، ښه؟

– ډک یې که ـه ـه! د شادوګۍ بچیه! چې دا ډرت شي، اسمان ته ختلی یې. ته خو وو ایه! خبره چیشی ده؟

ملک سپینه ټوپۍ په غټ سر سمه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو! د خدای کار ونه دي. تقدیر نه بدلېږي. خدای پاک چې چیشی کئ د بنده په خیر یې کئ.

لالټي کاږه وکتل:

– داح! دا زمنږ ملک دی. دا نو خبره شوه؟ ورته وایه خدای دې امدقه سې خیر ستا په نصیب کي.

اروا کوم غکس العمل ونه ښود. ملک پر ګلابي مخې ځوان غږ کړ:

– الکه شاما مده! ته لاړ شه وګوره چې قبر خو چا ډک کړی ندی.

دلته لالټي اروا ته وکتل:

– وه دسپي زو! قبر تیار جوړ دی. اوس مې خښئ.

– ښه کئ!

– وه دا څه خر دی؟ وه قمقله! ته به ام د بې جالې مرغۍ غوندې سرګردانه یې. زما ځان به نه وي. چیشی به کی؟

– هح، ته دې په ځان ډېر مه نازېږه، ښه؟ کومې بدۍ دې چې په انسان کې نشته؟ دروغ، کینه، غولول، بې وفایي، بې رحمي، عقده، د تخریب شوق، د کنځلو او رټلو شوق، د زنا او تېرې شوق، د قتل شوق... څومره درته یاد کمه؟ او پوهېږې د نېکو او بدو انسانانو څه فرق دی؟ فقط دومره چې نېک خپلې ځینې بدۍ تر یوحده کنټرولولی شي، بد یې نشي. او موږ د دغو ټولو مرداریو سره ستاسې د بدن په زندانو کې اوسېږو.

لالټي په غټو غټو کتل. ربښتیا هم په بېلو بېلو وختونو کې یې دا هره ښه په ځان کې لیدلې وه. بیا یې خپل کوشش ته دوام ورکړ:

– ای! مېلمه راغلی دی. د ځمکې خبره کئ.

– په ځمکه دې کار نه لرم. خو مېلمه چرس راوړي دي.

– نه یې دي راوړي.

– خدای ته وګوره! هرچا ته دروغ وایه. ما ته یې مه وایه!

– ډک یې که ـه ـه! ته نو د کومې شاه ولې سمنډولې زوی یې؟

– لاحولو والله! ګوره! ماسره دې خبره کړې. چې پې نه درېږې زه هم دا سې کوم.

– د چیشي خبره؟

– چې چرس به نه څکوې.

– نه یې سکمه کنه وا. کله مې سکلي؟

– همدا اوس روان وې. او ګوره ښځې ته دې هم ونه ویلې چې چا وژلی وې. ودې لیدل نتیجه یې څه شوه؟

– هاو، منمه چې اغه مې غلطي وه. په قسم چې دا وار ربښتیا ویمه.

– ستا په قسم باور نشته.

– وه دا څه خبیث دی؟ ښا نو بل چیشی وکمه چې ته یې ومنې لوېشتینکه؟

– خوله سمه خو ځوه!

دلته د لالټي پام شو چې هغه کنځا بده ګڼي. ویې ویل:

– ای! بېرته رانوځې که کنځا وکمه؟ دا دی کنځا کومه ګوره! هی ستا...

– وکه څه! بیا دې بېخي بدن ته نه ننوځمه.

اروا روانه شوه. لالټي غږ کړ:

– ننا، ودرې! ودرې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه محمد ملک ته خپل موبایل وښود. ویې ویل همدا اوس مې انډیوال ولیږه چې قبر وګوري. هغه بېرته په ټلیفون کې وویل چې ښخي جوړ دی. لږ پاکول غواړي. د یوې دقیقې کار دی. ملک ملا صاحب ته کړ:

– الکه! ته امدلته یو سورت ووایه. بیا به مړي ته غسل ورکو. ماویلې کفن خو تیار شته کنه؟

غږ شو چې هو شته. له لالټي ځخه لاره ورکه وه. اروا ته یې غاښونه چیچل. بیا یې بېرته معصومه څېره ونیوله:

– ای یارو! ښا، ته ووایه! زه او ته یو بدن نه یو؟

– خبره کوه! هدف دې څه دی؟

– ماویلې مانه تاته، تانه ماته څوک نزدې شته؟ چې منږیو بل سره کومک ونکو څوک به یې وکي؟

– کاش چې ته په دغو خبرو پوهېدلی. زه به له تا ځخه په تنګ نه وم، ته له ما ځخه.

– خیر دی راځه نو یارو! زما لږه خوله ورانه ده. وبښه نو! ته خو زړه سوانده او مهربانه یې. ونیسه نو!

– هاها، زه دې په چل پوهېږم، ښه؟

– نه کومه چل. په قسم. ونیسه نو! ته چې دونه ښایسته یې، امدقه سې دې زړه ام ښایسته دی. ما خو ګوري. دقه شی یمه.

– ښه ښه ډېر بیوزي مه وهه! مګر دا دې اخېر وار وي. بیا دې زاری هم نه منم.

– صیبي شو، صیبي شو. زر کوه نو! اله چې سورت ختم شو.

اروا یې بدن ته ننوتله. دی نېغ کېناست. د خلکو چیغې شوې. خو دا ځل هغوئ یوازې تر دروازې وتښتېدل. بېرته یې شاته وکتل. دی له کټه کوز شو. په پښو ودرېد. کړس کړس په خندا شو:

– مه وېرېږئ یارو! قراره قراري ده. زړه مې تنګ و. لږ مې سر کېښوده چې تپ یې ووځي.

د ټولو رنګونه الوتي وو. ښځې یې په ژړا کې خپل سر ونیو چې دا څه بلا سړی دی. لالټي ستر کې وګرځولې:

– ای ای! مېلمه څه شو مېلمه؟

ټولو زېږ مخونه نیولي وو. چا ځواب نه ورکوه. ده خپله شا وخوا وکتل. سباګل یې شاته ولید. د هغه ګرد غومبري او ګردې سږمې سرې وې. دده په کتو په خپل وجود کې راغونډ شو. لکه کیشپ چې په خپله کاسه کې ننوځي. لالټي وړاندې ورغی:

– ای یارو! تا ویلې خبره کومه؟ څه چې ځو!

سباګل یو قدم شاته لاړ. ده له لاسه ونیو. هغه له ډاره ورسره روان شو. ملک او ملا په ډکې حویلۍ کې هېښ پېښ ولاړ وو. دې کې د لالټي ښځه هم تېزه ووتله. لڅې پښې مخ په منځ کلي وخوځېدله. د هغې وتلو خلک هم د ډار له وودې وباسل. ورو ورو یې حویلۍ تشه کړه. یوازې مېږه او غوا پاتې شوه. لالټي او سباګل په زینه ډوله ټټیو کې لاندې کوزېدل. کله کله به د تیږو په سخته باره کې لالټي لاس ورکړ. ورو ورو د سباګل ډار ورک شو. دوئ سیند ته ورسېدل. هلته د غټو تیږو تر منځ ایله یو لښتی او به کږې وږې تللې. دوئ پر پیټه تیږه کېناستل. د سباګل سا سوزېدله. لالټي وویل:

– خوله دې ولې وازه ده یارو؟

– وروره ګله! ما ویلې دا ته څنګه کې؟

– چیشي؟

– مړ کېدل او پاڅېدل.

– هاهاها. سر مه ګرځوه یارو! ماکې ډېر کمالونه دي. ښا څنګه دی؟ دا سین دې خوښ شو؟

– وروره ګله! لکه لوی تونل. غټې غټې تیږې، جیګ جیګ کمرونه، له ځوړندو ونو د اوبو څڅېدا، ایرکنډیشن دی.

– هاو، دلته ماغزه ارامېږي. سړی ښه فیکر کړئ. ما په ټلیفون کې چیشي وویلې؟ اوس به دې په یاد شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباګل سر وخوځوه. ده ته يې په سترګو کې کتل. لاس يې جېب ته کړ. چرس يې وباسل. شونډې يې وخوځېدلې:
– ما ويلې وروره ګله! مځکه دې څنګه کړه، مځکه؟
لالټي هم د هغه له مخه سترګې نه اړولې. خو فکر يې اروا ته و، چې وځي که نه؟ ځواب يې ورکړ:
– د غم دانه قراره پرته ده يارو. د اغې د لاسه خو دقه حال ته راغلمه.
سباګل دده د خړ واسکټ جېب پيدا کړ. د چرسو پاکټ يې پکې کېښود. شونډې يې وخوځېدلې:
– کليوالو له دې وويلې چې که په دا قيمت يې ناخلئ سباګل له يې ورکومه؟ چې بيا ونه وايئ.
په جېب کې د چرسو د پاکټ محسوسولو د لالټي زړه په ټوپونو کړ. سا اخېستل يې تېز شول. ويې ويل:
– اخ خدايه! ناکنه. وخت پيدا نشو. اوس د لور په غم واوښتلمه.
هغه ليدل چې اروا ونه وتله. معنا دا چې ويې کولی شول هغه وغولوي. د بري احساس يې ټول حواس وپارول. يو دم يې په ناستو په خوله ډول او په لاسونو ګډا پيل کړه «ډمبک ډمبک ډمبک، ډډم ډمبک...» سباګل له خندا شين و:
– ای لال مامد خانه! دا څه کوډې دي اشنا؟ زه پوی نشومه. په دې ډول چرس...
– چششش! مه وايه کنه يارو! زما خو يو غم ندی کنه. اوس په بله بلا ام اوښتی يمه.
– وروره ګله! ته خو ووايه! څنګه بلا ده؟ زه به دې تې خلاص کمه.
– ښه ځا! يو سړی چې د ځان سره په جنګ وي، ته يې د ځانه خلاصولی شې، آ؟ وينې؟ دقه سې غم دی. غلی کېنه! دا ستا د شان نه غټې خبرې دي.
– يره نو ته اجيبه سړی يې. زه دې بېخي ګنګس کړی يمه په خدای.
سباګل د سيند په سرخلاصي لوی تونل کې کوز او بر وکتل. څوک نه و. سيګرېټې يې وباسه. لالټي ژر وويل:
– چيشی کی؟ غم راته مه ګوره! زه يې نه سکمه.
– ننا، ځان له يې لګومه. وروره ګله! تا سره مې دوه ځله وسکل. خوند يې راکو.
– ډک يې که ـه ـه! چرس خو غمجن خلق زر خپلوي. ستا نو څه غم دی يارو؟
– هی اشنا، ته څه خبر يې؟ په زړه مې يو لک پولی ـ ولاړې دي. ګوګړ درسره شته؟
لالټي اورلګيت وباسه! تيلی يې ووهه. سباګل له سيګرېټې څو کشه وکړل. د لالټي بدن ورسره ويلي ويلي و. مخ يې يوې او بلې خواته اړوه. نه پوهېده چې څه وکړي؟ په وازه خوله يې په هوا کې د لوګي کشول شروع کړل، چې د نشې تنده يې ماته شي. مګر نه، هغه لا زياتېدله. دې کې يې اروا هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټي زړه لاړ او راغی. هوا ته يې وکتل:
– نه يې سکمه وا. نه وينې؟ داح! په لاس کې مې ابخ شی نشته.
سباګل هم په هوا کې سترګې وګرځولې. کوم شی يې ونه ليد. لالټي يې چوخ کړ:
– ای چاسره غږېږې؟ خدای پاک سره؟
د لالټي پام شو. پوهېده چې دا به هغه لا حيران کړي. په ژوند کې ورته يوازې دروغ پاتې وو. ده پرې ځان ته د شخصيت ورکولو هڅه کوله. سر يې وخوځوه:
– هاو کنه! ته نه يې خبر؟ ما د خدای پاک سره وعده کړې چې چرس به نه سکمه.
– ښه ښاااااا! اووووو وی ی ی. نو بله وعده نه وه؟ دا خو دې په زوره ځان د خدای له نعمته محروم کړی دی مړه.
– هاو کنه. نو چيشی کولی شمه يارو؟
د لالټي هسې هم زړه تنګ و. دغې خبرې نور هم وسولوه. ستونی يې ډک شو. چيغه يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه نووو. د قدرتونو دې جار شمه نووووو. دا موزیګیان ولې نه ورک کی ی ی؟
غږ په تونل ډوله سیند کې انګازې وکړې. سباګل غټ غومبرې وخوځول:
– پو پیږمه وروره ګله. خوا خوږې دې نشته. د مور او پلار یکي یو زوی یې. سخته ده. په تا مې زړه سوزي.
لالټې یو دم په چیغو چیغو وژړل. سباګل یې په بیر سر لاس تېر کړ:
– خیر دی. خیر دی. ته دسې وکه! خپلو انو له ووایه چې کومک وکي!
– ته چیشي وایې؟ د چیشي کومک؟
– چې لور درسره واپس راولي. ورله وایه دا خو د ټولو شرم دی. لږ غیرت وکئ!
– نا، پرېده! اغئ کې څوک نشه نکئ. غیرت د کمه شي؟ ماته ام وایي نشه پرېده! ماویلې ښا؟ چې تاسې غوندې بې غیرته شمه؟
– هاهاهاها نرړه خبره دې کړې په قسم.
سباګل له سیګرېټې څخه ژور کش وکړ. ویې ویل:
– اخ خوند یې وکه. ای وروره ګله! مځکه به ګوره خامخا ماله راکی. ستا پکې ډیپیره ګټه ده.
– او پرېده ورک شه! زه په څه کې یمه، ته کند و مځکه مځکه ناري وهې.
سباګل په مړو کتو موسکی شو. هغه ته اوس کنځا او سپکاوي ارزښت نه درلود. ټول په سیګرېټې رامات و. اوږده اوږده کشونه یې کول. لکه د ژوند وروستۍ ساګانې چې اخلي. حرکات یې هم ورو ورو سستېدل. لکه له ټایره چې غلې غلې هوا وځي.
سیګرېټې اخېر ته نژدې شوی و. د لالټې بدن مرۍ مرۍ او ستونی وچ وچ کېده. ټول لړزېده. د لېونیانو غوندې یې بې واره مخ یوې او بلې خواته اړوه. یو دم یې په سیند کې وړاندې کمره ته لاس ونیو. چیغه یې کړه:
– اووووو! الته ګوره الته! اوهوهوهوهووووو! وی الاااا! دا چیشي دی؟
سباګل سترګې واړولې. هلته د پیغلې د خورو زلفو په شان په بوټو او وښو پټ کمر و. هېڅ خوځښت پکې نه لیدل کېده. لالټې کله یو ټکی، کله بل ټکی ښوده. په دې ترڅ کې یې له سباګل څخه سیګرېټې تېز واخېست. د سترګو په رپ کې یې دوه کشه وکړل. ژر یې اوبو ته وغورځوه. اروا نیمه هواته ووتله. ده چیغو ته دوام ورکړ:
– اغه دی اغه دی. اوهوهوهوهو! ګوره ګوره! اخ وغورځېده.
اروا هماغه لور ته وکتل. پوه نه شوه چې څه شی ښیي. د لالټې په لاس او شونډو کې سیګرېټې هم نه و. اروا بېرته بدن ته ننوتله. دده زړه هم ورسره ځای ته راغی. د بدن غړې یې سست او هوسا شول. خوښ و چې د لوی مشکل د حل راز یې وموند. پوه شو چې کله اروا په بدن کې وي دنیا ته دده په سترګو ګوري. کوم شی چې دده ته نه ښکاري، هغه یې هم نه ویني. مطمئن شو چې نور نو هر څه د هغې له نظره پټولی شي. دا دویم لوی بری و. مګر د دې ترڅنګ اروا بدن ته د لوګي ننوتل هم احساسول. د لوګي ډول یې هم معلوموه. خفه شو چې له دې سره به څه کوي؟ سباګل اوس یو قرار ده ته کتل. کټ کټ په خندا شو. د چرسیانو په لهجه یې وویل:
– یره دا دې کومه نخره وکړه اشنا؟ بې نشې نشه یې په قسم. ای! بل سیګرېټې ډک کمه؟
لالټې پاڅېد:
– غلی کنه! سور تنور ته لړګي ماچوه یارو! ځه چې ځو!
– چرته ځو، چرته؟ ښااااا، غرمه شوه؟ ډوډۍ راکی؟
– هاو، ځه چې ښځه دې ناري وهي. ډوډۍ تیاره ده.
– یره دا څه وایې؟ زما ښځه؟ کومه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې د ښار نه غړا ورمه.
– ښاااااا؟ وروره ګله! تا کې ابخ شک نشته. نا اشنا سړی يې په قسم. ای ته وګوره څه يې پخ کړي؟
– د پسه کړايي.
– اخی! اله اله اله! زر مې ورسوه چې سړه نشي! اله اله اله!
لالټي سباګل له لاسه ونيو. د کمره د ننښتو تيږو په نری لاره يې روان کړ. لکه ميږی چې ترڅان څو ځله غټ بار کشوي. هره شېبه د سيند پر غټو تيږو د سباګل د غورځېدو او چوېدو امکان و. بالاخره د کمره سر ته ورسېدل. سباګل کېناست چې سا واخلي. وروسته تخت ته لاړ چې د ښار په موټر کې ځان د پسه کړايي ته ورسوي.
∞∞∞∞∞
لالټي ما ښام د کوټو مخ ته په کټ کې ځوړند سر ناست و. کله هاشم وريادېده چې مروه په توره کوټه کې بندي کوي. کله اروا، چې دی چرسو ته نه پرېږدي. کله ياسين چې هڅه کوي په زور او وهلو مروه واده ته راضي کړي. بې وسی او تنهايي يې زړه وپړسوه. سلګۍ يې ووهلې. ښځه يې د ننه پر توشکه سسته پرته وه. دده ژړا يې واورېدله. را ووتله. څنګ ته يې کېناستله. ده ګمان وکړ چې رټلو ته راغلې ده. سلګۍ يې وتنبتېدلې. ښځې وويل:
– ای! تا سره چرس نشته؟
– چيشی؟
– بوی دی.
– ځه ورکه شه! په خدای که مې سکلي وي.
لالټي ترې لېرې شو. هغې په پلو سترګې پاکې کړې:
– ښه دې کړي. ماته يې ام راکه!
– ډک يې که ـه ـه!
ښځه يې ټېل وهله:
– لېونی يې؟
– څوک چې چرس سکي لېونی وي؟
– نا، ويمه ته ښځه يې کنه.
– ښځه نو لېونۍ کېدلی نشي؟ بس دی. کور او کلی په بلا وهمه. نشه کومه.
– نا، نا. په خدای چې مړه دې کمه.
– ښه ده کنه. د دې شرمونو، غمونو، جړاګانو نه به خلاصه شمه.
سلګۍ يې ووهلې. لالټي يې ورو پر ملا لاس کېښود. هغې اول ځل ټېل نه وهه. ده وويل:
– ته غلې شه! هرشی به سم شي!
– څنګه؟ څنګه به سم شي؟ ته سم شوې؟ آ؟ ښا، چيشی وکمه؟ نه نا، نشه کومه.
د لالټي نظر د هغې د پښو په زخمي ګوتو ولګېد:
– دا چېرته وينې شوي دي؟
– دا؟ منځ کلي ته تلې ومه. پوه شوې نه يمه. په لاره کې په تيږو لګېدلي.
د لالټي سترګې غټې غټې ووتلې:
– منځ کلي کې دې چيشی کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ویلې زاری به وکمه. هاشم لالا به مروه راپرېدي. نا ٔ. د ښځې نه د چا سترګه سوزي؟ سړی شته نا.
هغې په زوره وژړل. لالتې یې ګرد او لوند مخ ته کتل. خپلې او ښکې یې وڅڅېدلې. د هغې په ژړا بل ډول خفه کېده. نور خو یې څه په وس نه وو. له کوره به ووت، چې ویې نه ویني. بیا به یې نشه وکړه چې له سترګو یې لېرې شي. اوس یو دم پاڅېد. جېب ته یې لاس کړ. چرس یې له کوره بهر وغورځول. په ونه کې ولګېدل. د پانو او پاکټ شرپه هار شو. او رلګیت یې ښځې ته ونیو:
– قسم دی که بیا یو کش وکمه! صیبي شو؟
ښځې اورلګیت واخیست. پاڅېدله. غلې نغري ته روانه شوه. ده وریسې وکتل. بدن یې سست شو. په زړه کې یې وویل«ښا نو! ما سکروټه وجووله، چرس مې وغورځول. دې د سپي لور دونه ونه ویلې چې خیر وېسې» په کټ کې غلی پرېوت. چورت یې وهه چې د نورو لړ ښه ولې خلکو ته ډېر او دده ډېر ښه لړ ښکاري؟ یو وخت ښځه له سطل سره راغله. دی پاڅېد:
– راکه! شپه ده. زه یې راوړمه.
– نا، ته بیا د ویالې مرداري او بېرا نه وړې. بره پکې خلق او د سونه کئ.
– نا، په خدای چې چینې ته ځمه.
هغې سطل ورکړ. لالتې تر سرک، نري پټې او ویالې تېر شو. په تیاري کې یې د ونې لاندې پاکټ ولټوه. بالاخره یې ولید. مخ یې واړوه چې اروا وغولوي. نژدې ورغی. پاکټ یې په جېب ومنډه. له ځان سره وبنګېد «وخوره د موزیګې زو!» له ویالې یې سطل ډک کړ. بېرته راغی. وروسته ښځه او مېره جوړه له کوره ووتل. پر سرک مخکې لاړل. په نری لاره د غونډۍ په لمنه وختل. ښځه د یوې دروازې تر څنګ د تیږو دېوال ته تکیه ودرېدله. لالتې ننوت. مخامخ قطارو کوټو ته یې وکتل. په برق روښانه وې. مګر په حویلي کې تیپه تیاره وه. درې ورونه په دې نه جوړېدل چې څراغ چېرته ولګوي. هر یو د خپلې دروازې پر سر غوښت. نو ځکه یې په حویلۍ کې د څراغ لګولو سلا ونه شوه. د کوټو مخ ته یو یو د زردالو نیالګی ولاړ و. هغوئ په هر مجلس کې پرې نازېدل. خپل کور یې د زردالو باغچه بلله. لالتې ناري کړې:
– د کاکا زامنو! وه د کاکا زمنو! چېرته ورک یئ؟
خړ سپی په منډه راغی. لالتې ته یې لکۍ وخوځوله. ګرد تري تاو شو. درې ښځې د حویلۍ په برسر کې پر تناره ناستې وې. ډوډۍ یې پخوله. دده په لید و یې مخونه تروه شول. له کوټو څخه درې تنه ورونه راووتل. غوټ سړي وپوښتل:
– داخ، خیرت دی؟ چرس دې خلاص شوي څنګه؟ پیسې منږ سره نشته. ښا؟
ټول ما شومان راغلل. ده ته یې په خندا کتل. لکه د لوبو شی چې ویني. د سرې ټوپۍ سړي وویل:
– ای په دا شپه کې په خیرات پسې ګرځې. دې نه نر شه حاجي چمن ونیسه! پټی تې بېرته واخله!
– ډک یې که ـه ـه! یو وار مې پیسې غوښتې وې. تر اوسه پېغورونه راکوئ. مه وېرېږئ! پیسو پسې نه یمه راغلی.
ماشومانو په خپلو منځو کې خندل. غوټ سړي وویل:
– داخ، نو دلته چیشی کی؟
– ما ویلې ماسره کومک وکئ!
سړي مخ ورونو ته کړ:
– داخ، پیسو پسې ندی راغلی. وینئ کنه؟
– یو خو ته دې داخ داخ پرېده! خبره سمه واوره! ما سره مرو پسې لاړ شئ! د کاکا زامن مې نه یئ؟
– داخ، اوس دې د کاکا زامن شولو؟ چې لور دې منږ ته نه راکوله اوس یې خپله ګټه!
یوې ښځې ډکه ټوکرۍ په تخرګ کې ونیوله. کوټې ته په تګ کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی شوي؟ چاته چې دې لور ورکوله امقو ورې ده. خوشاله او سه کنه!

لالتي برګ شو :

– ته غلې شه! دا د سړیو منځ کې خبره ده.

– اوهو ،اوهو ! ته چا سړی کړې؟ چرسي سړی، نه سړی.

لالتي یې مېړه ته مخ واړوه. هغه د تور واسکټ له جېبه نصوار وباسل. ښځې ته یې وهم نه کتل. بله ښځه هم له ډوډۍ سره له تناره کېوتله. سپي ته یې ګوته ونیوله:

– ای دا سپی وینې؟ تا نه دا ام ښه دی. خپل او پردي پېژني.

ماشومانو کټ کټ وخندل. د سرې ټوپۍ والا سړی ښځې ته په قهر شو. هغې شونډې واچولې، لاړه. سړی لالتي ته راوګرځېد :

– ته نو چیشي ته ولاړ یې؟

– ځمه ځمه. ما ویلې تاسې به شرم پېژنئ.

د تور واسکټ والا غابښونه وچیچل. لالتي یې ټېل وهه:

– وځه ورک شه! ستا د لاسه منږ په کلي کې چاته جیګ کتلی نشو. د شرم پېغور ام ته راکې؟

لالتي په درندو قدمونو ووت. ښځې هرڅه اورېدلي وو. مخکې شوه. لکه پېرۍ په تیارې کې غلې روانه وه. د هغې چوپتیا له غصې او دده چوپتیا له ډاره وه. دواړه کور ته ننوتل. مېړه او غوا ورته ځیر وې. ښځه د توقع خلاف غلې پر لمانځه ودرېدله. دی سودایي شو. هغه به له ده څخه څو مره نا امیده شوې وي چې غصه کول هم بې ګټې ګڼي؟ له ځانه یې کرکه وشوه. د ماما زامنو ته یې ټلیفونونه وکړل. هغوئ ویل چې د هاشم زور نه لري خبره یې ومنه، مشکل به حل شي. لالتي له ځان سره په آواز کنځا وکړه. زړه یې سست شو. درب په کټ کې پرېوت. په هوا کې ولاړې اروا ته برګ شو :

– ای ای! د سپي زو! بیا ووتلې؟ آرام ته مې پرېدې که نا؟

– غلی کم عقله! سل واره مې درته ویلي کنځا مه کوه! ته بیا...

– چیشی؟ دا سل واره غپا دې نوره بنده که! دونه دې ماغزه کار نکئ؟ دا عادت دی.

– عادت دی که هر شی دی ختم یې که!

– چیشي چیشی؟ هح، وه قمقله! علت لاړ شي عادت نه ځي د سړي نه خدای دې نه کاندي په بد چارو عادت څوک

– اخله مه! شعر ته ګوره! بد عادت هم پېژني. ای هوښیاره! چې څوک وغواړي عادت هم پرېښودلی شي. مګر ته کنځا او چرس خپله نه پرېدې. وی ښه شو را یاد شول. تا غرمه په سیند کې چرس ولې وڅکول آ؟ ما درته...

– کله؟ ما ندي سکلي.

– داح! یو خو دا دروغجن خلک ولې هېڅ شرم نه لري؟ ای! ستا په بدن کې لوګی و. زړه مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.

– بلا مې درپسې! سبا ګل سکل. ما سا اغستله. د هوا نه به را غلی وي نو. سا خو نشمه بندولی.

– د هوا نه دومره ډېر لوګی؟ ښه ځه! نور چې چا چرس څکول ته به هلته نه کېنې! که نه، بیا دې خیر نه شته.

– چیشي چیشی؟ ای لوېشتینکه! دا نه کېږي.

– خو ښه دې نو. بیا ګیله هم مه کوه!

– وه! وه! ته لېونی شوی یې! الهری شه چې د پرو ادې مونځ ختم که!

– نهء. وعده وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا څه خبیث دی؟ زه خو ستا د ادې هوټل نه یمه چې ستا فرمایشونه به پوره کومه. کنځا مه کوه! چرس مه سکه! این د چرسیانو څنګ ته مه کېنه! سبا به وایې اوبه مه سکه! ډوډۍ مه خوره! سم وو وایه سا ما خله خلاص!
– ښه نو چې وعده نکی زه هم نه درځم.
– اوهوووو! ای ای! ستا د لاسه ځان وجنمه ګوره!
– هح، ټول به خوشاله شي. لوی غم نه به خلاص شي.
– ډېر د کچه زوی یې ولا. الته دې په زوره جوندی کړمه. اوس بیا دا خبرې کی. ښا نو په چا سړی باور وکي؟ څه ورک یې که! یارانو چې نشه کوله زه به نه کېنمه. صیبي شو؟
– نهء. قسم وکه!
– په خدای که کېنمه! په قران که کېنمه! الهٔ نو زرکوه د سپي زو!
څو ښځې سلام ګرځوه اروا ببرته ننوتله. دی نېغ کېناست. سا یې تېزه تېزه واخېستله. مګر د ښځې ګرد مخ جدي و. هغه تل د خپلو انو په سپک چلند خفه کېدله. کله کله به یې وژړل. لالټي خیال کوه چې اوس هم هغوئ ته په قهره ده. ښځې وویل:
– د ماما زامن ملامت ندي. منږ ورسره چیشی کړي؟ زه د سړیو منځ ته تلی نشومه، او ته نه د چا په غم کې وې، نه ښادۍ کې. تا د ګلټي نه غیر څوک پېجندل؟
– ګل مامد خان وایه!
– ګلټي. هر ډېراني ته خان وایه. خپل پټي ته به دې ملا ماته وه. د اغه پټي کې دې قلبه او ماله کوله. مانه به دې پیسې پټې کړې. چرس به دې ور وړل. اغه به لکه پا چا قرار ناست و. پښه به یې په بله اړولې وه. اوس ورته ووایه چې درسره لاړ شي کنه!
– ځي کنه. اوس ګوره!
لالټي سمد لاسه ټیلیفون وکړ. دده د شمېرې په لیدو ګلټي د حویلۍ په کټ کې نېغ کېناست. وړوکي زوی یې خوشحاله شو چې ماته راپاڅېد. غاړې یې واچوله. هغه ټېل وهه. ماشوم له کټه ولوېد. سریې ولګېد. په چیغو چیغو یې وژړل. ښځه په منډه راغله. زوی یې جیګ کړ. ګلټي موبایل غوږ ته ونیو. لالټي وپوښتل:
– څنګه یې یارو؟
– نیني نیني یمه باداره. امدقه ستا غږ ته ناست ومه. په قران په ما ډېر ګران یې. درغلمه؟ چېرته کېنو؟
– بیا به کېنو یارو. دا پرېده! ګوره چې تا غږ کړی ما خالي ندی پرېښی. اوس ستا وار دی.
– چیشی؟ ما سره نشته.
– هاو کنه. تاسره نو کله وو؟
– هاها سخت وران یې. ویمه باداره په ما دې قرض. په قسم نزدې وخت کې یو بلا پیسې راځي. بیا به زما وار شي هاو.
– ته خو دا شل کاله امدقه وایې. پیسې رانغلې. اوس به د کومه شي؟
– په خدای او په رسول چې دا وار ربښتیا ویمه. ای چاته ونه بنګېږې! لور جبار ماما ته ورکومه.
– دا وړه جلۍ اغه بوډا ته؟ مکوه یارو!
– چیشی؟ په غېږه ورځي؟ تا نه تکړه دی. ای! په منږ یې څه؟ مېلې به کوو. هیت، چرسیان سګرېټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان هاهاهاها. ونیسه باداره نو، ښځه لړه وڅنډه! پیسې میسې تې وباسه!
– غلی! ټوقې مه کوه! ورېندار دې اوري.
– وی. ننننننا...

(c) ketabton.com: The Digital Library

– صيي شو ځا. زه بل کار درته ويمه يارو.
– وايه بادار‌ه! هر کار ته ولاړ يمه.
– ما ويلې راځه چې په دا هاشمتي پسې لکه جوړه بازان لاړ شو! دا ستا ورېره تې په زوره راجيګه کو!
د ګلتې سترګې نا آرامه تاوې شوې. بېرا و خيرن سرېې وګروه. لالتې غږ کړ:
– اورې يارو؟
– هاو، هاو. خو اغه وايي هرڅوک چې راغی ډز تې جيګو مه کنه. بغری به مو کي.
– څه بابا! اغه او دو نه غيرت؟ بيا زمريانو ته ګيدړ چيشی دی؟
– نا، که ما وولي، زما ښځه، زما بچيان به څنګه شي؟
– بې غمه به شي. تا خو اغئ د وهلو نه مړه کړل. هاهاهاها، ټوقه مې وکړه يارو. ښه ځا، که زه جوندی ومه دا سې به يې ساتمه لکه خپل بچي. د نر وعده ده.
ګلتې يو دم برګ شو:
– هی د خره زو! هی د سپي زو! تا زما ښځې ته سترګې پټې کړې. ډېر بې غيرته شی يې.
– ډک يې که ـه ـه! دا چيشی وايې؟ ما ورېندار کله ياده کړې ده يارو؟
– ودې نه ويلې ستا بچيان به لکه خپل ساتمه؟ دا څه مانا، آ؟ ښه ده چې لور يې درنه وړې ده. ته ډېر نمک حرامه وختلې.
ګلتې ټليفون بند کړ. په خندا شو. دلته ښځه له قهره وپشېدله. د لالتې لاس له موبايل سره همداسې په غوږ کې پاتې و. ځان ورته دروند، خو تېر تش معلوم شو. لکه لړمون چې يې چا وېستلي وي. تېر شل کاله يې چې څه په وس وو که نه وو له ګلتې سره وکړل. د هغه په انډيوالۍ يې کلک باورو. مګر هغه دا هرڅه په يوه لغته ختم کړل. آيا هاغه ټولې خوږې خبرې او وعدې دروغ وې؟ په شل کاله کې زه ولې پوه نه شوم؟ نشې ته يې زړه وشو. چرس يې تيار په جېب کې وو. هوډ يې وکړ چې نن شپه به په نشه زړه يخوي. نور يې د اروا هم خيال نه ساته. څه به وکړي؟ وبه يې وژني؟ نو څه؟ لور يې ترې بوتلله، ښځه يې په سرېو کې نه حسابوي، انډيوال يې وازې پرېښود. تر دې ژونده مرګ ښه دی. ښځې د کچالو پياوه او شړومبې راوړې. ده څو مړی د زړه په زور وخوړې. سمدلاسه سملاست. منتظر شو چې هغه ويده شي. سره له ټوله قهره يې ښځه خفه کولی نه شوه. خو هغې کله لو ښې مينځل، کله يې مخ او لاس کوه، کله بل څه. په ده شېبه په شېبه د نشې حملې زور اچوه. په کټ کې اوښت را اوښت. زړه يې بې حده تنګ و. ډېر ځنډ پس ښځه په کوټه کې پرېوتله. لالتې نېغ کېناست، په لړزېدونکي لاس يې له جېبه زېړپاکټ وباسه. دوه تختې چرس پکې وو. پزې ته يې ونيول. بوی يې ښه عميق کش کړ. پاڅېد، چې له کوره ووځي. درب شو بېرته په ځمکه ولګېد. اروا يې هوا ته جيګه شوه. لالتې چيغه کړه:
– چيشی دي؟ ورک شه د سپي زو! ستا د لاسه سل شومه.
– اخله ـه ـه! نېغ نېغ هم ته کېږې؟ هاغه قسمونه چا خوړل، آ؟
– او پرېده! تا پورې څه؟ نر غوندې نشه کومه. په دونيا کې د نشې نه غير نور ټول دروغ دي ټول. دا جوند دروغ دی، دا رښتيا دروغ دي، دا انډيوالي دروغ ده، دا واده دورغ دی، دا بچي دروغ دي. دا دا دا...
– چې دروغ دي نو ژاړې ولې؟
– په امدقې جړا راځي کنه.
– نهٔ. ځکه ژاړې چې دا ټول رښتيا دي.
– څه ځا ورک شه! ځان او ښيار او ښيار مه کوه! که رښتيا وای ګلتې به دسې نه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! هغه خو معتاد دی. معتاد پرته له نشې بل هېچا ته وفادار نه وي.

– بد دې وکړل د سپي زو!

– نه، تا نه یادوم. ښه څه، نور پرېږده! دا ووایه چې د مروۍ مینه هم دروغ ده؟ هغه چې ته به نیمه شپه وتو خېدې د اوبو ګیلاس په لاس به درته ولاړه وه. چې لږ به یخ ووهلې ډک چایبر چای به یې مخ ته درکېښود. چې د ورځې لس ځله به دې جامې خیرنې کړې لس ځله یې درته مینځلې. تنکیو لاسونو به یې تنها کې وکړې. هغه چې ستا په څورېدو به یې کرې ورځ ژړل، په خوشحالۍ دې په کوټه کې ځان ته ګډېدله. هغه چې ستا څنګله ورته د جنت غېږه ښکارېدله. هره لحظه یې موقع لټوله چې سرپې کېدي او ویده شي. آ؟ ووایه کنه! څه خیر دی! ته په دې خبرو نه پوهېږې.

– اغه ته قمقل یې. زه په هره خبره پوهېږمه. دا ټول ستا د سپي زوی د لاسه دي.

– څه څه؟ څه شی زما د لاسه دي؟

– تا زه په نشې راوستلمه.

– وه وه! شرمېږې هم نه. دا شخې شخې د انسان سترګې دي که د مجسمې؟

– هاو کنه. اوس چې دا د سپي شي ډرت ووځې، ډرت ووځې. امقه اول به وتی وې کنه. نشې ته به دې نه پرېښودمه.

– دا یې لابله. ای ای ای! اوس هم ستا لپاره نه وځم ښه؟ د لور او ښځې لپاره وځم. هغوئ په ما ګران دي.

– غلی شه حرامي! زما ښځې ته به خپله ښځه نه وایې ویمه!

– هه، په خبرو کې هرڅوک غیرتي دی. په لور غیرت وکه! قرار ناست یې.

– ټرت! زه سمه لاره لټومه. ویمه که مړ شمه خیر دی. خو چې مرو خامخا راولمه.

–آ ها ها ها ها ها

– ای د سپي زو! دا خلق خو مې یوازې نه لېږل کنه. که دونه تکړه یې خندا پرېږده! مطمینه لاره وښیه ځا!

– نه، خوله کې مړی درنکم؟ هره لاره ریسک لري. ستا هوښیاري او زړورتیا یې مطمئنه کوي.

– ډک یې که ـه ـه! چې د کار خبره شي خوله کجاوه کجاوه کې. په نصیتونو خبره تېره کې.

– نه، ته وایې لار دروښیم؟

– هاو ځا!

– رښتیا یې ورځې؟

– هاو وا. د لال مامد خان وعده ده.

– ماته معلومیږي. ښه څه! ملک ته ووایه چې دا خو ستا بدنامي ده. له نورو ملکانو سره به څنګه مخامخېږې؟ بیا نو ګوره! او چرس دې له جېبه وغورځوه! که نه، بیا خو پوهېږې.

پر ملک دده باور نه و. هغه په کلي کې د ترازو پلې ته کتل. د چا چې زور زیات و د هغه خیال یې هم زیات ساته. هر مشکل ته یې ولاړ و. له کمزورو سره د بام له سره غرېږده. خو بیا هم د لالټي د زړه په کونج کې د امېد بڅرې پټ و. څه معلومه ده؟ کېدای شي ملک دا ځل مهربانه شي. سبا له سلو اندېښنو او شکونو سره د هغه کور ته روان شو. یو ماشوم د کلا له کونجه تیره واره کړه. دی یې په ملا کې وویشت. خپله وتښتېد. دی له درده تاو راتاو شو. چیغه یې کړه «هی د سپي زو! ویمه دغه جومه دې اخېرنۍ جومه شه!» دلته یې پام شو چې نن خو جمعه ده. بېرته وګرځېد. وروسته جامع جومات ته لاړ. د ننه ځای نه و. خلکو دباندې ټادرونه غوړول. امام په خورا قیل وقال د تیخور ماشوم کیسه شروع کړې وه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زما مومنانو! کمکي چې د مور متزلزل حالت ولیدو، نو دفعتن په خبرو راغی. مور ته وایي چې ای زما مورې! ای زما ادې! مه یرېږه! زړوره پې ورځه! د الله ج دمبارک او حق دین دپاره زما سره اور ته ودانګه! مور ته څه وایي؟ د الله ج د مبارک دین...

لالټي تر خلکو پښې اړولې مخ ته روان و. د هرچا سترګې ور او ښتلې. دی ممبر ته ورسېد. غلی یې امام ته وویل:

– ملاګله! که خفه کېږې نا، زه به ستا د افسانې په منځ کې سودا ګریز اعلان واچومه.

ځینو خلکو هررر وخندل. دی ځواب ته معطل نه شو. مایک یې له امامه واخېست. یو سپینږیري غږ کړ:

– ورکه نجسه! ورکه! ورکه!

امام لاس اوږد کړ:

– راکه الکه! د الله کور دی ګوره. که غلطه خبره وکې د رب العزت په بل غضب به اخته شې.

لالټي یې خبرو ته ارزښت ور نه کړ. ځینې ځوانان ورپسې پاڅېدل. ده ژر په مایک کې وویل:

– زه نور چیشی نه ویمه. ما ویلې زما لور منځ کلیوالو بیولې ده. ورته وواېئ چې دا د شربت خېلیو ناموس دی ښا؟ زمنږ ملک صیب خو پېژنئ. که جلۍ زر خوشې نکئ ځوانان به لکه زمریان درپسې درولي. بیا نو ټینګ شئ! په خدای چې...

یو ځوان ورځخه مایک په زوره واخېست. لالټي برګ شو:

– پرېده! چیشی کی؟ بده خبره خو مې کړې نده.

ځوانډیکه ورکړه. دی د اول قطار په سپینږیرو ولوېد. هغوئ په ملا سپېړې ورکړې. خلکو بیا وخندل. د لالټي خښتګ لوند شو. پاڅېد. کړوپ کړوپ دروازې ته روان شو. د شربت خېلو ملک رډ رډ کتل. د لالټي د تره غوټ زوی کلسري ځوان ته وپسېد:

– داخ، دا خیرن خپله لور په کلي وسپارله. په منږ پورې څه؟

– هاهاها، عجب چل یې وکه په خدای.

تر لمانځه وروسته د نورو کلیو خلک د شربت خېلو په ملک راتاو شول. هغه ته یې شاباسی ورکوه. ویل یې ملک باید همداسې ننګیالی وي. هغه خپل شهرت او عزت ته خوشحاله و. نه یې ویل چې دا خبره لالټي له ځانه وکړه. او س یې بله لار نه لرله پر ته له دې چې رښتیا په نجلۍ پسې ورشي. له همدغه ځایه یې د شربت خېلو ځوانان او سپینږیري د توتو باغچې ته بوتلل. لالټي په منځ کې پلتۍ وهلې وه. غلی ناست و. د دروغو او رښتیا باټې یې نه ویشتلې. پوهېده چې ملک په زړه کې سخت په غصه دی. مګر د خپل کار اغېزې ته خوښ و. خلک یوبل ته په غوږ کې پسېدل. په سترګو کې یې له راتلونکو پېښو اندېښنه وه. ملک په غټ سر سپینه ټوپۍ شاته ټېل وهله. ویې ویل:

– ګورئ! که منږ نن خپل ناموس و نه ګټو سبا به هر څوک راباندې زړور راځي. نن دا جلۍ ده. سبا به بله وي. نو منږ یوازې د لالټي په لور غیرت نه کوو، په خپلو خویندو او لورګانو یې کوو.

ده غږ کړ:

– زما نوم لال مامد خان دی.

ملک یو دم چیغه کړه:

– غلی پېوسه! پرتوګ ټینګولی نشې، زما نوم لال مامد خان دی. خوشایه خان دی خوشایه خان.

هر څوک له هرې خوا په لالټي برګ شو. ملک مخ ځوانانو ته کړ:

– دسې وکئ، ټوپک اوږو ته واچوئ! څادر په ځان تاو کئ! که خبره جنګ ته ورسېده چې تیار اوسو.

د لالټي د تره غوټ زوی غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داخ، بې غمه اوسئ! جنګ خو به خامخا کېږي. زه ویمه دا غځ کور خو د سرک په غاړه دی. دوه کسه به مخامخ په انارو کې کېنو و. دوه دوه به د کور دربو خوا وو ته ګوري. او پینځه شپږ کسه به جلي په زوره وباسي. او...

ملک سر وخوځوه:

– منږ چې کور ته ننوتلو ایڅوک به نه پرېږدئ چې د ننه ری شي! اورئ؟

ټولو ویل صحیح ده. لالټي غږ کړ:

– نده صیبي، نده.

ملک ورته غابنونه وچیچل:

– ویمه غلی کېږې که نا؟ ای! ګوره الته به ام د خولې نه ټرت نه باسې! که دې خبره ورانه کړه بیا دې خیر نشته.

– ډک یې که ـه ـه! ورانوئ خو یې تاسې.

– بس که مردار مخیه! دا چرس سکل ندي. د مرګ او جوند خبره ده.

– وه وه! زه نو چیشی ویمه؟ مګر تاسې تې جوند کلوئ، مرګ ته یې برابروئ.

یو سپینږیري غږ کړ:

– دا شی بېخي مه بیایئ!

بل ځواب ورکړ:

– نه کېږي کنه! لور دده ده غضب.

ګلابي مخي شاه محمد وویل:

– ملک صیب! چېرته وارخطا یو؟ سبا پورې وخت ډېر دی. پرېږدئ چې دده کړتې ام واورو!

لالټي سر وګروه:

– کړتې ندي. ما ویلې هاشم زما اوښی دی. د کور سړی دی. د کور لانجه سړی په ټوپک نه حلئ یارو.

کلسري ځوان سر وخوځوه:

– دا لانجه نده. دوښمني ده. لور یې درنه وړې ده چرسولا خانه! ویښ شه!

– ډک یې که ـه ـه!

ځینو ځوانانو کړس کړس وخندل. ملک برګ برګ وکتل. هغوئ بېرته غلي شول. لالټي وویل:

– تاسې لمبې کمې کئ یارو! اول به په نرمه ورته وو ایو. بیا که...

د ننوتو غومبرو وچ ځوان غږ کړ:

– ګورئ دا خو ټول پیچنو. که یې غیرت لرلی وخته به په لور پسې تلی و. ده نه یې ښځه ډېره غیرتي ده.

لالټي کاږه وکتل:

– وه ته لکه چې د زېږېدو په ورځ له کټه په سر ولېدلی وې.

ځوان پاڅېد چې ویې وهي. ملک پرېنښود. ده ته یې تېره وکتل:

– ای نجسه! دا الکان ستا پرتوګ ټینګئ پرتوګ. که بیا دې دا خوسا خوله وخوځوله، پرېږدم یې چې مردار دې کي.

∞∞∞∞

په کابل کې جیګ وزیر ډک تالار ته د وزارت ډېر شوي عواید بیانول. خلکو داسې چکچکې کولې ته وا په خپلو سترګو یې لیدلي او ورته خوشحاله دي. ځینو به لاسونه ترنورو جیګ ونیول چې وزیر یې ووینې. داسې ګنګوسې وې چې هغه په راتلونکي کې د حکومت مشرۍ ته ترنورو غوره کاندید بلل کېږي. هېچا د زیاتو شویو عوایدو ثبوت نه غوښت. نه یې دا اندېښنه لرله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که وزیر دروغجن وي او په راتلونکي کې د حکومت مشرشي نو هرڅه به تباه کړي. د خلکو تشویق وزیر دومره په احساساتو راوست چې د دریځ له بې شمېره مایکونو څخه یې یو په لاس ولګېد. پر کانکرېټي ځمکه ولوېد. ټوټه ټوټه شو. هغه ښننه وغوښتله. له ډېرې کمینې یې په خپله د مایک ټوټې جمع کړې. ترهغو یې وینا ودروله چې ژورنالیست بل مایک لګولی نه و. وروسته یې د غوره خادمانو په لیست کې عبدالرشید هېوادیار ته هم ستاینلیک ورکړ. هېوادیار وویل:

– زما قدرمنو! افغانستان په نړۍ کې یو له هاغو هېوادونو دی چې د پرمختګ لوړ چانسونه لري. د نورو امکاناتو ترڅنګ مونږ په هر ولایت کې په لسګونه قیمتي کانونه لرو. که په بدخشان کې لاجورد دي، نو په غزني کې لیتیم لرو، په پنجشېر کې زمرد شته. همداسې هر ولایت دراخله. اولنی اټکل وایي چې زمونږ د کانونو قیمت تر یو ټریلیون ډالرو رسېږي. وروستۍ سپړنې ښیي چې کېدای شي تردې ام واوړي. خبرې نه اوږدوم. زه له خپلو قدرمنو مشرانو، په تېره له محترم وزیر صاحب او ټول افغان مېړني ولس څخه مننه کوم. تاسې زما لږ کار په دومره قدر یاد کړ. دا ماته په راتلونکي کې د لا زیات خدمت همت راکوي.
ژوندی دې وي افغانستان!

شور او چکچکې شوې. هغه خپل ځای ته لکه فاتح کېوت. دې کې د سباګل ټلیفون راغی. هېوادیار ووت. د دهلېز د پای کړکۍ ته ودرېد. په پښتونستان واټ کې دوه تنه شوخ ځوانان د فوارې د اوبو جیګو دارو ته لامده خیشته ولاړ وو. خندل یې. خلکو یې سیل کوه. د ترافیکو پولیس هڅه کوله چې بنده لاره موټرو ته خلاصه کړي. د ټلیفون د کرښې هاخوا سباګل د دکان دروازه بنده کړه چې بهر یې څوک وانه وري. په نري غږ یې وویل:

– وروره ګله! چې ما سره مشوره نه کوئ دغه به مو حال وي.

د هېوادیار له ستوني دروند غږ ووت:

– نا نو، څه خبره شوې؟
– خبره مو خرابه کړه کنه.
– ګوره الکه! زه د مجلس نه راوتی یمه. اصله خبره کوه!
– وروره ګله! ما وویلې چې لور تښتول یې ښه ندي کړي.
– ښا پروفیسر صیب. خبره کی که ټلیفون بند کم؟
– خبره دا ده چې لور تې ببرته په زوره بیایي.
– څوک؟ چرسي؟
– نا، ټول کلیوال. دا خو د کلي شرم دی کنه.
– تا له چا وویل؟
– خپله لالټي ټلیفون کړی و.
– نا نو، کلیوال یې لور کله بیایي؟
– سبا د ټوپکو سره پسې ورځي.
– ښه ځا، غم مکوه! نه یې شي بیولی. تا اغه سړی پیدا کو؟
– کوم سړی؟
– نانو، تاله ما څه وظیفه سپارلې وه؟
– ښه ښا. ومې ویلې کنه د لالټي سره چا خبره کړې نده. تاسې خو زما نه منئ. د یاسین منئ. او اغه درله دروغ وایي.
– نانو، ته څه پوی شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وروره ګله! لالټي مې انډيوال کړی دی. ماله هره خبره کئ.
– چې انډيوال دې دی خو کار پې وکه کنه!
– څنګه يې وکم؟ ما ونه ويلې چې ياسين نه به تېر شو، مستقيم به لالټي سره وغږېږو؟ آ؟ تاسې ونه منله.
– ګوره! اول خو د چرسي په خوله کې خبره نه ټينګېږي. بل، بيا مجبور د ياسين خوله بنده کو. بل، مځکه تې څنګه اخلې؟
– په پيسو.
– نه کېږي. اغئ پردی سړی نه پرېدي چې په سالاو کې مځکه واخلي. ياسين يوازيني اپشن دی. چرسي بايد مځکه ورکي.
– ويې ويلې کنه چې اغه مې نه خوښېږي. ښا نو بيا بل کس ورله مخته کئ!
– نا نو، مونږ د څه دپاره احتياط کوو؟ چې خبره تيته نشي کنه. لالټي له چرس ورکئ هرڅه مني.
– نا کنه. ماله مالومه ده. دا بل ډول سړی دی. چرس وهي خو خپل غرور هم لري.
– صيي ده. ته دې دا هوايي تحليلونه ځان له وساته! کار وکه کار! که يې نشې کولی سم ووايه!
– نور څه وکمه؟ زه پوهېږمه. تاسې زما باسلو له لاره جوړوئ.
سباګل د وتيرين شاته لاړ. د ښيښې له سره يې د سروزرو ګوته واخېستله. ريس غاښونه وچيچل. خو لهجه يې اوس هم آرامه وه:
– فالتو مه غږېږه! تا څه کړي؟ تر اوسه خو زمونږ په کارونو کې خبرې کی بس. ما ستا عمل ونه ليدو.
د سباګل پړسېدلي غومبري او ګردې سرمې تکې سرې شوې. د سروزرو ګوته يې د ويترين منځ ته واره کړه. ويې ويل:
– وروره ګله! ته بې غمه مجلسونه او مېلې کی. زما سالاو له په په تګ راتګ پښې پښې پښې وشلېدې.
– تګ راتګ مو هم ندی. نتيجه مو همه ده.
هېوادیار ټليفون بند کړ. سباګل موبايل ته ټپغ ټپغ کتل. خپل تندی يې په ګوتو کېکاږه. له جېبه يې ګولۍ وباسله. ويې خوړله.
∞∞∞∞

سهار ملک لکه سپاه سالار مخته شو. شاته يې ځوانانو په غټو ګامونو له سرکه دوړې باسلې. د شربت خېلو وړو او زړو دعا کوله چې په خير بېرته راشي. د ښځو په سترګو کې اوبه ځلېدلې. د سړيو د غلطو فيصلو زور تل له دوئ وځي. دلته سړي په لږڅه يو دم په احساساتو راشي. وړه خبره په دښمني واړوي. د ماشومانو په جنګ، په تشه کنځا، په يو لوښت ځمکه ښايسته قامتونه د خاورو خوراک کړي. وروسته بيا هم پښېمانه وي، هم ورڅخه لاره ورکه وي چې دښمني څنګه ختمه کړي؟ مګر بيا هم د ښځو نېکې مشورې نه اوري. پر هاغه کس خاندي چې د خپلې مېرمنې خبرو ته غوږ نيسي. اوس لالټي تر ټولو شاته و. له هر قدم سره يې سر زانګېده. د زړه دربه هار يې د لسګونو پښو په دربه هار کې ورک کېده. له رسېدو سره يې وليدل چې د هاشم د کور مخ ته ځوانان ټول دي. دده زړه پښو ته وښويېد. د ملک هم رنګ بدل شو:
– اوووو‌ی! جنګ ته ولاړ دي. د ټوپکو لټې ووهئ! غوټه مه ځئ! تيت شئ!
د ځادرونو لاندې کړس کړس شو. يوازې د لالټي لاس تش و. هغه ځان د نورو شاته پناه کړ. دوئ ګوته په ماشه نژدې ورغلل. له حويلۍ څخه يې د ژړا غږ واورېد. لالټي وارخطا شو چې په لور يې څه شوي نه وي. په ځان پوه نه شو چې څه رنګه کور ته ننوت. د هاشم مېرمن په خاورو کې ناسته وه. د کلي ښځې پرې راتاوې وې. دده وپوښتل:
– چيشی دي؟ چيشی دي؟ مړو چېرته ده؟
نورو ښځو شاواړوله. د هاشم مېرمن په ژړا کې ځواب ورکړ:
– وی، وروره! ملاذان خلق ټوپکو سره راغلل. ياسين او مړوه يې په زوره بوتلل.
– چيشی، چيشی؟ چېرته يې بوتلل؟ دا څوک وو؟
– څه خبره يمه؟ خدای دې تباکي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه نو تاسې ورته کتل؟ هاشم چېرته دی؟
– اغه ورپسې لاړ کنه. اله خير کې خدايه! اله په خير يې راولې!
دباندې د موټر غږ شو. لالتې په منډه ووت. د منځ کلي ځوانان په هاشم پسې لاړل. لالتې شربت خېليو ته وويل چې ماته به مو غږ کړی و. زه هم ورسره تللم. چا ځواب ورنه کړ. هغوئ غلي غلي غږېدل. هېڅوک نه پوهېده چې څه روان دي؟ د مروې موضوع لا کړکېچنه کېدله. حيران وو چې پردیو خلکو په سالاو کې څه کول؟ هلک او نجلۍ يې ولې بوتلل؟ هغوئ اصلن له دې لانجې څنګه خبر شول؟ ټولو فکر کوه چې ددې پوښتنو ځوابونه به له هاشم او ياسين سره وي. دوئ د کور مخامخ د انارو په باغچه کې منتظر شول. يخ سيوری و. د انارو د بوټو بوی يې دماغونه تازه کړل. ځای جيګ و. شمال لګېده. هاشم تر غرمې معلوم نه شو. منځ کليوالو ډوډۍ راوړه. د ماسپښين لمونځونه هم وشول. ځوانانو په ټلېفون کې ويل چې لا يې هم هاشم موندلی نه دی. هغوئ ايله مازيګر بېرته ستانه شول. د هاشم په مخ، تندي، غاړې او لاسونو سپينې پټۍ لګېدلې وې. ويې ويل:
– زه لاړمه چې بچي تې راولمه. د بازار څنګ ته په اليخېلو کې مې ګير کړل. سخت بې دريغه يې ووهلمه. ويلې که دې بل قدم راغستی و وجنو دې. پوليسو کتلې. ايڅ يې نه ويلې. ټول ځان مې درد کوه. وينې رانه تلې. دا ګرېوان مې ګوره! موبايل ام رانه پاتې و. بيا اليخېليو د غونډۍ دپاسه شفاخانې ته بوتلمه. دا الکان راپسې سرګردانه ګرځېدل. اخېر يې التې پيدا کړمه.
منځ کليوال ورو ورو زياتېدل. لالتې لکه خدايي چې ستړی وي. سا يې سوزېدله. سترګې يې بې هدفه تاوېدلې. غږ يې کړ:
– دا د سپي زامن څوک دي؟ زما لور يې ولې وړې؟
– نه يې پېژنمه. ډېر ظالم خلق دي.
ټولو يو بل ته وکتل. هر يو ويل دا نو څنګه چل دی؟ اتکل دا شو چې د دولت کسان به وي. د شربت خېلو ملک هاشم ته کړ:
– الکه! تا ښه ونه کړل. زمنږه په ماصومې جلۍ دې ډېر ظلم وکه.
دلته د لالتې تاوده ماغزه په ايشېدو شول. بيا په ځان پوه نه شو چې څه رنګه يې پر هاشم حمله وکړه. څو سپېړې يې ووهه. نورو ته قهر ورغی چې پردی کس يې پر زخمي کليوال وارونه کوي. ډيکه يې ورکړه. لالتې شاته وار شو. په ځمکه ولګېد. منځکليوال وراندې ورغلل چې ويې وهي. دده سترګې له وېرې رډې رډې وختلې. په څکېدو شاته روان شو. شربت خېليو له ځمکې جيګ کړ. شاه محمد په منځکليوالو پسې ټوپک ووېست. هغوئ پښه ونيوله. ده هم ټوپک بېرته پټ کړ. لالتې چې د خپلو خلکو ملاتړ وليد، زړور شو. په هاشم پسې يې زورونه وهل «ولاکه دې جوندی پرېدمه! مه مې نيسئ! خوشې کئ!» کليوالو يې کلک نيولی و. په پای کې ملک هاشم ته ګوته وځنډله:
– ای الکه! چې هرڅنګه کېږي ته به زمنږه جلۍ پيدا کی!
لالتې غږ کړ:
– په قران چې په لور مې چيشی وشي کنه، جوندی دې په ځمکه منډمه جوندی!
هاشم غلی و. دوئ شربت خېلو ته روان شول. په چړايي نېغ ډاک ته وختل. د لالتې د تره غوټ زوی په ستړيا کې وويل:
– داخ، تا خو منږ ته ويلې جنګ مه کوئ! خپله مست شوې.
لالتې غمجنه موسکا وکړه. هغه به بل وخت خپلې دغسې زړورتيا ته ډېر زيات خوشحاله شوی وای. باټې به يې ويشتې وې. مګر اوس يې د لور د ورک کېدو خفګان پر ذهن لکه غر پروت و. زړه يې ډک شو. ستونی يې تنګ کېده. ملک تر نورو په عمر پوخ او چاغ و. ځکه يې سا ډېره سوزېدله. غږ يې کړ:
– نر کار يې وکه په خدای. دقه سې!
شاه محمد ناري کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

–لالټې... ننا، لال مامد اکا زنده باد!

ټولو هررررر وهل. د لالټې د دروغو موسکا هم په وس نه وه. دده د تره غوږ زوی ودرېد:

– ای ښه نه ویمه؟ که د کلي کور خبره وه منږ ورسره ولاړ وو. کنه؟ خبره چې دولت ته شوه نو دا پوښړې کار يې! الته دې چلیځ! ځوانانو تایید کړه. ملک هم څه ونه ویل. خو لالټې لا خفه شو. هېڅ یې د زړه درد نه احساسوه. سر یې ښکته واچوه. غلی روان شو. ټوله لاره یې چورت وهه «دولت څنګه خبر شو؟ ولې یې مرو او یاسین بیولي؟ اغيځ خو اول تحقیق کئ. ولې یې ونکه؟ هاشم یې ولې وهلی؟ دولت ولې د سپي وکي؟ که دا خلق دولتي نه وي نو څوک دي؟» سر یې ګنګس شو. دوځ مابښام قضا شربت خېلو ته ورسېدل. دی په کټ کې پرېوت. تر سبا یې سر جیګ نه کړ. سهار د ویالې تر څنګ ناست و. غټ چنار ته یې شا لګولې وه. مخامخ یې په پټیو کې د رېبل شوو غنمو سوارو ته کتل. خپل ژوند ورته همدا سې رېبل شوی ښکارېده. سترګې یې ډنډ وې. ښځه یې راغله. دی نیغ کېناست. رټل کېدو ته تیار شو. مګر هغې په پسته ژبه وویل:

– ای سړیه! بېګا دې ام چیشی ندي خوړلي. وږی به یې. ما چای کړی. راځه چې اوس ته راته مریض نشې!

ده په غټو غټو وکتل. یو دم سلګیو واخېست. هغې وړې نرۍ سترګې نورې هم تنګې کړې:

– ولې؟ ولې؟

– امدسې.

ښځه مخامخ په دوو پښو کېناستله. دده په زنګانه یې نرم لاس کېښود:

– خپلې ښځې ته ام نه وايې؟

لالټې له سلګیو سره موسکی شو:

– بس، زړه مې مرو پسې خفه و. بیا اول وار مې تا نه پسته خبره واورېدله. ځان مې ټینګ نه که!

– پام دې نشو؟ اول وار مې درته «ای سړیه» غږ که.

لالټې په اوښکو لوند مخ وخوځوه. ښځې وویل:

– هاو کنه. چې ته راته سړی شوې زه به خامخا ښځه کېږمه.

– ډک یې که ـه ـه!

– ما ویلې زما زړه دې په هاشم لالا یخ که.

– چیشی؟ چا درته وویلې؟

– په ټول کلي کې امدقه قیصې دي. کشکې زه الته ولاړه ومه.

– خو ته هر کله نه ټینګېږې کنه. اله چې هاشم لالا کره ځمه، هاشم لالا کره ځمه. دغه دې لالا دی.

– هی لېونیه! ته مې وېرولې. ما ویلې چې چرس ونسکې. زه نو تا یوازې پرېدمه؟

دا خبره نه وه په لالټې یې سمې بغارې وباسلې. خلک راغلل. ښځې وویل:

– چیشی ندي. مروې پسې خپه دی.

مخ یې مېړه ته کړ:

– ځو؟ چای سوړ نشي.

لالټې په سلګیو روان شو. خلکو یو بل ته په وازو سترګو وکتل. هغوئ هېڅکله دا دواړه په سوله کې لیدلي نه وو. هر ومرو به ښځه په کومه خبره په غصه وه. مېړه به قسمونه خوړل او د دروغو دلایل به یې راوړل. په کور کې لالټې د دېواله سیوري ته پر کټ کېناست. ښځې د کوچو قاب کېښود. خو لالټې هغې ته کتل. د تورو ګلانو په سور کمیس کې بل ډول جذابه ښکارېدله. ګرد مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پېړو شونډو يې دی هماغسې بې طاقته کړلکه نوې چې يې کوژده کړې وه. کله کله به خوا ښې له زامنو پټ دوئ د بو سو او لرګيو کوټې ته ننوېستل. چې مخکې تر واده له يو بل سره خبرې وکړي، يو بل ښه وپېژني. هغې ته تجربه وه. خپله يې د همدې تشې له امله سختې ورځې ليدلې وې. تر واده وروسته يې مېړه په خوی بلد نه و. ددې په هره خبره کې يې منفي هدف ليده. سمه خبره به هم بېرته دې ته غم شوه. وهل ټکول به يې وخوړل. وروسته بيا مېړه پوه شو. خو په هغې تېره وه. لالټې به د ښځې د ورونو له ډاره له هغې سره له ناستې خوند نه اخيست. خو بل ځل به بيا هم روان و. اوس د ښځې غږ له خيالونو وباسه:

– ماته ولې ګورې؟ وخوره کنه!

– ناء. اوله مړې، ته وکه!

هغې سر وځنډه. ده په خپل لاس مړې په خوله کې ورکړه. ښځه له خوشحالۍ ويلې ويلې شوه. پر ګوتو د هغې د پستو شونډو لګېدو پر لالټې زلزله راوستله. بل ځل هغې دده لاس دده خولې ته تاو کړ. دی په رښتيا وړی و. کوچو بيا ښېل خوند کوه. تېزې تېزې مړې يې ووهلې. غوا او مېږې ورته کتل. کله کله به يې يو نيم غږ وکړ. معلومه نه وه چې وا ښه غواړي، که دوئ ته خوشحاله دي. په پای کې ښځې دسترخوان کوټې ته يوړ. په ټوکرۍ کې يې کېښود. بېرته راغله. د مېړه څنګ ته کېناستله. ويې ويل:

– ای سړيه! ما ويلې اوس به چيشي کوو؟

– اوس به هاشمې زما مرو پيدا کړئ. په خدای چې چې پيدا يې نکې کنه...

دې کې هاشم په دروازه ننوت. دده رنګ زېړ شو. وېرېده چې هغه به په قهر وي. وهل به ورکړي. هاشم سلام واچوه. ده له ډاره ژر وعليک کړ. هغه مخامخ کېناست. د کټ غړيچې وخوت. د ډېټول او دوا بوی ترې جيګېده. هاشم وويل:

– زه عذر ته راغلی يمه.

غږ يې نرم او مهربانه و. د پخواني هاشم نښې پکې وې. لالټې زړور شو. تندی يې تريو ونيو. مخ يې واړوه:

– ماسره مه غږېږه!

هاشم څلورکونجه مخ ښځې ته کړ:

– خورې! مانه ډېر بد شوي.

– بس که بس! دوه وارې دې په لوی غم کېنولو، دوه وارې. داسې دوښمن نکئ. ته څنګه ورور يې؟

ښځه په ژړا روانه شوه. د هغې په ژړا د لالټې ماغزه په خوټېدو شول. زړه يې غوښت هاشم په دا خوله خوله ووهي. مګر جرئت يې نه کوه. هغه غټ او زورور و. بېرته يې دی ووهلی شو. د بېلولو لپاره هم څوک نه و. هاشم مخ ده ته کړ. لالټې د خپلې ښځې غوندې پاڅېد، له کوره ووت. د سرک په غاړه په غټه تيږه کېناست. شېبه پس ښځه راغله:

– ای سړيه! اغه ناست دی. راځه نو څنګه يې کې؟ اوس خو مېلمه دی.

– هاو کنه. ځکه مې ونه وهه. دا دې راووځي!

– اغه امدا وايي چې عذر ته راغلی يمه.

– ډک يې که ـه ـه! ته يې منې؟ ماته چې زما مروګی دلته رانه ولي، بيا مې په پښو کې ونه غورځېږي، نه يې منمه.

– نه پوېږمه! اغه خو دونه بد سړی نه و. چې اوس پې څه بلا ولګېدله؟

دې کې هاشم راووت. ښځه مېړه ته وبنګېدله «پرېده! وار ونکې!» د هغې باور لالټې نور هم زړور کړ. هاشم يې ټېل وهه. ويې ليدل چې هغه عکس العمل نه ښيي. دا ځل يې سپېړه واره کړه. ونه لګېدله. هاشم دی په خپله غېږه کې لکه ماشوم کلک ونيو:

– ته يو وار زما خبره واوره، بيا وارونه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې چې څومره د هغه په عاجزۍ مطمئن کېده، هغومره یې جرئت زیاتېده. اوس یې په زنګنو او لغتو ګوزارونه کول. هاشم د ژوبلېدو له وېرې سملوه. ده له لاندې څخه وویل:

– تا ګیدړان لیدلي. د زمریانو سره مخامخ شوی نه یې بنا؟ په خدای که دې پرېږدمه!

ماشومان او ځوانان راټول شول. ښځې د ورور لاس کش کړ:

– چیشی کی؟ پرې یې ده!

هاشم هم خوشې کړ. لالټې پاڅېد. بیا یې وارونه شروع کړل. هاشم بیا سملوه. ویې ویل:

– ویمه زه جنګ ته نه یمه راغلی. خبره کومه.

– ولاکه نه لور درکمه، نه ځمکه! او جوندی دې نه پرېږدمه!

خلک ډېر شول. یو بل ته یې ویل چې زموږ کلیوال یې سملولی، موږ ورته ګورو. هاشم ورو د لالټې په غوږ کې وپسېد:

– ستا په پټي کې د قیمتي تیږو کان دی.

ده یو دم زور وهل پرېښودل:

– چیشی چیشی؟

هاشم غېږه سسته او خوله غوږ ته نژدې کړه:

– تورمالین پکې دي. ډېرې قیمتي تیږې دي.

هاشم پاڅېد. لالټې په ځمکه پروت و. سا یې سوزېدله. یو قرار یې کتل. په فکر کې یې تېرې پېښې راوستلې. اوس ورته هرڅه بدل وبرېښېدل «بنااااا! دا ټول چې زما پټي غواړي نو دقه خبره ده» چټک په پښو ودرېد. هاشم یې له لاسه کور ته کش کړ.

یوازې ښځه یې دننه پرېښودله. دروازه یې بنده کړه. دباندې خلکو له یو بل څخه پوښتل چې څه خبره ده؟ دننه په حویلۍ کې مېږې او غوا هم خپله اندېښنه په رمبارو وښودله. لالټې هاشم په کشولو کشولو په کوټه کې په سرو توشکو کېنوه. ویې ویل:

– تا چیشی ویلې؟ تا چیشی ویلې؟

– ما ویلې اغه ستا د ښکارځي پټي کې د تورمالینو کان دی. یاسیني چې الته سورنګان الوزول د الوبالو قدر تیږه یې پیدا کړې وه. لکه تکه شنه ښیښه. الک سړی دی. امقه سې یې ښار ته وړې وه. زرګر ته یې ښودلې وه. امدا سباګل ته.

لالټې غبرګ کړ:

– سباګل ته؟

– هاو. دونیا ډېره ورانه ده. مخ او شا یې نشي پېژندلی. بیا نو سباګل هېوادیار ته ټلیفون کړی و.

– ډک یې که ـه ـه! هېوادیار ته؟

– هاو، اغه په وزارت کې لوی سړی دی کنه. د کانونو سروې او تشخیص ورته وایي که څه بلا ده، الته عمومي ریس دی. اغه چې د تورمالین ټوټه لیدلې وه ویلې په دا ځمکه کې لوی کان دی. ستا په پټي کې بنا؟

– بنا؟

– پوهېږې؟ د شنو تورمالینو یو قیراط غمی د درې سوه نه نیولې تر اوو سوو ډالرو خرڅېږي. پوهېږې یو قیراط څونه دی؟ دوووونه پټه. پینځه قیراطه یو ګرام کېږي.

– نااااا.

– هاو کنه، نو ریس ویلې ایچاته مه وایه! ادې وابا دې ام مه خبروه! منږه به دا ځمکه واخلو. دېوال به پې تاو کو. قرار به تورمالین باسو. درېواړه به بلا پیسې پیدا کو. یاسیني، زرګر او ریس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک يې که ـه ـه! او زه نا؟
– نا، ته يې نه خبرولې کنه. د ياسيني نه يې اغه ټوټه ام په يو بلا پيسو اغستې وه. ويلې دا خو خامه تيږه ده. خامه تيږه توږل کېږي. ضايعات لري. که توږل شوی غمی دونه وزن ولري يو پنډ پيسې کېږي. زوی خو مې مانه خبره نه پټېږ. ويلې ابا د قه د قه سې چل دی. ما باور ونکه. ما ويلې الک سړی دی. دا پيسې يې چانه باسلې نه وي. ښکارځي ته ورسره لاړمه. پټې مو لټ په لټ که. ګورو چې د مې د دانې قدر د تورمالينو دوه ټوټې پرتې دي. ما ويلې بس رښتيا ده.
د لالټې ښځې کړ:
– تا بيا ام منړ ته نه ويلې.
– نا، ويلې مې. بيا چې مې چورت ووهه، ما ويلې لال مامد خو د قه سې سړی دی. ټول خلق به خبر کي. بس ما ويلې نه وايو.
– سم ولې نه وايې چې په تاسې مې پېرزو نه وه. ځان ته مې اغستله ځان ته.
– ښه ځا، ته قيصه واوره! نو منړ د زرګر او ريس ټلېفونو ته جواب نه ورکوه. منړ ويلې پرېده چې بيا ټلېفون ونکي. خپله به لړ لړ تورمالين باسو. خرڅوو به يې. خو هېوادیار اين د کابل نه يو بلا وسله والو سره زمنړ کره راغی. اغه خبر نه و چې زه خبر يمه. ياسيني يې ځاتته که. ورته يې ويلې چې ته په خپل سر د کيندلو حق نلرې. جواز درسره نشته. که يې وغواړې څوک يې درکئ ام نا. بيا ماشينانو ته ضرورت دی. اغه م تاسره نشته. خو شې به ام په ځان کار خراب کې، ام په منړ. بيا ياسيني ورسره منلې وه. ريس ويلې تاسې لال مامد ته ښه غټ پټې ورکئ، دا شاړه تې واخلئ! تا وان زه درکومه. امقه و چې منړ تاته وويلې. تا ونه منله.
– ښه ښه ښاااا! هېوادیار ځکه د پټې ليدو ته راغلی و؟
– هاو، بيا اغه ياسيني ته پيسې په سود ورکړې. چې پټې پې واخله! تا په پيسو ام رانکه. منړ ويلې ورک يې که! د دې کار نه به تېر شو. خپله خور به پټه خبره کمه چې د قه سې چل دی. بيا به ګورو چې چيشی کېږي؟ ريس ته مو وويلې پيسې بېرته درکوو. اغه ويلې دوه برابره به راکوئ. ياسيني ويلې ولې؟ دا د سود خط خو د دې د پاره و چې څوک ونه وايي چې پيسې دې د کمه کړې. ويلې نا، دا سم خط دی. د سې خبيث سړی دی دا ريس. منړ حيران شوو چې دونه پيسې د کومه کو؟ زور خو مو ورسره برابر نه و. ياسيني ويلې ښا نو څه وکمه؟ ريس ويلې لال مامد مړ که! لور يې واده که! پټې ستا کېږي. منړ خو په بلا ککړ وو. ککړې سم کار نه کوه. دا راته ښه ښکاره شوه. ما ويلې ځا، اسې مې ام خور ورسره پاذا به ده. څو شپې درپسې راغلو. منړ ويلې کور ته به در واوړو. خو د کلي سپيو به راپسې غپل. بېرته به وګرځېدلو. دا شپه ته خپله ووتلې. منړ درپسې شولو. اخېر په ماڼو کې په لاس راغلې.
– هاو نو. چې چغل دې د کوره وي، خانه به دې خپوره وي.
– بس چې خدای سړی قمقل کي نو څه به کی؟ چې ته پسته جوندی شوې، منړ بيا حيران وو چې چيشی وکو؟ ريس ويلې لور يې وتښتوئ! په زوره تې ځمکه واخلئ! منړ مجبور وو.
– ډک يې که ـه ـه! چيشی مجبور وئ؟ ماته به مو ويلې وو. بيا به مو کتلې وو چې ما چيشی کول؟
– تا خو بېخي چيشی کوی نشو. نو منړ جلۍ وتښتوله. اوس چې يې اغئ بيولې دي وېرېږمه ...
د هاشم ستونی ډک شو:
– دوه زامن مې الته مړه شول. چې دا راته مړ نکي.
د هغه اوښکې وځلېدلې:
– په قران قسم چې ما ته پروانه او مروه د لور نه کمې نه وې. څه وکو نو؟ اغه په سهوه کې سخته ولګېدله. دا د سې شوه. ځينې کارونه د سړي په واک کې نه وي. اوس د قه سې جنجال دی. ما ويلې په بچيانو پسې به لاړ شو. څو پورې به ورته ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاها، ای! ته خبیث ما تېرباسې؟ غواړې چېرته مې مړ کې؟ ماته دا ډرامې ټولې مالومې دي ښا؟ خپله ډرامې جوړومه. زه دونه ساده نه یمه چې ته خیال کی. وځه د کوره مې، که نه دلته دې وجنمه! وځه!

هاشم زاری کولې چې په ما باور وکړئ. خو ریې په منځ کې پاتې وه، نه پوهېدله چې څه ووایي. لالټې هاشم له کوره وباسه. اوس ورته د سباګل د دوستی هدف هم معلوم شو. سمدلاسه یې ټلیفون وکړ. ویې ویل:

– ښا نو، تا د سپي زوی ماته دا چرس د چل دپاره راوړل؟آ؟

– وروره ګله څه خبره ده؟ څنګه داسې په غوصه یې؟

– ډک یې که ـه ـه! ټوله دونیا ډرامه بازه ده. ای کندو! زه د تورمالینو د کان نه خبریمه. ښا ولې؟

– څه څه؟ د کان نه خبریې؟ چا درته وویلې؟

– هاشمټې. اوس تاسې زما د وجلو بل چل جوړ کړی آ؟

د سباګل غومبرې او ګردې سرېمې تکې سرې شوې:

– نا، په په په خدای که داسې وي. ما تاته ونه ویلې چې یاسین ته پټه پټه پټې مه ورکوه؟آ؟ د یاده دې ووتل؟ ما غوښتل یاسین د منځه وباسمه چې زه او ته او ریس معامله وکو. ریس نه منله.

– تا خو ماته ونه ویلې. پټې خو دې ځان ته اغسته.

– هاو، ما ویلې پټه پټه پټې به واخلمه، ریس به مجبور شي چې یاسین وباسي. ګوره دا ډېره خطرناکه مافیا ده. هرکار کولی شي.

– دروغ. تا حرامي غوښتل یاسینی هم وباسې ما هم. زه دې په چل پوهېږمه ښا؟

– نا، په په په قسم که. . .

– چې سل قسمه وخورې نه یې منمه. تاسې د سپي زامن ټول دروغ وایئ. هی ستاسې په . . .

د لالټې اروا نیمه ووتله. دی په قهر شو :

– او پرېده! چې کنځا ونکمه نو چیشی وکمه؟

ټلیفون یې بند کړ. ژوره سا یې اخېستله. تېز ووت. ښکارځي ته لاړ. ایله اوس یې په خلاصو سترګو خپل پټې ولید. په سورنګ الوتي تیږې هرچېرته پرتې وې. یو ځای کې لویه کنده وه. په ټول پټي کې وګرځېد. یوه یوه تیږه یې واړوله. بالاخره د نوک د سر په اندازه شین بځرکی یې وموند. ېرته کورته راغی. په کټ کې کېناست. ستونی یې وچ وچ کېده. سریې وګرځېد. ښځه یې څنګ ته کېناستله. ده ورو وکتل. یو دم یې زړه نری شو. ویې ژړل. د ښځې وړې سترګې غټې شوې:

– ولې سریه، بیا ولې؟

– اسې. ما ویلې خبره ډېره ورانه ده.

– څنګه؟

– زمنږ مرو د مافیا سره ده.

– مافیا؟ دا څنګه سې ښځه ده؟

– ښځه نده. لویه ډله ده. ډېر بې رحمه ظالمان دي. دغه ګوره! دا یې وړه ذره ده. ددغې تیږې دپاره منږ په بلا او ښتي یو.

– وی، خدایه! نو چیشی وکو؟

– نه پوهېږمه. سر مې درد کئ. په چرسو پسې مې زړه چوي.

– میراث یې کې! زمنږ خو یو غم ندی کنه.

– ښځې ورک یې که! ته غلې شه! خوله مې خرابه ده. کانګې مې راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه به څنګه شي؟
– ویمه چې دا هاشمټی مې دلته وجلي و، زړه به مې یخ شوی نه و.
لالټی په کټ کې غونج پرېوت. داسې تاوېده لکه په خېټې کې چې یې ماران وي. ښځې په ډکو سترګو کتل. په پای کې یې وویل:
– اوس په تا چیشی ونشي. څه چرس وسکه! څنګه وکو؟ چیشی چې مو قسمت کې دي.
– نه یې سکمه.
د ښځې وړې سترګې ټېغې شوې:
– چرس نه سکې؟
– ویمه نا کنه. پوېږې؟ ما هرکله سکلی شول. تا سره مې وعده نه ماتوله. کله چې به نشې ډېر زور وکه اغه بېله خبره وه. بیا ورته ټینګېدی نشومه. خو دې نه پس چې ورپسې مړ ام شمه نه یې سکمه.
– اوس چیشی شوي؟
– د پرو او مرو دپاره. ما د اغې په جوند کې یو ارمان پوره نه که. دا ارمان خو یې پوره کومه. که خپله نشته. اروا خو به یې ګوري.
هغه یو دم په زوره زوره وژړل. د ښځې یې هم سلګۍ شوې. لالټي وویل:
– تاسې ټول په ما ګران وئ. خو زه غضب د چرسو په لاس کې ومه. د زړه کار مې کولی نشو.
– زه پوېږمه سړیه. ما ډېر زورونه ووهل چې د چرسو نه دې وباسمه، نه کېدله.
– کشکې دې دا خبرې راته مخکې کړې وې. ما ویلې څه ښځه په ما شرمېږې، نه یې خوښېږمه، د ناچارۍ نه راسره اوسېږې.
– وی، خدایه! دا دې لا بله.
– هاو کنه. که زه خبر ومه ځان مې بدلوه. چرس مې خوشې کول.
– نه دې شول.
– ستا په کومک مې کول. که تا د ورځې یوه د مینې خبره کړې وه، ما ته یې سبا پورې قوت راکوه.
– دا چیشی وایې؟ تیخور خو نه وې چې ما به مینه درکوله.
– غم دا دی کنه. منږ چې ما شوم په خبره پوه شو نور ناز نه ورکوو. چې بې لارې نشي. نا کنه. ام مینه ورکه، ام یې په مینه په خبره پوه که! زما پرو او مرو ته ګوره! خلق حیران وو چې د چرسي په کاله کې دونه ښې جینکۍ د کمه شوې؟ که زما ابا او ادې امدسې کړې وو زه به بل سړی ومه. ابا مې وهلمه. چې په لاره سم شمه. ادې مې خوشې کړی ومه چې یو زوی مې دی. ښه شي یې جوړ که. دې کې چا د کور په دروازه زور ووهه. چې خلاصه نه شوه نو ویې ټکوله. لالټي او ښځې د لاس په څټ پاکې کړې. په درندو قدمونو روان شو. هلته ګلټی و. دی یې له لاسه کش کړ. چرس یې پزې ته ور ونیول. په کړس کړس یې وخندل. وپسېد:
– پیدا مې کړل باداره، پیدا مې کړل.
د چرسو بوی د لالټي رګ رګ ته ورسېد. لکه وږي ځناور چې غوښه ووینې، د بدن ټول غړي یې ورتاو شول. شونډې یې د سګریټي په ګرد والي پسې ورېږدېدلې. ستونی یې د لوګي په تریخوالي پسې وتخنېد. سږو یې په لوګي د ډکېدو حسرت وخوړ. نشه بیا پر تخت کېناستله. ښځه او وعده پاتې شوه. د ګلټي ناځواني له یاده ووتله. دواړه پر سرک روان وو. لالټي په خندا وپوښتل:
– ای یارو! لور دې جبار ماما ته ورکړه؟
– نا، چې لس لکه رانکي کله یې منمه؟ زه اوس غټه وظیپه لرمه باداره. ویلې معاش کې پیسې غواړې که چرس؟ ما ویلې چرس.
– هاهاهاها! دا چیشی وایې؟ دا څنګه وظیفه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلتۍ سر ټيټ کړ. ويې خندل:
– ههء ههء ههء چاته ونه بنګېږې! خبريال يمه باداره. ههء ههء ههء د کلي قيصې راډيو ته ورکومه. ههء ههء ههء ګوره زما او ستا خو وروري ده. خبرې به رانه پټې ښا؟ اى ښه پرېمانه چرس راکئ. اغه سندره څنګه وه؟ د خداى مهرباني ده. پرېماني ده...
– ډک يې که ـه ـه! د خداى مهرباني ده. پرېماني ده. مزې کوه خاني ده. هى مزې کوه خاني ده.
دواړو په ګډه زمزمه کوله. د لالټې نشې ته بيړه وه. ځان يې ميږې ميږې کېده. هرې حجرې يې چرس چرس نارې وهلې. شاته ورپسې ښځې له خلاصې دروازې کتل. ده مخ واړوه. هغې سر ښکته واچوه. تور ټيکرى يې په ګرد مخ راکېوت. لکه سپوږمۍ چې تندر ونيسي. ده بيا قدمونه تېز کړل. مګر د ښځې د سر ښکته کولو تصوير يې په سترګو کې ونښت. سر يې وڅنډه چې هېر يې کړي. ونه شوه. يودم يې ګلتۍ ته زارۍ پيل کړې:
– ننوا، خوشې که! نه کومه، نشه نه کومه.
– هاهاهاباداره کومه دى؟ ما نيولى نه يې. تا نيولى يمه.
لالټې خوله غوږ ته ورنژدې کړه!
– اى يارو! تېز څه چې ښځې نه پنا شمه کنه! ننوا خوشې که! نه سکمه...
– ښه ښا. وېرېږې؟ غم مکوه باداره! لرررررې دې بيايمه. چې اغه شيشکه دې ېخي ونه وينې.
– خبرې مه کوه! لاره وهه! ننوا، پرې مې ده! ما د لورګانو سره وعده کړې ده. نشه نه کومه...
لالټې په جيګ غږ زارۍ کولې چې ښځه يې واورې. مګر تېز مخکې روان و. ګلتې ورته خندل. د لالټې په اوږه يې لاس واچوه:
– چرس وهه باداره! مزې کوه! لور څه کى؟ اغه به د کوم برېتور په غېږ کې خپلې مزې کئ.
د لالټې په مغزو کې کړنګ شو «ګلتې د سپې زوى په مرو پسې سپکه وويله، آ؟» يودم ودرېد. غاښونه يې وچيچل. د سپېړې وار يې وکړ. هغه ونه لګېد. ورمنډه يې کړه. ټېل يې وهه. هغه وخندل. په موټې کې يې چرس ونښودل:
– ههء ههء اى داګوره! تک تور، تخته تخته. اخ څنګه ښه بوى کئ. هت، چرسيان سيګرېټيان شازلميان غيرتيان...
د لالټې بدن په چرسو پسې ويلې يلې شو. مګر سترګو ته يې د ګلتې سپکه خبره، مروه او ښځه هم ولاړه وه. هغوئ يوې خواته کشوه او چرسو بلې خواته. دى په منځ کې پاتې و. سا يې سوزېدله. لکه په غره چې ختلى وي. ټټر يې له تنګېدو په درد شو. کانګې يې راغلې. يودم يې په غوږو کې ګوتې کېښودلې. مخ په کور يې منډه واخېستله. ګلتې ورپسې نارې وهلې. ده نه اورېدلې. په دروازه ننوت. لکه د کلونو مسافر جانان، ښځې کلک په غېږ کې ونيو. دده زړه تنګون ورو ورو کم شو. ګلتې له سرک څخه کتل. چيغه يې کړه «بې شرمه ښځونک».
∞∞∞∞∞
ماسخوتن لالټې په کټ کې پروت و. د لوبو ماشومتوب ورياد شو. يوه شپه هغوئ پوښتنه وکړه چې ستورې د څه لپاره دې؟ ده ويل ستورې د ماشومانو انډيوالان دې. رڼا کوي چې تاسې د شپې ونه وېرېږئ. چې په آرامه ويدې شئ. نجونې خوشحاله شوې. په خپلو منځو کې يې د ستورو وېشل شروع کړل. بيا يې پلار ته ويل ستا خو قد جيګ دى. موږ ته زموږ ستورې ونيسه! دى حيران شو چې اوس څه وکړې؟ دې کې تصادفن اوربلکى په هوا کې تېرېده. کله يې رڼا پيدا کېدله، کله ورک کېدله. لالټې لاس واچوه. ويې نيو. لوبو يې حملې وکړې. هرې يوې ويل زما ستورى دى. ده ورغوى خلاص کړ. وړه حشره پکې وه. رڼا يې نه کوله. نجونې هکې حيرانې شوې. ده ويل هره رڼا چې قيده شي مړه کېږي. که ستاسې ستورې ونيسم په آسمان کې به هېڅ رڼا نه وي. دنيا به تپه تياره شي. لاره به نه وينو. خوښه مو! که وايئ چې ويې نيسم؟ لورګانو يې په يو غږ وويل «نا، نا» لالټې اوربلکى د ګوتې په سر ټېل وهه. هغه والوت. بيا يې پل او پول پيل کړ. نجونو له خوشحالۍ ټوپونه ووهل. اوس هوا هماغسې يخه لګېدله. آسمان له ستورو ډک و. خو لورګانې نه وې. دده سترګې نمجنې شوې. ښځې پخې بېنډۍ راوړې. ده وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه یې خورمه. زړه مې دسې ډک دی ډک. ویمه چې پخواني بېرته واړومه.
– ولېږه ده. ټوله ورځ دې چیشی ندي خوړلي. د زړه په زور یې وخوره!
– نه یې شمه.
هغې په خپل لاس ده ته مړۍ ونیوله. دا په ژوند کې اول ځل و. سره له ټولې بې اشتهایۍ یې هغه خفه کولی نه شوه. مړۍ یې وخوړله. ښځې خیال وکړ چې زما له لاسه خوند ورکوي. بله یې ورکړه. پسې بله، پسې بله. کله چې هغې دسترخان کوټې ته یووړ. دی په منډه له کوره ووت. په پټي کې یې کانګې وکړې. خوله یې په ویالې کې ومینځله. بېرته راغی. غلی په کټ کې پرېوت. مګر زړه یې ناارامه و. لکه یو شی چې ترې ورک وي. ستوني یې خاربښت کوه. خوله یې بېرته وچه شوه. نه پوهېده چې د چرسو له منګولو به کله هم خلاص شي که نه؟ اندېښنه یې وه چې له لورګانو سره غیابي وعده به پوره نه کړي. ښځه یې څنګ ته کېناستله. دواړه غلي وو. اخېر د هغې پیړې شونډې وخوځېدلې:
– ماته څنګ کې ځای راکې؟
دی لکه موږی ټک وهل شو. نظر یې د ښځې په مخ کې ونښت. د مروې تر زېږېدو وروسته بیا یو ځای ویده شوي نه وو. ځکه یې نور اولاد ونه هم پیدا نه شول. خیال یې کوه چې په همدغه آرمان کې به مړ شي. مګر اوس لکه له آسمانه چې خوښي رانازله شوې وي. ځان یې څنګ ته کړ. هغه سملاستله. مخ یې دده سینې ته تکیه کړ. ژوره سا یې اخېستله. لکه د ټول عمر ستړیا چې یې اوس احساس کړې وي. لالټې یې په چوټې شوي سر نرم نرم لاس ووهه. پرسور غومبري یې ښکل کړه. ورو ورو د هغې سا اخېستل برابر شول. خوب یوړه. خو په لالټې یې پوست بدن لکه ټکور لګېده. ښځینه خوشبویۍ یې دده حواس پارول. د هغې د مخ په سیل نه مړېده. ښځې شټ وهل. وبنګېدله «مروه، وی، مر..» په خوب کې یې سلګۍ ووهلې. لالټې بیا ښکل کړه. ښځه آرامه شوه. دده فکر هم مروې ته لاړ «اته کلنه وه. دده په وېښتانو کې یې لکه غټه ښځه لاس وهه. ویې ویل:
– ابا ابا! پوپېړې زه به ډېیییبره ډېره کله خوشاله شمه؟
– چې په یوه ورځ شل جوړې کالي وکې.
– ناء. چې ته چرس پرېږدې.
ده ټېل وهله. مروه له کټه ولوېدله. بېرته پاڅېدله. غاړې یې واچوله. ویې ژړل. دی په خپل کار پښېمانه شو. په غېږ کې یې کلکه کړه» اوس د لالټې سترګې ډکې شوې. لاسونه یې په دعا لپه کړل «ای خدایه! زه به د مرو هره خبره ومنمه. یو واریې راته صیي سلامته راوله. پوپېړمه. د حاجي چمن زوی دادو یې خوښېږي. ما چې یې مرکه وشړله پوه شومه چې خفه شوه. اغه وخت قار راغی. اوس ویمه ښه دی چې خوښېږي یې. د هرچا یو څوک خوښېږي. نېکبخته اغه دی چې د امقه سره واده وکي. زه مې لور نېکبخته کومه. هاو، دادو ته یې ورکومه. خیر دی چې ابا یې د سپي زوی دی. زما پټي یې نیولی دی. د لور نه مې لس پټیه جار!» سترګې یې پاکې کړې. له ښځې څخه یې ورو ځان لېرې کړ چې ویښه نه شي. بل کټ ته لاړ. جېب ته یې لاس کړ. درب شو په کټ کې ولوېد. اروا یې هوا ته جیګه شوه. دده کاږه وکتل. مخ یې ترې واړوه. اروا برګه شوه:
– یو خو ته په ښه او بد پوه نه شوې. اول ځل مې زړه لږه دمه وکړه. کړپ بل کټ ته واوښتلې. چې هلته وې څه تندر به راپرېوتی و؟ ای دا جېب کې دې څه دي چې لاس وهې او لاس وهې؟
– تا پورې څه؟ زه په تا غرض نه لرمه. ته په ما غرض مه لره!
– اخله‌ـه‌ـه! ته وایه‌نو! زه دې پرېږدم؟ د چرسو د څکولو خیال هم ونکې!
– ډېر د سپي زوی یې. د جېب نه مې موبایل باسه. د مرو تصویرونه مې کتل. ودې نه لیدل؟ د چرسو نه ونه تښتېدلمه؟
– په تا باور نشته. توبه ډېرت شی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه اوس پوه شومه. ته په ما خپل سات تېری. زما د ځورولو نه خوند اخلې.

– وه ته څومره کم عقل یې. زه ستا د وجود برخه یم. ستا ځورېدل زما ځورېدل دي. باور وکه!

– ډک یې که ـه ـه! تا غوندې مکار سپینسترګی ما ایچېرته لیدلی ندی.

– مه یې منه!

– ځه ورک یې که! پرې مې ده! لرې شه!

– ته نو څه کار لرې چې ما شړې؟ خو چورت وهې او ژاړي. چې څه چورت وهی؟

– لور مې یادېږي.

– هغه خو پوهېږم. وایم څه غواړې وکې؟

– پسې ورځمه. هرچیشی چې وشول.

– هاهاهاها دا ته وایې؟ ته ډارن؟

– ډېر خبیث یې. ښه وینې چې ډارن نه یمه، بیا ام پېغور راکی.

– آااااا! بالکل بالکل.

– ای! ته دسپي زوی تر اوسه پوه نشوې؟ زه د وهلو نه نه وېرېږمه. چې څوک وار وکي متیازې مې ځي. دقه شرم دی.

– هاهاهاها. ته هم شرم پېژنې؟

– داح! ښه ځه نو! پرې مې ده کنه!

– نه، که رښتیا په لور پسې ځې نو داسې مه ځه! مړ به دې کي.

– ستا څه غم دی؟ ته خو نه مرې.

– ستا لپاره وایم. ته داسې وکه! هاشم درسره بوځه! بیا یو کار کېږي.

– نا، په اغه باور نشته.

– ژړل خو یې د زړه.

– نا، ټوله دونیا ډرامه بازه ده.

– هوښیار انسان د ډرامې او حقیقت فرق کولی شي. ته ملامت نه یې. ستا ماغزه چرسو وهلي.

– داح! ودې لیدل؟ ما خو وویلې ته زما دښمن یې. مانه درته هاشمټی ښه ښکاري.

– اخله ـه ـه!! ته لور پسې څومره خفه یې؟ همداسې هغه زوی پسې خفه دی.

– خدای دې ورپسې مړ کي! رنګ یې ورک که! یوازې ځمه.

– ستا نو څه په وس دي؟ د خپلې ښځې زور نلرې. ځې د مافیا سره جنګېږې.

– په دا خبره خو دې پچې وکرپولې. ته څه خبر یې؟ ښځې ته ناز ورکول کمزوري نده، نارینتوب دی.

– هاهاها ته په سترګو مه راننوځه! زه دې وینم.

– نا، اسې خو په نشه کې سړی د ماشوم زور ام نه لري.

– ښه، نو ودې منله؟

– ما نشه پرېښودله. اوس بېرته نارینه یمه.

– بالکل. تا وویلې ما ومنله. اوس به ووایې سپورټ کوم. پهلوان د زمانې جوړېږم.

– آااااا! شابسې شابسې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی؟ د باټو او دباپو موضوع پیدا شوه؟
- دباپې ستا کار دی. چېرته مې لوستي وو چې سړی سپوټ وکي مریضیږي نا، د نشې پې زور نه رسېږي، او خوب ښه کئ.
- اخله ـه ـه!
- نا، په خدای چې سپوټ کومه.
- ته؟ هاهاها.
- ته د سپي زوی پېغور پرېده! امدا اوس رانئوځه! بیا ګوره!
- ډېر رذیل یې. چې مجبور یې هسې زاری کی. اوس ګوره! ځان باسي. زه دې نه خوښېږم. خفه دې کړم.
اروا شا واړوله. لالټي غږ کړ:
- ډک یې که ـه ـه! ته خو داسې نازونه کی لکه شپاړس کلنه پېغله.
- خبره مه اړوه! خوښېږم دې که نه؟
- ناء.
- اح، ودې لیدل؟ زما هم بد ایسې. ځه ورک شه!
اروا ور ننوتله. لالټی کېناست. ژوره سا یې اخېستله. چې لږ آرام شو، پاڅېد. په حویلی کې یې منډې ووهلې. سر، اوږې، لاسونه یې شل شل واره وڅرخول. مات رامات شو. شل ځله کېناست پاڅېد. ښه ډېره سینه کشي یې وکړه. په سالاو کې چا د بدن د جوړلو لپاره سپورټ نه کوه. ضرورت نه و. په کمرونو ختل، ځمکه کرل، له غرونو لرګي راوړل، پټیو ته پارو چلول، لو کول، حیواناتو ته واښه راوړل، درمند ته د غنمو ګیډې چلول په خپله سپورټ دی. مګر لالټي خو دا نه کول. هاغه بېله خبره وه چې کله کله به ښځې مجبور کړ. نور نو ټول کارونه د هغې په غاړه وو. یا یې په خپلوانو کول. اوس لالټي په توره شپه کې ښه ځان ستړی کړ. د منګي اوبه یې وڅښلې. وچه ډوډۍ یې وخوړله. په بل کټ کې پرېوت. شېبه پس ویده و. سهار یې اندامونو درد کوه. مګر ده ورسره ځان تازه احساسوه. موسکی شو. په خړو جامو یې خړ واسکټ واچوه. په غونډۍ وخوت. کله چې له ماښو تېرېده د وژلو صحنه وریاده شوه. سوړ اسویلی یې وکړ. په تړو او شېلو د غره تر نیمایي پورته شو. سا یې وسوزېدله. خپلې کمزورۍ ته یې سر وښوروه. د سباګل ټلېفون راغی. دی په هواره تړه کېناست. ویې پوښتل:
- چیشی وایې؟
- وروره ګله! سودا مې وه. ما ویلې د تورمالینو د کان خبره چاله ونکې. ځان له غم مه ګوره!
- ډک یې که ـه ـه! د ځان دپاره وایې که زما دپاره؟
- ستا دپاره. زما څه کار دی؟
- زه ویمه ته به چورت وهې چې څنګه خنډونه د مخ نه لرې کې؟ غټ خنډ به زه یمه.
- نا مړه! ته زما د نشې انډیوال یې. خیر دی که اوس خمار نه یې. د چرسیانو غوندې په پوزه کې نه غږېږې.
- هح، ما د نشې د انډیوال غیرت ولیده.
- خبر یمه. ته نو ګلټي ماسره مه برابروه! زما کار د یوې ورځې ندی. امدا اوس مې درله ساتلي.
- په کار مې ندي.
- چرس یادومه.
- ته نو ماته بل چیشی لرې؟
- نا نو، دونه بې اتباري ام ښه نده. څه درله وکمه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کومک.
- څه چې مې په وس وي.
- لور مې چېرته ده؟
- الک او جینۍ دواړه په یو کور کې دي.
- ستا په کور کې؟
- نا، د لغمان د کانونو او پطرولیم مدیر هېوادیار صیب ته په کرایه نیولی دی.
- هېوادیار چېرته دی؟
- همدلته.
- لور مې تې راوباسه؟
- نه کېږي.
- دروغ نو ولې وایې چې کومک کومه.
- وروره ګله! الته یو بلا وسله وال دي. نا ممکنه ده.
- ریس خو دې انډیوال دی کنه.
- د سې انډیوال ندی نو. ته ورپسې راشه! هاشم هم راوله! ستا سې خو اولاد ونه دي. زړه به یې وسوزېږي.
- که منږ ام ونیسي؟
- دونه بد به نکړئ.
- دوه تومانچې راته پیدا که!
- څه څه؟ تومانچې؟ دا څه کې؟
- په کار یږي.
- ګوره د لغمان ټول پولیس او ملي امنیت د ریس په خدمت کې دی.
- ته یې څه کې؟
- وروره ګله! په لانجه اوړمه کنه.
- مه وېرېږه! زه او ته خبر یو. بل څوک نه خبرومه.
- هاهاهاها، ستا په خوله کې به خبره ټینګه شي. ما ویلې تومانچې په سالاو کې نشته؟
- نا، دلته ټول ټوپک لري. که وي ام ماته یې نه راکئ.
- څه وخت دې په کار دي؟
- نن.
- ته لږ ودرېږه! زه پوښتنه وکمه چې کېږي که نا؟

لالټې منتظر شو. پینځه دقیقې پس زنګ راغی. سباګل تومانچې پیدا کړې وې. اوس دده سینه له هوا ډکېدله او تشېدله. له غره څخه زیاتره کلي ښکارېدل. په ټولو یې نظر واچوه. لکه وروستی ځل چې یې ګوري. هغه پوهېده چې وسله ژوند سرچپه کوي. که دې څوک وواژه یا بندي کېږي، یا له وطنه فرارېږي. او که یې ووژلې نو بیا معلومه نه وي چې په مړي دې څه کانې کوي؟ واسکټ او کمیس یې وباسه. په سپینه انګیا کې څوځله په غره کوز او برلاړ. دوه برابر غونډاري یې په دواړو لاسونو ټیټهول او جیګول. وروسته په تړه سمه تخته وغځېد. څټ یې په ورغوو کې ونیو. څوځله کېناست، پرېوت. بدن یې خولې خولې شو. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکانه یې یو ځلیزه شامپو او صابون واخیست. سیند ته کښوت. په ډنډ کې یې ولامبل. په پاتې صابون یې جامې ومینځلې.
همداسې لمدې یې په تن کړې. ځو کور ته رسېده وچې شوې وې. ښځې یې په شک وکتل. ویې پوښتل:
– چېرته وې؟
– لکه لېونی په غرونو ګرځېدلمه. سبا ناری شته؟
– اوس یې راوړمه.
هغې په اېښېدلو شیدو کې ډوډۍ وره کړې وه. دسترخوان یې سیوري ته په پلاستیکي فرش وغوړه. بیا یې وپوښتل:
– په غره کې دې چیشی کول؟
– سپوټ.
– چیشی؟
– سپوټ سپوټ. تنسازي.
ښځه چورتي شوه. لالتي غلی و. هغې ته یې دم په دم کتل. لکه په لیدو چې یې نه مړېږي. تر ډوډۍ وروسته پاځېد. ژور اسوېلی یې وکړ:
– ما ویلې چې ته خبره اوسې. زما مالومه نده چې جوندی راځمه که نا.
هغې یو دم په خوله لاس کېښود:
– وی‌ی‌ی! چېرته ځې؟
– په مرو پسې.
– چې دسې ده مه ځا!
– مرو نه غواړې؟
ښځه په ژړا شوه:
– وه خدایه! ولې نا؟ خو ستا زور کله برابر دی؟ ځان به بایلې بس. مه ځا!
– ګوره جلۍ! کله کله دسې شی وي چې په پیسو ورکولو ارزي. په ځینو شیانو بیا سړی بې ایزتي مني. او کله بیا دسې شی وي چې جوند به پې ورکی. چې مرو نه وي نو زما او ستا جوند چیشی شو؟
– زه ام درسره ځمه.
– ته به چیشی وکې؟
– یو خو به پکې بلې دونیا ته ولېږمه. زړه خو به یخ کمه. که بیا مړه شمه مړه به یمه.
لالتي موسکی شو:
– نا، ته به راته بل پېتي شې. خیر دی، که په ما چیشی وشول بل مېړه به وکې! نور بچي به دې وشي. الکان به وي.
هغه تېزه پاځېدله. کلکه سپېړه یې ورکړه:
– د سپي زو! ته اېځکله سړی نه شوې.
لالتي په غېږ کې ونیوله. کوټې ته یې کشه کړه. شېبه پس له تشنابه لوند خېشت راووت. ښځه په کټ کې ناسته وه. سر یې ټیټ و. ده وویل:
– دعا راته کوه!
هغې سترګې جګې نه کړې. سلګۍ یې ووهلې. ده په سر ښکل کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ایچا د جوند او به ندي سکلي. زه نېکبخته یمه چې تا غوندې مړګرې لرمه. تا زما ټول بار په اوږو اغستی دی.
د لالټيي نور ستونی تنګ شو. نه یې غوښتل وژاړي. خو په ذهن یې فشار و. لکه چا چې وربانديې له وسې پورته بار ایښی وي.
هغه نوې د ښځې مینه ولیدله. ایله یې ځان او جهان وپېژندل. نوی د ژوند په خوند پوه شو. مګر بېرته یې خدای پاماني کوله. هغه روان شو. ښځې ورپسې منډه کړه. له لاسه یې ونیو. په ډک ستوني وبنګېدله:
– ما ببنلی یې. ته ام بخچش کوه!
– ډک یې کهـهـ! ته لېونی کېږه ما! زما مالومه نده. کېدی شي جوندی ری شمه.
– پوېږمه! زه به تر اغو درته ناسته یمه.
– ګوره ګوره د سپي لورې! که تا په ځان چیشی وکړل ببنلې مې نه یې. پوه شوې؟
– ظلم مکوه!
– بس ما درته وویلې.
د ښځې لاس یې کېکاږه روان شو. ټوله لار یې شاته کتل. لکه وروستی دیدن چې یې آرمان وي. منځ کلي ته ورسېد. د هاشم دروازه یې وټکوله. هغه وویل:
– ولې دننه نه راځې؟ تا نه خو څوک ستر ندي.
– ستا په کور کې دا...
اروا ورڅخه هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټيي زړه لاړ او راغی. ژړ یې وویل:
– کنځا نه کومه.
هاشم فکر وکړ چې ماته وایي. سر یې وخوځوه:
– خیر ویسې! نو چیشی دې ویلې؟
– ما ویلې راځه چې اغه د سپي زوی او مرو پسې لاړ شو!
هاشم په شنو سترګو نېغ وکتل. سوړ اسویلی یې وکړ:
– ډېر کچه سړی یې. امدا اوس دې ویلې کنځا نه کومه.
– دا مې ستا د زوی صیفت وکه. چې راغی بیا به یې په سر کېنومه.
هاشم سر وښندېه. کور ته له ننوتو سره یې وویل:
– زه اوس راځمه.
شېبه پس یې موټر راوباسه. ښځې یې له دروازې سلام واچوه. لالټيي تش سر وخوځوه. په موټر کې کېناست. په لاره کې دواړه غلي وو. موټر د ترنګ له پله واوښت. بالاخره هاشم دا چوپتیا ختمه کړه:
– منمه. منږ په تا ملامت یو.
لالټيي ورته کاږه وکتل:
– منې که نه منې، منې به یې.
– لږ خو ته ام ملامت یې.
– ډک یې کهـهـ!
– هاو کنه. ته ام سم سړی نه یې.
– ماته ستا د تندي په ښیښه کې خوشایي ښکاري یارو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی؟
– بیا پسته پوېږي. ښا، دا یې زه سم سړی نا. تا وان یې تا ته دی؟ نا. بل چاته دی؟ نا. که تا وان دی ځان ته مې دی. تا غونډې خلق خو لکه لېوني سپي، د ځانه بغیر هرڅوک داړي.
موټر له خوره تېرېده. هاشم له اسویلي سره شترینګ تاو کړ. ویې ویل:
– کوه کنځا! کوه! زه یې لایق یمه.
– ته د بل شي لایق یې. خو څه وکمه، که مې نه وای د کولمو، رنګ دې نه و د کتو.
– وایه وایه! خو یوه خبره واوره! هر شی چې و تېر شو. اوس یاسینی او مروه ګۍ سلامت غواړمه. که مې سر ځي ام پې لپ نه یمه.
لالټي یې ډکو شنو سترګو ته وکتل. نور یې څه ونه ویل. په ښار کې جم او جوش و. موټر سست شو. خلک هرچېرته په سرک تېرېدل راتېرېدل. دوئ هارنونه کول. خو چا یې پروا نه ساتله. یو کس لا په دوئ برګ شو. بالاخره موټر د زرګریو څنګ ته ودرېد.
سباګل کله د دکان یو کونج، کله بل کونج ته قدم اخېست. لالټي یې ولید. ژر ژر یې لاس وښوروه چې دننه راځه! ویې ویل:
– وروره ګله! نا وخته دې نه کو؟
– ډک یې که ـه ـه! ما خو ویلي نه وو چې څو بجې راځمه.
– هاو هاو. چرته دی؟ اوښی دې چرته...
په راروان هاشم یې سترګې ولګېدې. د هوسایۍ سا یې واخېستله. لالټي ته د هغه وارخطایي غیر معمولي وبرېښېدله:
– ای چیشی شوي دي یارو؟
– نه نا، نه نا، ایڅ ام ندي شوي. ایڅ ام ندي شوي. وسله مې تیاره کړې ده.
دې کې هاشم هم ننوت. روغبړ یې وکړ. سباګل کڅوړه له جعبې راوباسله. تومانچې په دسمال کې تاوې وې. شاخوا یې وکتل چې دکانداران یې ونه ویني. په ټیټ غږ یې وویل:
– سړي ته مې ویلې چاته یې ښایمه. که یې واغستلې پیسې راوړمه. که نه، تومانچې. په پنځوس زره مې خبره کړې.
لالټي په کڅوړې کې دننه دسمال ته لاس کړ:
– ما سره خو اوس نشته. بل وخت به یې ورکمه.
– ورور دې درله ولاړ دی. د پیسو غمه مه کوه!
سباګل ژر د لالټي له لاسه دسمال واخېست. بېرته یې په کڅوړه ننوېست:
– دا څه کی؟ شاوخوا خلک دي.
– خلقو ته یې نه ښیمه. ګورمه چې کار کئ که نا؟
– لېونی یې؟ ډز کی؟
– نا.
– نو څنګه یې ګورې؟ غم مکوه! ما خپله شاجورونه ډک کړي. ته تش ماشه کشه که! ای زه یوه نشومه. په دغو څه کی؟
– په ریس یې نیسمه. وایمه چې بچیان مې خوشې نکې وجنمه دې.
– ته وایې داچل به وچلېږي؟
– منږ خپل کوشش کوو یارو.
– وروره ګله! غټ زړه مو کړی. ځئ چې ځو! زه به ګاډی وباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم سر وخنډه:
– نا، زمنږ متېر شته. ما ويلې هېوادیار خو يو بلا وسله وال لري. تومانچې به رانه وانخلي؟
– ننا، غم مکوه! ماسره چې ځئ جېبونه مو نه ګوري. خو يو کار به کوئ! البته به نه وايئ چې وسلې ما درکړې. زه به لا په تاسې په قار شمه چې ما خو ددې دپاره راوستي نه وئ چې وسله په ریس صیب ونیسئ. تاسې به وایئ چې ته مو وغولولې.
– ډک يې که ـه ـه! ځه پرتوګ مه لمدوه! نه وايو.
دوئ د ريس درې منزله سپين کور ته ورسېدل. په جيګرې دروازه کې وسله وال ولاړ وو. هاشم وپسېد:
– امدقه الکان زمنږ کره راغلي وو.
لالټي ببخي وانه ورېدل. دېوالونو ته يې کتل. جيګ جيګ وو. پر سر يې حلقوي اغزن سيم ښکارېده. دده سودا شوه چې له دغه ځايه به وځي څنګه؟ سباګل خپل چاغ لاس وسله والو ته جيګ کړ. دروازه يې ټېل وهله. مخ يې شاته واړوه:
– وروره ګله! څه له ولاړ يئ؟ راځئ کنه!
دوئ په کانکرېټي حويلۍ کې تر تورو لنډکروزرونو تېر شول. د زينې په درېو پلګيو وختل. په اول منزل کې سالون ته ننوتل. کوچونه، الماری، سرې پردې، هرڅه نوي ښکارېدل. ناست نه وو چې وسله وال راغلل. غبرګ قوماندان امر وکړ:
– د ټولو لاسونه وتړه!
سباګل برګ شو:
– ستاسې مازغزه خراب دي. زما لاسونه ولې تړئ؟ وروره ګله! خيريت دی؟
– امداسې امر شوی.
– کوم کمقل امر کړی؟ تاسې ما نه پېژنئ؟ ريس صيب چرته دی؟
– لاسونه شاته که! ريس صيب اوس کېو ځي.
سباګل ورڅخه لېرې شو:
– لاس مه راوړه!
دې کې لالټي تومانچه د قوماندان سر ته ونيوله:
– د سپي زامنو! په سباګل کار مه لرئ! وسلې کېدئ!
هاشم هم تومانچه وسله والو ته سيخه کړه. هغوئ هررر وخندل. قواماندان مخامخ ودرېد:
– چرسولاخانه! که امر دې ونه منمه ولې مې؟
– ډک يې که ـه ـه! زه ټوقې نه کومه يارو.
– ښه، نر شه په دا تندي مې ووله!
– ولمه دې.
سباګل لاس وښوروه. غوښتل يې څه ووايي. خو غلی شو. قوماندان بيا په زوره وخندل:
– ښه ځه! په ما خو ډز نشې کولی. په اغه ښيښنه ډز وکه!
– په تا يې كومه.
– اول ته په ښيښنه ډز وکه چې کېږي که نه؟
لالټي ته شک پيدا شو. د تومانچې خوله يې ښيښې ته ونيوله. ماشه يې کشه کړه. ټس شو. قوماندان بيا وخندل:
– دا تومانچې موږ درکړې. ډز نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربواړه یې لاس ترلي دننه کوټې ته بوتلل. پرمخې یې په وچ کانکرېټ وغورځول. سباګل لکه ځټکی په ځېټه پروت و. لالټې شا وخوا وکتل. نه فرش و، نه الماری، نه کړکی. سباګل ته یې سترګې برګې کړې:
– تا د سپي زوی بیا وغولولمه.
پر هغه خولې راغلې وې. ویې ویل:
– ننا، ته صبر وکه! د سې نده.
لالټې چیغه کړه:
– د سپي زو! د سې نده څنګه سې ده؟ په لاس دې ورکړو، د سې نده.
د سباګل له سترګو تاوېدلو معلومېدله چې سر یې ګنګس دی. له ستوني یې نری غږ ووت:
– ته غلی! ودرېږه چې مالومه خو شي کنه!
هاشم په آرامه وپوښتل:
– چیشی مالوم شي؟ اغه وایي هېوادیار امدقه سې امر کړی دی.
دا خبرې سباګل لا ناآرامه کړ. په نسبتن جیګ غږ یې وویل:
– دروغ وایي. اغه ولې د سې وکي؟
دې کې هېوادیار په دروازه ننوت. سباګل غږ کړ:
– ریس صیب! دا ګوره! زه یې ام وترلمه. ورله ووایه چې خوشې مې کي!
هېوادیار موسکی شو. موبایل یې ور وښود:
– دا د لالټې دی. د یاسین سره و. دده نه پوه شوم چې تا مځکه ځان له اغستله. ځان مې غلی کو. په تا مې لالټی او هاشم راوستل.
د سباګل سترګې له خپلو دایرو راووتلې. لالټې غږ کړ:
– نوم سم اخله! زه لال مامد خان یمه.
ریس وخندل. مخ یې بېرته سباګل ته کړ:
– وینې؟ دا سخا بوین د خپل نوم سره خیانت نکيځ. تا مونږ غوندې غټو غټو اینسانانو سره وکو.
– نا وروره ګله. په په په خدای چې ما د ټولو خیر غوښتو.
– راشه نو! مونږ د وکه کی، که ځان؟ نانو، تا د بیت المال په چور کې د ټولو خیر غوښتو، هه؟ هاهاهاها
دې کې یې یاسین هم لاس ترلی راوست. نور هم وچ شوی او وړوکی شوی ښکارېده. د لالټې سودا وه چې په مروې څه شوي نه وي؟ د بد خبر د اورېدو له وېرې یې پوښتنه نه کوله. یاسین پلار ته وکتل. ویې پوښتل:
– چیشی دي؟
د هاشم ایله اوس ستونی ډک شو:
– ته غلی! ای ریس صیب! دا زوی مې پرېده! الک دی. وبال لري.
هېوادیار د واسکټ له دننني جېبه د اوږد میل والا تومانچه وباسله. ویې ویل:
– نانو، تاسې کله کار سم وکو؟ مونږ ویل راز وساتئ! راز وساتئ! مګر تاسې خبره رسوایی له ورسوله. مونږ له مو کار وکتو. اوس مجبور یو اغه کسان ووجنو چې د کان نه خبر دي. چې خبره تیته نشي.
– په قسم چې منږ چاته ویلي ندي. پس ددې به ام زما زوی د کان نوم په خوله وانخلي. یاسینیه! امدسې ده کنه زویه؟
یاسین د هېوادیار تومانچې ته رډ رډ کتل. نه یې هو ویل نه نه. پلار یې چیغه کړه:
– ای د نجس زو! ووایه چې نه ویمه!
یاسین شېټ وهل. ژر ژر یې سر وخنډه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نا، ولاچې نه ویمه.
– ریس صیب خدای ته وګوره! ته به ام اولاد لرې. خدای دې پې څه نکئ! ډېر درد لري. زما دوه زامن امدا لېږ مخکې مړه شول. ماته د اولاد درد مالوم دی.
– نانو، که تاله د اولاد درد مالوم وای د لالټي لور به دې نه تښتوله.
– نه مې تښتوله. تا مجبور کړمه.
– ناء. خپلې کمقلۍ مجبور کړې. ګوره! شخصن ماله ستاسې مرګ ګټه نلري. د شرکت اصول دي. زه څه کوی شمه؟
– ویمه ما مړ که کنه! زوی مې پرېږده!
ریس اوس په چورت کې کتل. په سترګو کې یې هېڅ ډول احساس نه ښکارېده. یاسین په ژړا کې وپسېد:
– ولاچې بخچش کوه ابا! دا ټوله زما غلطي ده.
دې کې ټس ټس شو. سباګل اخ کړ. سوړ پرېوت. بیا د بې غږه تومانچې ټسونه تکرار شول. دا ځل هاشم او یاسین سر کېښود. لالټي په خپل کار سخت پښېمانه و. ولې یې دلته د راتګ بې عقلي وکړه؟ ولې یې دا تغیرات و نه شول سنجولی؟ مګر خوشحاله و چې ښځه یې له ځان سره رانه وستله. سترګې یې پټې کړې. تندی یې په ځمکه ولګوه. پرله پسې یې کلمه ویله. هېوادیار قوماندان ته سر وښوروه. هغه لالټي ته په ملا کلکه سپېړه ورکړه. له واسکټه یې ونیو. جیګ یې کړ. ده خپلې لمنې ته وکتل. ځمکه او جامې په متیازو لمدې وې. هېوادیار پزه ونیوله. مخ یې واړوه:
– امممممم. دا دې څه مرداري وکو مړه؟
وسله والو هرررر وهل. دده سر ټیټ و. هېوادیار وویل:
– ته ما پسې راځه! ګوره چې بره دسې ونکې!
لالټي نه پوهېده چې چېرته یې بیایي؟ څه ورسره کوي؟ ممکن داسې څه وکړي چې تر هغې په مرګ خوشحاله وي. دی په ریس پسې دویم منزل ته وخوت. لاسونه یې شاته تړلي وو. په دهلېز کې ښوک نه ښکارېدل. دواړه یو کوټې ته ننوتل. کوټه پاکه او منظمه وه. هېوادیار دروازه بنده کړه. د بوی د ورک کولو لپاره یې عطر وشیندل. لالټي ته یې اشاره وکړه چې د کار د مېز څنګ ته ودرېږي. خپله له پیسته یي کوچونو تېر شو. د طلایي لیکو سپینه پرده یې کشه کړه چې له بهره معلوم نه شي. بېرته راغی. د کار مېز ته کېناست. لپټاپ یې پرانېست. فلش میموري یې پکې چوخ کړ. ویې ویل:
– اوس یو شی در ښایمه. په قار به شې. روستو چې زما خبرې واورې سر به دې خلاص شي. پوه شوې؟
ویډیو چالانه شوه. لڅ لپړ ځوان له لڅې مروې سره غېږ په غېږ و. کله یې شونډې ښکلولې، کله غاړه. کله به یو دپاسه شو، کله بل. په دمه کې به یې د شرابو بوتلونه په سر واړول. بیا به سره ونښتل. د لالټي رنګ پک الوتی و. ټول ځان یې رېږدېده. هېوادیار فلش بېرته جېب ته کړ. ویې ویل:
– څنګه وه؟ هاهاهاها، مه سورېږه! دا ویډیو مې جوړه کړې. ښځه خدای خبر څوک ده. څېره مې ستا د لور وراچولې. ماله پته ده چې اوس ام په مروې پسې خبرې کېږي. چې یاسین به ورسره ملاست وي؟ چې مونږ به پې تجاوز کړی وي. کېږي که نا؟ وینې؟ که دا ویډیو په نېټ کې واچومه، او ولیکمه چې جینی د کوم ځي ده، د چا لور ده؟ نو څه به وشي؟ آ؟ هاهاهاها. مګر نا، زه نه غواړم چې داسې وشي. زه وایم بې شور و شره قواله راکه! زما حوصله مه امتحانوه! که نه، بیا به زما کسان داسې کار ستا په کور کې، ستا په مخ کې وکې چې ته یې خیال ام نکې. اغه درې مړي خو دې ولیدل کنه؟ پوه شوی به یې چې زه ګپ نه لګومه. که غواړې د لور جوند او ابزت بچ کې نو څه چې درله ویمه امغه سې به کی! که لږ اخوا دېخوا شوې خانه دې خرابه ده. پوی شوې؟
د لالټي سر ګنګس و. لکه په خوب کې چې خبرې اوري. ککره یې وښنډله چې پوه نه شوم. هېوادیار دوه مره په زوره وخندل چې په اول منزل کې ساتونکو واورېدل. هغه وویل:
– نانو ستا جواب مې خوښ شو. اوس به دې پوی کمه. دې نه خو به خبر یې چې ستا په محکه کې د تورمالینو لوی کان دی؟ ډېر ښه! محکه خو دې د لاسه وتې ښا؟ یا به یې ماله راکی، یا دولت له. چې ماله یې راکې ګټه دې ده. نن کومه ورځ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دوشنبه

– هی خیر ویسي! ته به ماله بلې دوشنبې پورې، یانې په هفته کې دننه دننه قواله کابل له راوړې! وایه ښا! بیا به ګوته ولګی چې مځکه دې راباندې خرڅه کړې ده. بیا به زه دا ویډیو ستا په مخ کې پاکه کمه! یوازې په امدغه فلش میموري کې ده. ټیک شو؟

لالټي سر وخوځوه. هېوادیار هغه په شا وټېوه:

–آو شابه! زمنږ د معاملې نه به چاله نه وایې! زه به ښکارځي کې ستا په نامه لویه کلاآباده کمه. تور مالین به غلي باسمه. تاله به ام په کونج کې کور جوړ کمه. پکې اوسېږه! که کارکی که نکی څو چې جوندی یې معاش به اخلې. نور څه غواړې؟

لالټي سر وخوځوه. دروند و. پکې څریکه شوه. مغزیې کار نه کوه چې څه کول ښه دي او څه بد؟ هسې یې هوایي د ریس هره خبره تاییدوله. هېوادیار په خندا مخ ته شو. له کوټې ووت. غلي غلي یې زمزمه کوله. دواړه اول منزل ته کښوتل. هلته مروه ولاړه وه. د پلار په لیدو یې ور منډه کړه. ده په غېږ کې ونیوله. مخ ته یې ځیر و. لکه تغیرات چې پکې لټوي. ویې ویل:

– بس، بس مه جاړه! اوس کاله ته ځو. ریس صیب! ماویلې دا مړي خو به ښنولو ته پرېږدې کنه؟

–آو، آو. زما کسان به یې التهدتیرګړو پله ته نزدې د سین په غاړه وغورځئ. نور ستا خوښه چې چرته یې وړې.

وسله والو دواړه جسده په موټرو کې له کوره وباسل. لالټي او مروه پلې روان شول. دده سودا وه. پوښتنې یې کولې. هغې ویل په ځانته کوټه کې یې اچولې وم. ډوډۍ یې راکوله. نور نو چا په ما کار نه لره. خو پلار د لورپه څېرې او غږ کې تغیر لیده. هغې له مخامخ کتلو هم ډډه کوله. دی نه پوهېده چې د بندي کېدو تاثیر دی، دده شک نا راحته کړې ده، که کومه خبره پټوي؟ مګر مځکې یې ترې هېڅکله دروغ اورېدلي نه وو. کله کله به یې د مور او پلار تر منځ د جګړې د ختمولو لپاره وویل. هغه هم ټول پوهېدل چې دروغ دي. اوس لالټي نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي؟ هره شېبه یې د لور مخ ته کتل. د هغې په خاورې شویو هیلو او ځورېدلو یې زړه ټوټه ټوټه کېده. همدلته یې له ځان سره فیصله وکړه «په هر قیمت چې کېږي زه مې لور بدنامۍ او مرګ ته نه پرېږدمه» څو دوئ د تیرګړو پله ته رسېدل خلک په مړو راتاو وو. لالټي د منځ کلي ملک او په کابل کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ته ټلیفون وکړ. د سباګل خپلوان تر سالاویانو مځکې ورسېدل. جنازې جیګې شوې. لالټي په منځ کلي کې له موټره سم کښوتی نه و چې خلکو کلک ونیو. ښلې کوټې ته یې بوت. یو سپینږیري سمدلاسه وپوښت:

– الکه چرسي! ولې دې دا خواران ووجل؟

– ډک یې که ـه ـه! ما؟ ستا ماغزه په ځای دي زوړا؟

د دروازې څنګ ته د ګډې وډې ږیرې سړی د هاشم ترورزی و. غابښونه یې وچیچل:

– وه دا خبیث لا زمنږ مشرانو ته نیغ نیغ ام کېږي ای.

ورپسې منډه یې کړه. لالټي شاته په دېوال پسې جوخت شو. د کلي ملک په نیمه لاره کې سړی کلک ونیو. سپینه لونګۍ یې په سور ایراني فرش ولوېدله. بېرته یې جیګه کړه. پر سړي برګ شو:

– کېنه قمقله! مشران ولاړ دي ته منډې وهې. چې وخت راغی بیا یې تاته درکوو. سر تې غوڅ که! اوس غلی شه!

لالټي ملک ته سور شو:

– وه وه وه! دا ته چیشی وایې؟ غرمه ده. ویښ شه! زه ولې خپل اوښی ووجنمه؟

– ته ډېر مه چرېږه! خلق وړانده او کاڼه ندي ښا؟ اغئ ستا لور تښتولې وه، تا ووجل. دې کې شک ته ځای شته؟

– ښا؟ ښه اوښیارېې. یاسینی او مرو ام ما بیولي وو؟ وایه هاو.

– هاو، چاته به دې پیسې ورکړې وي.

– ډک یې که ـه ـه! ښا نو چېرته مې بیولي وو بزرګ صیب؟

د هاشم ترورزي غږ کړ:

– تاته به مالومه وي. وایه! چېرته دې بیولي وو؟ آ؟ خلاصیدی نشې ښا؟

– ښاااا؟ دا یې ستا خبره صیي. نو په یوازې ځان مې درې کسه ووجل. ستا د مچ عقل امدقه وایي. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مچ دې اغه ابا و. د ټوپک زور سل کسه نه لري چرسولا. ستا اوستاذ زما شاګرد دی.
– وه قمقله! ما ټوپک د کومه که؟
– ای ای ای! دا مرداره خوله دې وتړه ویمه! وتړه! ته او لور دې څنګه جوندي راغلئ؟آ؟آ؟
د هاشم تروړزی بیا وړاندې راغی. سترګې یې تکې سرې وې. لالټې ترې وډار شو. د خبرو لهجه یې بدله کړه:
– ای تاسې نه ملامتومه یارو. که زه ومه، ما به ام امدقه سې ویلې.
چا غ کس ده ته ډیکه ورکړه. سپینږیرو ته یې وویل:
– تاسې چاته غوږ ایښی. دا کله د سړې زوی دی. راځئ په ښکارځي کې یې په څمکه ومنډو! ختم!
– چیشی؟ د سې اسانه ده. تاسې دا خبرې پرېدئ! اول زما خبره واورئ! بیا که...
خلک وربانډې رابرګ شول. ملک یې مخې ته ودرېد:
– څه خبره ده؟ ګورئ! که چرسې دی که هره بلا ده، تاسې خو یې پرېدئ چې چیشی وايي؟
ملک لالټې ته سر وخوځوه. ده ژوره سا واخېستله. ویې ویل:
– ما ویلې هاشم او یاسین د پټې دپاره زما لور تښتولې وه. خو په بلې بلا واوښتل. بیا پښېمانه وو. څکه خو هاشم ما سره لاړ چې بچې راولو. دا وایې منږ یې ولې ونه وجلو؟ دلته بله لویه خبره ده. تاسې به حیران شئ! زه تښتمه نا. بیا به کېږنو. دا ټول درته یو یو ویمه. اوس پرېدئ چې دا جنازې خښې کو! بیا که زه ملامت ومه خپله درته سلمه، حلال مې کئ! نور چیشی غواړئ یارو؟
بیا د خلکو شور شو. ویل یې مه یې منئ چې دا ونه تښتي. ملک مخ ور واړوه:
– غم مه کوئ! منږ به یې د کلیوالو نه ضمانت واخلو. که وتښتېده بیا اغئ زمنږ مدعیان دي.
هغه موبایل راواخېست. مګر د شربت خپلو ملک له ضمانته ځان باسه. د لالټې د تره زامنو هم ونه منله. فیصله دا شوه چې سړی به تر هغو دلته ساتې څو خبره معلومه شوې نه وي. لالټې ډېر مخالفت وکړ. ویل یې ضروري کار لرم. که یې ونه کړم په لوی مصیبت اوړم. مګر هغوئ پسخانې ته ټېل وهه. ده د دروازې د خلاصولو کوشش وکړ. خو هغه له چوکاټ سره جوخته وه. د نیولو ځای یې نه درلود. لغتې یې ورکړې. لکه دېوال چې وهې. پښه یې په درد شوه. د دېوال په دریڅې یې سر ننوېست. اوږې یې نه تېرېدلې. نهیلی شو. د دریڅې رڼا پسخانه روښانوله. هغه تشته وه. لکه ده ته چې یې چمتو کړې وي. خو په کونج کې زړه بړستنه ښکارېدله. هغه یې لکه توشکه واچوله. سملاست. د مروې ویډیو او د هېوادیار د مرګ ګواښ یې له سترګو نه وتل. په دې کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ټلیفون وکړ:
– ای ماما! ته خو ما ونه لیدلې. لاړې ورک شوې. دا څنګه چل و؟
– ډاکټره ګله! قیصه اوږده ده ښا؟ په ټلیفون نه کېږي. دا شور د چیشي دی؟ غږ دې سم نه اورمه.
– په موټر کې یم. په کامه کې. جنازه مو هدیرې ته راوړه. ما ویل ته څنګه خبر شوې؟ ته څوک یې؟ زما پلار څه پېژنې؟
– زه بیا درځمه یارو. ته لږ پښه ونیسه!
موټر د لویې هدیرې په منځ کې ودرېد. منتظرو کلیوالو د سباګل جنازه کېباسله. په کوزېدو کې د ډاکټر سر ولګېد. ګرد مخ یې له لنډې ږیرې سره ګونجې شو. په لنډو، شاته اړول شوو وېښتانو یې لاس تېر کړ چې د سر درد یې آرام شي:
– ای ماما! ته چرته یې؟ ځای دې وښیه! پته راکه!
– ویمه خوشال ډاکټر صیب! ضرورت نشته یارو. ومې ویلې خپله درځمه.
– ته د سې غږېږې لکه ځان چې باسې. خبرې دې ام د سې بل ډول دي.
– ډک یې که ـه ـه! خیر دی شکونه به دې لرې شي ښا؟ مه خو ټېږه!
– ای ماما! غولول به نکی! زه د پلار قاتل پیدا کومه. د اسې یې نه پرېدمه.
– چا دې مخه نیولې؟ اسې ګډ یې.
– غوږ کېده! زه چې جنازه خاورو ته وسپارم مخامخ لغمان ته درځم. ما ښام رسېږم. ته ام بازار ته راشه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ښام؟ نه کېږي. منږ کلي ته نوي ورسېدلو. سبا درځمه.
– سبا ولې؟ ښه ځا، سبا څو بجې؟
– هر وخت چې درغلم.
– هر وخت چې درغلم څه مانا؟ ښه ځا، صیي ده. فرق نکځ. که رانغلې زما مدعي ته يې.
هغه ټلیفون بند کړ. لالټی سمدلاسه په خپله ژمنه پښېمان شو. معلومه نه وه چې له دغه بنده به کله وځي؟ که خلک ومني چې قتل ده کړی دی خو ژوندی یې نه پرېږدي. په کور کې ژړا وه. ده دروازه په زوره زوره وډبوله. یو کس راغی. ده ویل ما پرېږدئ!
قسمونه یې خوړل چې سبا ماسپښینه پورې بېرته راځم. سړي ګواښ وکړ چې که بیا دې دروازه وډبوله نو ځوانان به ښه وهل درکړي. هغه بېرته ورک شو. دی سست کېناست. خوله یې وچه وچه کېدله. ستونی یې وتخنېد. بېرته پاڅېد. واسکټ او کمیس یې وباسل. د چرسو د هېرولو لپاره یې سپورټ شروع کړ. ورسره یې غاښونه چیچل «زما ښو ته ګوره! د یاسین د بچولو د پاره مرګ ته لاړم. دوئ د سپي زامن دا نه ویني، زما چرسیتوب ته ګوري؟ ښه ځا، زما ښځه او لور خو چرسیان ندي کنه. اغځ ته ولې جزا ورکوئ؟» ځای په ځای یې پښې ودربولې، لکه منډه چې وهي. ځان یې مات رامات کړ. سینه کشي یې وکړه. خولې خولې شو. ژبه یې نوره هم وچه شوه. هرڅومره چې یې اوبه اوبه چیغې کړې، چا را نه وړې.
∞∞∞∞∞
لالټی تر سهاره پر بړستنه اوښت را اوښت. کله چې یې سبا ناری په درېڅې کې ولید، سمدلاسه یې پر چای حمله وکړه. سور سور یې وڅښه. غږ یې کړ چې صحرا ګشت ته ځم. چا نه اورېدل. ده هم تشې متیازې په پسخانه کې وکړې. ایله خوب ورغی. په غرمه کې د ډاکټر خوشال ټلیفون ویښ کړ. هغه پوښتنه کوله چې څه وخت راځې؟ ده ویل هر کله چې مې وخت پیدا کړ. ډاکټر کلک ټینګی و چې همدا اوس راشه! ده موبایل بند کړ. هغه بیا بیا زنګونه وهل. ده ځواب نه ورکوه. ځان ته حیران و. د ریس د ضرب الاجل له او ورځو یوه وا وښتله. ورسره د ویډیو خپرولو او د مروې مرګ ته یوه ورځ نژدې شوه. دروازه یې بیا وډبوله. څوک ګواښلو ته هم رانغی. ماسپښین یو دم شور شو. شېبه پس ارامه ارامي وه. په دروازه کې یې د چا ټیټ غږ واورېد. ژړل یې. دی نژدې ورغی. ویې پوښتل:
– د پرو ادې يې؟
– هاو، ما ویلې دا څنګه چل دی؟ لالا او وراره مې چا ووجل؟
– ریس خبیث. ستا کلیوال د سپي زامن په خبره نه پوهېږي. تا ته خو مالومه ده. زه نو سړی وجلی شمه؟
– وی، خدای دې دا ریس د اولاد په غم کېنئ! خدای دې په لاس سرطان ور وخېجئ!
– ته ښېرا پرېده! دا شور د چیشي و؟ جنازې یې هدیرې ته یوړې؟
– هاو. زه تا ته راغلمه. ما ویلې پوښتنه وکمه.
– شابسې! شابسې! ته یو کار وکه! ما ددې ځایه وباسه! زه به په تورو تړو کې پټ کېنمه. ته لاړه شه د کورنه اغه قواله او پیسې راوړه!
– دا چیشي وایې؟ څنګه دې وباسمه؟ دروازه قلفه ده. او په قوالې چیشي کې؟
– ریس ته یې ورکومه. کشکې یوه تومانچه ام وه.
– چیشي چیشي؟
– اسې ما ویلې په کاره نشي. اوس دا پرېده! اول د قلف کیلي پیدا که! ځه ځا! زرکوه!
– کیلي د ملک جب کې ده. چېرته یې پیدا کمه؟
– ویمه یو کار وکه نو! که نا، لوی موصیبت دی.
– تا وجني؟
– نا، مرو ته تاوان رسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه مې شربت خپلو ته ولېږله.
– منځکلیوال نه یادومه، ریس ورته تاوان رسئ. هرچېرته چې وي نه خلاصېږي.
– ته چیشی وایې؟ زه نه پوهېږمه.
– اغه وایي که قواله رانه وړې ام دې لورته بدنامي رسومه، ام یې مړه کومه.
– وی، نااااا!
د ښځې ژړا په زوره شوه. لالټي غاښونه وچیچل:
– د سپي لورې! جړا ته راغلې یې که کومک ته؟
– زه چیشی وکمه وا؟
– اوهووووو! څه نو ورکه شه، ځا!
لالټي ببرته لاړ په برستنه کېناست. دده هم زړه ډک شو. شېبه پس ښځه بیا راغله. د موټر د هنډل پایې سرېې د دروازې په کونډه کې ننباسه. دی چوست پاڅېد. هغې زور کړ. ګړز شو. کونډه والوتله. لالټي رااووت. ښځې تومانچه هم ورکړه. ویې ویل کله چې مې ورېندار راته نوې جامې ښودلې. دا مې بکس کې ولیدلې وه. دواړه تېز ووتل. ښځه پر سرک او دی په وچ خوړ کې روان شو. په تورو تړو کې ډېر وخت ناست و. ښځې قباله، پیسې او سپینه ټوپۍ راوړه. دی د ښکارځي له لارې د الیشنګ د ولسوالۍ بازار ته روان شو. په بازار کې په کوریایي مېرسیډیز کې کېناست. د ښار خواته یې حرکت وکړ. په لاره کې د ډاکټر خوشال زنګونه راتلل. ده ټلیفون بېخي بند کړ. په ښار کې یې د هېوادیار جیګړي دروازه وټکوله. چا خلاصه نه کړه. په کوڅه کې ماشومانو خوسی کوه. هغوئ وویل چې په کور کې یوازې دوه چوکیداران دي. هغوئ چکرې وهي. ناوخته راځي. ده موبایل راواخېست چې هېوادیار ته ټلیفون وکړي. مګر د کور په ټلیفون کې د هغه شمېره نه وه. دلته د سباکل خبره وریاده شوه. هغه ویل دا کور ورته د لغمان ولایت د کانونو او پطرولیم مدیر په کرایه نیولی. لالټي د مدیر دفتر ته روان شو. هلته ساتونکي ودروه. ده وویل:
– د کانونو او پطرولیم مدیر صیب مې په کار دی یارو.
ساتونکي کټ کټ وخندل:
– نا، نیمه شپه به راغلی وې. ماښام دی ماما. دفترونه تړلي دي. حماس صیب کورته تلی. سبا ری شه!
– حماس مې د توري زوی دی. زه د بادغیس نه راغلی یمه. کور مې ندی لیدلی.
– ښه ښه ښا! ټلیفون ورته وکه کنه!
– بند دی یارو.
– ښه ښه ښا. ته ودرېږه اندیوال ته غږ کمه. عاشق الله! عاشق الله! ته ری شه! دغه ماما ته د حماس صیب کور وښیه!
لالټي ادرس واخېست، روان شو. د شنو پټیو په منځ کې یې د دایروي چتونو والا دوه منزله نخودي کور پیدا کړ. سړی ترې رااووت. لالټي کروپ شو. په دواړو لاسو یې د هغه ښی لاس ونیو. ویې ویل:
– وبښه مدیر صیب! زیامت مې درکه. زما نوم لال مامد خان دی.
مدیر تر تور واسکټ لاندې له سپینو جامو عینکې رااوښستلې. په ستر ګو یې کړې:
– لال مامد خان؟ کوم لال مامد خان؟
دی پوهېده چې که خپل عام نوم واخلي هرومرو یې پېژني. خو په خوله یې رااوړلی نه شو. اوس نو مجبور و. ویې ویل:
– اغه ددد سپي زامن چې لالټی راته وایي.
– هاهاهاها، ښه ښه. صیي شو. امر وکئ!
– ما ویلې قواله مې هېوادیار صیب ته راوړې. د ځمکې خط ام ولیکئ، چې ګوته ولګومه!
لالټي کاغذونه وړاندې کړل. مدیر وکتل. خپله لنډه سپینه ږیره یې وګروله:
– چې دا هېوادیار ته ورکې اغه بیا تاته څه درکئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خو نور بیا په منږ غرض نه لري کنه. لور مې بچېږي.
– اووووو ښه ښه ښه. لور دربانديې دونه ګرانه ده؟
– هاو. ددې نه ام ډېره. اغه بل ډول ښه جلۍ ده.
– که په قوالې دې ام لور بچه نشي بیا ؟
– چیشی؟ نا، ماته یې امدا یوه قواله وویله. ای مدیر صیب قربان دې شمه! ظلم مه کوئ! امدقه یوه لور لرمه. بل ایڅ شی نشته. چې جوندۍ وي تاسې ته څه تاوان دی؟
– څمکه دې ډېره ده؟
– نا، ده نو. د غریبۍ ګوزاره کېږي.
– دا اغې نه تېریږې، مقصد چې لور دې بچه شي؟
– هاو. ولې؟ ټوله ځمکه؟ مه کوئ مدیر صیب! منږ چیشی وخورو؟ د ولږې نه به مړه شو.
مدیر په چورت کې کتل. لالتې فکر وکړ چې په قهر شو. ژړیې وویل:
– صیي ده. صیي ده. نورې قوالې ام راوړمه. خیر دی. په لور مې غرض مه لرئ! خدای ته وګورئ!
لالتې په ژړا شو. حماس شاوخوا وکتل. هغه یې غلي کېدو ته وبله. په کړکۍ کې یې خپل ځوان زوی ته لاس وښوروه چې خیرا و خیریت دی. لالتې ته یې لویه فلزي دروازه وښودله:
– ته راځه! دغه زما باغ دی. التبه وغږېږو.
باغ له بهره وړوکی ښکارېده. مګر دننه ډېر لوی و. لالتې په تیارې کې لوکاټ، املوک او انار وپېژندل. نورې نو داسې ونې وې چې ده هېڅکله لیدلې نه وې. دوئ د تاک تر چېلې لاندې پر پلاستیکي فرش کېناستل. لالتې وویل:
– مدیر صیب! زه نور په خدای که چیشی لرمه. پوښتنه وکئ! هاو یوه غوا او مېږه ام شته. که وایئ راوړمه یې.
– راز ساتلی شې؟
– چیشی؟ راز؟ هاو هاو. هېوادیار صیب راته وویلې چې چاته مه وایه! په خدای که مې ایچا ته ویلي وي. بس چې زما لور بچه شي دا به ستاسې په ما احسان وي. د کان خبره به تر مرګه په خوله رانه وړمه. په خدای او په رسول درته قسم خورمه.
– ته دا قواله بېرته واخله!
– ولې؟ راوړمه. نورې ام راوړمه. دا دې درسره وي. چې بیا ونه وایئ په یوه هفته کې دې نده راوړې.
– نه روکی. ته زما په خبره پوه نشوې. زه وایمه قواله بېخي مه ورکوه!
لالتې یې اوس بالکل په خبره پوه نه شو. څیر څیر یې کتل. حماس خبره وغځوله:
– دا ښه دی چې ته ماته راغلې. که هېوادیار ته ورغلی وې هر څه دې د لاسه ورکړي وو.
– مدیر صیب! ته پوه نشوې. زه د مال او جایداد نه تېریمه. ماته لور موهمه ده. ځمکه دې واخلي. بلا ورپسې!
حماس موسکی شو:
– پوهېږې؟ ما ستا په هکله ډېرې بدې خبرې اورېدلې وې. چې چرسي، بې ادبه، دروغجن، او دادی او اغه دی. اوس چې ګورم ته ښه انسان یې. زما خوښ شوې. ځکه خو ستا او ستا د لور دپاره لوی ریسک اخلمه. که هېوادیار خبر شي وژني مې. زه وایمه قواله مه ورکوه! ښه غوږ کېده! هېوادیار چې دی وزیر صیب ته کار کئ. وزیر صیب زما ام ملګری دی. پخوا دونه بد سړی نه و. هو، غل دی. وایي په افغانستان کې د (۱۴۰۰) نه ډېر کانونه دي. چې نیم یې ونه خورمه نه یې پرېدم. بس پیسې ډېرول یې خوښېږي. خو چې هېوادیار راغی ورو ورو یې د خلکو ځورول او وژل شروع کړل. ما چې دا ظلمونه ولیدل اعتراض مې وکه. پوهېږې زما د ډارولو دپاره یې څه وکړل؟ زما د مشر زوی موټر یې په ماهیپر کې د جیګ سر نه لاندې وغورځوه. پس د اغې مې خوله بنده کړه. دا مې ام ونه ښودله چې د زوی قاتلان پېژنم. بیا خو یې ټوله کورنۍ راته وژله. خو نور مې ددوئ سره د کار نه توبه ووېستله. ځان مې مریض که. اوس تش اداري کارونه کومه بس. که بېخي تې لاړ شمه بیا راباندې پوهېږي. جزا راکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا چیشی وایې؟ اغه په خپلو کسانو باندې ام ظلم کېږي؟
– خپل او پردې نه پېژني. یوازې پیسې پېژني.
– نو زه چې قواله ورنکمه خو بیا خبره لا خرابېږي.
– کېدی شي. مګر که قواله ورکې بیا دې نو سل په سلو کې ټوله کورنۍ وژني؟
– ډک یې که ـه ـه!
– هو! ته ودرې چې د سره درته کیسه وکمه. د سې چل دی چې هېوادیار اول په پېښور کې و. د افغانستان د تاریخي اثارو قاچاق یې کوه. او وزیر صیب دلته د کان کیندلو شرکت لره. زه ام پکې ومه. بیا وزیرصیب اغه ام شرکت ته راوسته. خپل معاون یې که. امغه وخت زمونږه ام اشنایي وشوه. بیا خو نو د دوئ نه یو په دولت کې وزیر شو، بل ریس. اصلن هېوادیار وزیر ته مشوره ورکړه چې دا چوکۍ واخلي.
– ښه ښا! نو ولې یې ځان ته نا غستله؟
– د وزیر پلار جهادي مشر و کنه. هېوادیار اغسې قوي پایه نه لرله. نو چې اغه وزیر شو، دا یې ریس که. ده بیا په ټولو ولایتونو کې زرګرانو او د قیمتي تیږو کاروباریانو ته خپله شمېره ورکړه. ویلې که چا کان پیدا که، غلی دې ماته ووایي. زه یې په ګټه کې شریکوم. د دوئ کانونه دوه ډوله دي. یو په دولت کې ثبت دي. ډېره کمه مالیه ورکوئ. بل چې نه دولت پې خبر دی، نه خلک. غټ د بوال تې تاو کي. په پټه یې استخراجئ. که ځمکه د چا وه، نو قواله تې واخلي. بیا یې په چل ټوله کورنۍ ختمه کي، چې ثوک د کان نه خبر نشي. ستا د ځمکې کان ته امد غسې پلان لري. نور دې خپله خوښه!
د لالټي سترګې او خوله وازه پاتې وه. حماس قباله بېرته په لاس ورکړه. ویې ویل:
– که شپه را سره کی پاتې شه! که نه ځه وروره! لوی لاس ځان او بچي مرګ ته مه ورکوه! او ګوره! ما او تا بېخی سره لیدلي ندي.
لالټي سر وخوځوه، ووت. په تیارې کې روان و. ده چې هرڅو مره په دغه موضوع کې مخکې تګ کوه هغو مره ورته خبره لویه ښکارېدله. او هماغو مره یې ستونزې زیاتېدلې. اوس پوه شو چې آن وزیر هم پکې د خیل دی. شک یې نه درلود چې د حکومت مشر هم پکې برخه ولري. ده یو ځل د کانونو او پطرولیم د وزیر خبرې په راډیو کې اورېدلې وې. هوښیار او په کار پوه ښکارېده. دا به یې هېڅکله هیر نه شي چې هغه ویل «قدرمنو! افغانستان د کانونو په استخراج کې تر ټولو زړه سابقه لري. موږ لس زره کاله پخوا په بدخشان کې د لاجوردو استخراج پیل کړی دی» اوس لالټي پوهېده چې هغه اصلن د وطن د آبادۍ نه، د جېبونو د ډکولو پلانونه لرل. موبایل یې چالان کړ. شمېره یې ووهله. ویې ویل:
– خوشال ډاکټر صیب! تا څنګه یوازې وګورمه؟ که اوس کولی شې اوس، که نه، سبا.
ډاکټر په ډکې خونې کې ټولو ته لاس جیګ کړ. کله چې خلک غلي شول، موبایل یې خولې ته ونیو:
– ته چېرته یې ماما؟ ولې پټېږې؟ ټلیفون کوه، ټلیفون کوه، بېخي جواب نه وایې. دا سې خو نه کېږي.
– ته ګیلې پرېده. دا دی اوس د لغمان بازار کې یمه.
– ګوره دروغ به نه وایې! زه درځمه. څنګه دې وپېژنمه؟
– خړ کالي مې دي، خړ واسکټ، سپینه خوله، ببره ږیره. او تورې څپلۍ.
– ښه نو د جامع جومات په دروازه کې ودرېږه! چېرته لاړ نشې!
لالټي د برق د څراغ رڼا ته ولاړ و. ژوره سا یې اخېستله. نه پوهېده چې اوس له هېوادیار سره څه وکړي؟ دې کې یې د ګرد مخ او لنډې ږیرې ځوان ولید. لنډ وښتان یې شاته اړولي وو. له لېرې یې تېره تېره کتل. پوه شو چې ډاکټر خوشال دی. د ټلیفون د خبرو څخه قهرجن سړی برېښېده. لالټي وېرېده چې په بله لانجه وانه وړي. هغه راغی. دواړه څنګ ته شول. ډاکټر وویل:
– وه ماما! دا وخت سړی راځي؟ مخکې به راغلی وې!
– ډاکټره ګله! خبرې ډېرې سرې یو دي. راز ساتلی شې که نا؟
– پوه نشومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما وليدلې. تاسره نور کسان ام وو. الته پناه ولاړ دي. ما ويلې زه چې درته چيشي ويمه اېچا ته به نه وايې. کېږي؟
– وګورمه چې ته څه وايې.
– بس صيبي شو يارو. څوک چې په سختۍ وعده کړې اغه پې دربېږي.
لالتېي تر نن ما ښامه ټوله کيسه وکړه. د ډاکټر څېره اوس بدله وه. په سترګو کې يې نم وځلېد. ويې ويل:
– زما پلار سرزوری و. هره سختي يې تېروله خو مونږ يې نه په تکليفولو. پرون خبر شومه چې چا غولولی. سل لکه قرضداره دی. ښه پوهېده چې ما سره پيسې شته. نه يې غوښتلې. اوس پوه شومه چې دغه کان ته يې اميد و. مګر په چا يې مرګ پېرزو نه و.
– ما ته ام دقه سې ښکارېده. خدای دې وبښي!
– ای ماما! په يو شي پوه نشومه. ته اوس څه غواړې؟
– زه؟ چې ام لور بچه کمه، ام ځمکه.
– دا خو ډېر زورور خلک دي. ستا به وس ونه رسېږي.
– خو که ځمکه ورکمه بيا مې ټوله کورنۍ وجني. ته وو ايه چيشي وکمه يارو؟
ډاکټر چورت يوړ. وروسته يې د ماشين شوې ږيرې زنه وخوځېدله:
– ته راځه شپه خو مونږ کره تېره که! تر سبا به چورت ووهو.
ډاکټر خوشال خپلو خپلوانو ته لاس وښوروه. هغوې راغلل. لالتېي ته ځير وو. ډاکټر وويل:
– دا ماما اغسې سړی ندی چې مونږ فکر کوه. ای ماما! دا سورکی مې ورور دی. دا نور مې د تره او ماما زامن دي.
لالتېي هريو ته لاس ورکړ. ورسره روان شو. سهار دواړه د ډاکټر په جيګرې ټوډي کې شربت خېلو ته لاړل. د کلي ملک او خلک راټول شول. پوښتنه يې کوله چې څنګه له منځکليوالو وتښتېد؟ دا سړی ورسره څوک دی؟ لالتېي ملک ته کړ:
– دا ډاکټر صيب خوشال دی. د شهيد سباګل زوی. نورې خبرې به پسته کوو يارو. اوس په سالاو کې چې څونه ملکان دي ټول راوغواړه! ډېره موهمه خبره ورته لرمه.
– وه الکه! هرکله سړی ډوزې نه ولي. غلی شه!
– ملک ګله! زه لا څه نه ويمه. الته دې زما ضمانت ام ونکه. ته نو ملک په څه شوې؟ آ؟
– هاها، ډاکټر صيب! دا امدسې خبرې کې. وه الکه! ضمانت سړی د يو چا کې چې پې ايتبار لري. په تا کله ايتبار شته؟
– چيشي؟ ما غوندې سړی دې په ټول کلي کې نشته. ښه ځا، ته اوس خلق راوغواړه!
– غلی کېنه! ځان ته ګوره، ملکانو ته ګوره! او که د منځ کلي ملک وليدلې لانجه به تې جوړه شي.
– ډک يې که ـه ـه! که لانجه جوړېږي ما ته به جوړېږي. ته يې څه کې؟
– وه الکه! دا ډاکټر صيب مېلمه دی. غلی شه کنه! ته په دې خبرو نه پوهېږې.
ډاکټر خوشال وويل:
– ملک صيب! زه درته وعده کوم چې اسې خبره نده. ته کسان راوغواړه!
– دا چيشي وايې؟
– هاو کنه. لکه لال مامد خان ماما چې وويل خبره ډېره موهمه ده.
ځينو ځوانکيانو د لال محمد خان په نوم پخ وهل. يو تن مخ بلې خوا ته ونيو لکه چا ته چې په لوډسپيکر کې غږ کوي:
– لالتېي دروغجن!
نورو هررررر وهل. لالتېي بې له ځنډه ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن!
ټولو بيا وخندل. ډاکټر خوشال حيران حيران وکتل. لالتېي تک سور شو. ملک هلکانو ته کړ:
– ياره ډېر قمقله يئ. سړی ځای پېجني. ولې يې دا سپکه خوله سپړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ټلفونونه وکړل. د منځ کلي له ملک سره وسله وال کسان هم راروان شول. لالټي په کوټه کې ښځې ته کڅوړه وښود له:
– په دې کې کېک او چاکلېټ دي. خوشال ډاکټر صیب منږ ته واغستل. چای دم که! مرو چېرته ده؟
– ابله کوټه کې پرته ده. خبرې نه کوئ. جاړي او جاړي.
– ولې؟
– خو پرون ستا د تره زوی لورګانو ته وویلې دې جلۍ نه لرې ګرځئ. مخکې چا ورپسې تیږه واره کړې وه. اوس کم الک په دېوال ختلی. چیشی یې ورته ویلي دي.
– څوک؟ ته را وښیه! ولاکه یې جوندی پرېږدمه!
– ټول کلی دی. ته به چا پسې منډې وهې؟
د لالټي ستونی له قهره وچ شو. سر یې وپړسېد. بدن یې بیا مرۍ مرۍ کېده. ګنګس په ځمکه کېناست. په سالاو کې نه حکومتي قانون و، نه لکه د خوست او پکتیا قبایلي قانون. بس یوازینی قانون د زور د پاسه زور و. خلک ځکه د هلکانو زېږېدو ته خوشحالېدل چې د چا ورونه او زامن ډېر وای شخړه هغه ګټله. او که لانجه د ورونو او زامنو له وسه پورته وه بیا ورسره خپلوان درېدل. مګر لالټی له دغو ټولو محروم و. او ښکې یې وځلېدلې. کله چې د کور مخ ته شور شو، په منډه ووت. پر سرک خلک راغونډ وو. د منځ کلي ملک په جیګ غږ ویل چې موږ په لالټي پسې راغلي یو. د شربت خېلو ملک مخالفت کوه. ده غږ کړ:
– زه دغه یمه. خیر دی اوس راځه دننه کېنه! ما چې ویلې ډېره موهمه خبره ده اغه واوره! بیا خپله درسره ځمه.
د منځ کلي ملک ومنله. مګر دده چرسي اندېوال ګلټي نارې کړې:
– ای ای ای! موهمه خبره دې امدلته وکه! منږ نه یې ولې پټې؟ دسې نه کېږي باداره، نا.
لالټي لاندینۍ شونډه په ګوتو کې ونیوله. ددوئ ترمنځ ځانته اشارې وې. ګلټي چیغه کړه:
– څه ایشارې کې چې غلی شه؟ منږ ته اصله خبره وکه! سرې سرې نه یې وربوز دې جیګ نیولی.
لالټي لیدل چې په راډیو کې له وظیفې سره هغه بدل شوی دی. سپینسترګي کوي، د هېچا خیال نه ساتي. نه پوهېده چې څرنګه یې خوله بنده کړي؟ د شربت خېلو د ملک غږ یې واورېد:
– الکه ګلټیه! غلی شه! که نه، بیا دې ترړمه! دده خبره نده. د کابله لوی ډاکټر راغلی دی.
ګلټي بله خبره ونه کړه. ملکان په لویې کوټې کې له ډاکټر خوشال سره کېناستل. هریو داسې سترګې ګرځولې لکه موزیم ته چې راغلي وي. ددوئ په کورو کې به معمولن د دېوال په قطارو مېخونو کې د سړیو جامې ځړېدې. د هغو د پاسه به سپینه ګلداره پرده داسې خوره وه لکه څوک سه چې ترې لاندې پټ وي. کړکۍ به اکثرن پرده نه لرله. د ټولو به سرې ګلداره توشکې وې. په کونج کې به تر رنګارنګ ټوکر لاندې د برستنو پنډ ښکارېده. مګر دلته هرڅه ساده او په سلیقه وو. په کړکۍ کې نخودي پرده او د دېوال په منځ کې په یوازینۍ مېخ د پروانې د واده کاغذي ګلان ځړېدل. ښځې او مېږه به کله ناکله پزې ته نیول چې د لور بوی پکې پیدا کړي. په ځمکه سور ایراني فرش او نخودي توشکې وې. د هرچا مخ ته د چاکلیټو او کېک قاب د تور چای له ګیلاس سره کېښودل شوی و. پکولي ملک د کېک ټوټه خولې ته کړه. وبنګېد «لالټي خو دونه بد ام ندی. خلق خوشې غږېږي. ما خو تر اوسه په سالاو کې داسې پاک کور لیدلی ندی» د ځنګ ملک په لوګي زېړه رېږه وخوځوله «شنډ شی دی. بچې نلري. خود به پاک وي» بیا یې مخامخ دېوال ته لاس ونیو. په جیګ غږ یې وپوښتل:
– الکه! دا دې د مړې لور د واده ګلان دي کنه؟
لالټي سر وخوځوه. ملک نورو ته وکتل. لکه د کم عقلۍ ثبوت چې یې وړاندې کړی وي. مګر لالټي په تحقیر کې پوخ و. سر یې نه پسې ګرځوه. د ډاکټر خوشال په مرسته یې د کان کیسه وکړه. د منځ کلي د ملک خوله وازه شوه:
– آاااا! دونه مسلې شوې، منږ خبر ام نا؟
د شربت خېلو ملک غږ کړ:
– هاو کنه. ښه دا پرېدئ! اوس چیشی وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېړې بړيرې ملک سر وخنډه:
– چيشی کولی شو؟ ايځ.
لالټې مخ ټولو ته واړوه:
– که زهيره کېږئ نا، د هر کلي نه يو يو تکړه ځوان راوغواړئ! ورسره به وغږېږو. بيا به وګورو چې چيشی کوی شو؟
ډاکټر خوشال وويل زموږ د غونډې اصلي مقصد همدا دی. يو ساعت پس ځوانان د کور مخ ته ولاړ وو. ډاکټر ملکانو ته کړ:
– ښا نو، لال مامد ماما چې وي ماته ضرورت نشته. په کامې کې زمونږ خيرات دی. که راسره ځئ خوښ به شمه.
ځوانانو ته د لالټې په مهم والي خندا ورتلله. ملکانو د خيرات د قبلېدو دعا وکړه. لالټې ډاکټر ته کلکه غېږه ورکړه:
– خير ويسې يارو! په تماس کې به يو.
ډاکټر په خپل موټر کې لاړ. لالټې ملکان او ځوانان د ماښو څنګ ته بوتلل. د ځوانانو له بنګېدو او ښورېدو معلومېدله چې په لمر کې له درېدو خوښ نه دي. ماشومانو له لېرې کتل. لالټې د خلکو مخ ته ودرېد. په زړه کې يې وېره وه چې د ډاکټر له مرستې پرته به قناعت ور نه کړای شي. مګر بله چاره نه وه. اول يې د کان کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:
– ګورئ! منږ په سختو لارو ايران، ترکيې، اروپا ته ځو. رټل، کنځلې، وهل، اين مرګ پکې شته. شته که نشته؟ اوس اروپا دلته راغلې ده يارو. راځئ اغه خطر چې الته تېروو دلته تېر کو! په خپله منطقه کې اروپا جوړه کو!
ګلټې د غټې تيرې شاته غوږ نيولی و. د ځوانانو له منځه ګلابي مخي شاه محمد غږ کړ:
– دا چيشی وايې؟ پټې ستا دی، سر به پې منږ ورکوو. تاته لګه چې منږه لېونيان ښکارو.
– نا کنه. په قانون کې چې هرچېرته کان پيدا شي د دولت کېږي. اين که د چا په کوټه کې دننه ام وي. خو زه د ځمکې خاوند يمه. کولی شمه د کان کيندنې جواز واخلمه. بيا به زما لاس کې شي. دلته به ماشينان وي، ماموران، دفترونه، مټران به وي. اين خارج ته به تورمالين ورو. زه نو دا يوازې کولی شمه؟ آ؟ زه بل ځوک لرمه؟ نه مې زوی شته، نه ورور. ای وعده ده، يوازې اغه کار به بل چاته ورکومه چې سالاويان يې نشي کولی. انشاالله د هرکور نه به يو کس پکې معاش اخلي. نور چيشی غواړئ؟
هغوئ يو بل ته وکتل. شور شو. په خپلو منځو کې سره نه جوړېدل. لالټې غږ جيګ کړ:
– هاو. امکان لري زمنږ ځينې مرګري پکې شهيدان شي. هاو کنه. خوشې خبره خو نده. د حق دپاره جنګېږي. حق د خدای نوم دی. مګر که پسته کاميابه شولو نو اول به د امدقو کورنيو ته کار ورکوو.
د زېړې بړيرې ملک سر وخنډه:
– دا وړی شړی نه بولمه. ښه ځا، دا ته يې کامياب. تاته کله جواز درکئ؟
– نا کنه. په قانون کې د ځای خاوند ته جواز ورکول شته. ما ولوستل. که دولت کان واخلي بيا به ام زمنږ څه کسان کار ته نيسي. ام به معاش اخلو، ام به په خپل کلي کې اوسېږو. مګر که د مافيا ګوتو ته ورغی الته نو بېخي لاس ومينځئ.
زېړ بړيري بيا غوښتل مخالفت وکړي. د منځ کلي ملک خبره مخکې کړه:
– ياره! زما په خيال ښه خبره کئ.
نورو ملکانو او ځوانانو هم د «صيي ده، صيي ده» نارې وکړې. لالټې د سترګو نم وچ کړ:
– خير ويسئ! ما ويلې ځوک زما چرسي خبره مني. خدای شته د خوشالۍ نه جړا راځي. هاها، ای پام کوئ! منږ او تاسې نه غېر بل اېڅوک خبر نشي. که خبره تيته شوه نو ځوانان به ام مړه شي، ناکامه به ام شو.
د شربت خېلو ملک مخ ته شو:
– رښتيا وايې. پورته کئ لاسونه! په قران قسم وکئ چې منږ نه غير بل بنده ذات نه خبروو.
دلته ګولټې ټليفون راواخېست. هېوادیار ته يې زنګ ووهه. ويې ويل چې لالټې خلک راټول کړي دي. هغه وپوښتل چې څه وايي؟ ګلټې وخندل:
– هه‌ء هه‌ء، داسې ډوزې ولي باداره. زما عقل پکې اتنن نه ورکئ. ګوره په راډيو کې امدقه سپ ووايه! لالټې ډوزې ولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده. څه شی یادوي؟

– کابل ډېر یادئ، ماشینان یادئ. وایي تورماشین به خارج ته وړو. ههء ههء، دسې غرونه چپه کئ. ای دا تورماشین څنګه وي؟

– تورمالین. خوشې تیږې دي. دا پرېده! ټول څوتنه دي؟

– شل الکان، لس ملکان. ای باداره! تنخا مې راکه نو! چرس مې ختم دي. په قران نیني نیني یمه.

– پسته بیا لاړ شه! وایې خله!

– اخ قوربان دې شمه! ویمه سل کاله دې غلام یمه باداره. په قران په ما ډېر ګران یې. زه...

– ښا ټیک شو. د دغو دېرشو کسانو نومونه او پتې ووایه! چې معاش حلال شي.

ګولټی لګیا شو. د هریو نوم د پلار نوم او کلی یې یادوه.

لالټي تر ټول سخت کار چې د خلکو راضي کول وو، وکړ. نور نو کابل ته د تګ په چمتو والي اخته شو. کار ښه روان و. وسلې ځوانانو خپلې لرلې او پیسې ډاکټر خوشال ورکړې. له حماس سره هم موافقې ته ورسېدل. هغه هم موقع لټوله چې د زوی غچ واخلي. پلان دا و چې هغه به د هېوادیار د کور په لوی سالون کې د لغمانیو مېوو مېله جوړوي. حماس ویل داسې مېلو ته د وزیر په شمول د کانونو په چور کې ټول د خیل مشران راځي. بله دا چې هغوئ د هېوادیار کور امن ګڼي. باډیګاردان دننه نه بیایي. نو د حملې په ورځ به حماس سهار وختي مېلې ته د چمتو والي په پلمه ورځي. د لالټي ملګري به نژدې منتظر وي. حماس به دوئ خپلوان معرفي کوي. ورڅخه به غواړي چې مېوې دننه ور وړي. د کرېټونو په بیخ کې به وسلې وي. دوئ به ټول ساتونکي په تاکاوۍ کې بندي کوي. پر ځای به یې خپل کسان دروي. حماس به رسنۍ هم د مېلې د پوښښ لپاره راغوښتي وي. دوئ به ټول مشران نیسي. رسنیو ته به د کانونو د چور مافیایي کړۍ ورپېژني. د هرې ادعا ثبوت به د هغوئ په خپله خوله وړاندې کوي. پلان ټولو ته فوق العاده ښکارېده. احتمالن پرته له مرګ ژوبلې کامیابېدی شو. دعا یې پرې وکړه.

∞∞∞∞∞

تر مېلې یوه ورځ مخکې لالټی له ځوانانو سره مهترلام ته راغی. د هاشم ډبه شکله موټرېې د حماس باغ ته ننوېست. هلته د تازه او وچو میوو کرېټونه سرپه سر ایښي وو. دا یې نه وو کتلې چې د کوم ولایت او کوم موسم میوه ده. لوکاټ، وچ او تازه توت، انار، املوک، منې، شفتالو، زردالو، ختکي، هندوانې هرڅه پکې وو. موټرېې په کرېټونو ډک کړ. درې تنه خندانه هلکان پکې کېناستل. څو کولی شي د تلاشۍ کسان غافله کړي. څوارلسو ځوانانو ټونس موټر دربست ونیو. لالټي، ګلابي مخي شاه محمد، په دسمال کې تاو سردار او د حاجي چمن زوی دادو، په سپینې سراچې کې ورپسې حرکت وکړ. قسمت ته ګوره چې د دوئ موټر د سروبي په چړایي کې ګرم او ګل شو. ډرایور غوښتل بېرته وګرځي. موټر مستري ته وښیي. خو د لالټي بیره وه:

– منږ درنه ځو یارو. ته پو ییږې متړ دې.

موټروان غږ کړ:

– چېرته ځئ؟ دستي جوړېږي.

– منږ وخت نه لرو.

– څه ریس جمهور یې. دا خبرې پرېده! دونه مې راوستي یئ. پیسې وباسئ بیا ځئ!

– ډک یې که ـه ـه! په نیمه لاره کې مو خوشې کی. پیسې ام اخلې؟

– څوک؟ دا تاسې ما خوشې کوئ. زه خو مو رسومه.

– په دغه کباړ کې؟

– ته خو دا ام نه لرې.

لالټي خپلو کسانو ته لاس وښوروه:

– راځئ بل متړ نیسو یارو! دا خوشې چټي لګیا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ مخ په ځوړ د کانونو په لور وخوځېدل. موټروان يې ڇټک مخ ته ودرېد. ټول يې شاته ټېل وهل. زورونه او وارونه شول. په يوه شېبه کې په لسګونه موټر ودرېدل. خلک بېلولو ته کېوتل. جم و جوش شو. بالاخره نورو موټروانانو لانجه حل کړه. هغوئ ويل د سراڇې والا دې تر کابله بل موټر ونيسي، او دوئ دې پيسې ورکړي. سړي له سروبي څخه کرولا راوغوښتله. دوئ پکې کېناستل. په پُلې چرخي کې يې وليدل چې پوليسو د ميوو موټرا و ټونس راګرځولي. د دوئ ځوانان پکې نه ښکارېدل. پوليسو هره سپينه سراچه تلاشي کوله. لالټې وپسېد :

– ځانونه ناګاره ونيسئ! منږ پسې ګرځي.

د ټولو رنګ والوت. کله چې تېر شول سردار د دسمال چېچل بند کړل. ويې پوښتل:

– دا څنګه چل دی؟ څنګه پوی شول؟

لالټي وويل:

– زه ام نه پوېږمه يارو. لکه چې چا ورښودلي يو.

دادو پيکي ته څنډ ورکړ. وپسېد :

– چا؟ يو ګلټي وليدلو خلاص.

د لالټي تندی راټول شو :

– ډک يې که ـه ـه!

– هاو، منږ چې ښار کې متړان برابرول اغه د لرې نه کتل. ما ويلې ستا دپاره به راغلی وي.

– امقه حرامي دا کار کړی دی.

شاه محمد ګلابي مخ نژدې کړ :

– د متړ خرابېدل زمنږ په خير وو.

– خير چېرته دی يارو. هرڅه تبا شول.

شاته پوليسو بله سپينه سراچه ودروله. تر تلاشي وروسته قوماندان هېوادیار ته ټلېفون وکړ :

– صيب! ستاسې خبره صيي وه. اوه لس کسان مو د وسلو سره ونيول. خو د لالټي په شمول څلور ورک دي.

– نا نو، څلور څه شول؟

– نه پوېږمه. اغه سپينه سراچه رانغله. د نورو د نيولو نه به خبر شوي وي. بېرته به ګرځېدلې وي.

– نا نو، اصل سړی لالټی دی. ممکن په لته بند راغلي وي.

– الته ام زما نفران دي. وايي تراوسه ندي راغلي.

ريس له کمپيوټره پاڅېد. د خپلو ساتونکو قوماندان ته يې په مخابره کې وويل:

– خبر شوې؟ اوه لس کسه يې وسلو سره نيولي. ښکاري چې په رښتيا يې حمله کوله. لالټی او درې نور ورک دي.

– ريس صيب! که وايئ لغمان ته به پسې ورشو. ښځه او لور به يې راولو.

– نا نو، دوشنبه بل سبا ده. که مې راوستل په پوليسو يې راولم. تاسې خپل کار له پام وکئ! هرڅه له تيار اوسئ!

– موږ پينځه لس کسه په سنګر کې يو. د سلو جواب وايو. ته احتياط کوه ته! تراغو د کوره مه وځه!

لالټی او ملګري يې په تايمني کې د ډاکټر خوشال دوه منزله سپين کور ته لاړل. په تکې شنې او پاکې حويلۍ کې د انګورو تر چېلې، ګلانو او تک شين چمن تېر شول. دويم منزل مېلمنو ته خوشې و. په دوو کوټو کې ماشې او فولادي توشکې او په دريمې کې آسماني کوچونه وو. لالټې د کوچونو والا خوښه کړه. چا مخالفت ونه کړ. ده سمدلاسه موبايل راواخېست. د لغمان د کانونو او پطروليم مدير حماس ته يې ټلېفون وکړ. د هغه شمېره بنده وه. ډاکټر عميقه ساه واخېستله:

– اغه به يې ام نيولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي وو. له سترګو يې معلومېدله چې ذهنونه يې ناآرامه دي. دې کې سردار او شاه محمد کلک ونښتل چې بېرته لغمان ته ځو. هغوئ ويل په پينځو کسو هېڅ کولی نه شو. دادو او ډاکټر څه نه ويل. له لالټي سره د لور او د اوه لسو ځوانانو غم و. خو سردار او شاه محمد د هغوئ خلاصول ناممکن ګڼل. ويل خوشې ولې ځانونه مرګ ته ورکوو؟ د لالټي زغم ختم شو:

– نو چې د مرګه وېرېدلئ د سره به نه راتلئ يارو!

ډاکټر خوشال سترګې جيګې کړې:

– دوئ ملامت ندي ماما. زمونږ پلان ګډوډ شو. په پټو سترګو حمله په رښتيا ځان وژنه ده.

لالټي غلی شو. خو د سينې له ډکېدو او تشېدو يې د ننني ناآرامي ښکارېدله. ډاکټر ته يې ورپې لور غږ کړ. هغه ووت. دوئ ستړي وو. خو په کوچونو کې هاغسې په طبعه غځېدل نه کېدل. دادو وويل:

– ورک يې که! ځئ چې بلې کوټې ته لاړ شو!

لکه ټول چې همدې ته منتظر وو. پاڅېدل. د فولادي توشکو په کوټه کې اوږده پرېوتل. يوازې سردار ناست و. له کړکۍ څخه يې بهر کوڅې ته کتل. ويې ويل:

– راځئ چې امدا اوس لاړ شو! که پوليسان زمنږ الکان کېکاږي دا ځای ورښيي.

لالټي غږ کړ:

– نا، دا کور مانه غير ايچاته مالوم ندی. چې پوليسان راپسې راځي خو سالاو ته ام راځي نو.

په غرمنۍ کې وريجې، کباب، چرګ او منتو راوړل شول. خو د دوئ اشتها نه وه. ترډوډۍ وروسته لالټي پاڅېد:

– تاسې کېنئ! زه راځمه.

هغه تر چنار لاندې د ځان غوندې ببر سري نايي ته کېناست. د بياتۍ غريچي وخوت. وېښتان يې قوده قوده مخ ته ولوېدل. خپله تنکۍ ځواني ورياده شوه. نايي ته يې کيسه وکړه چې اول ځل يې د اوږدو وېښتانو شوق کړی و. فکر يې کوه چې نجونې همداسې ځوانان خوښوي. مګر د پلار په ذوق هېڅکله نه پوهېده. د هغه به يو وخت يو کار خوښېده. بل وخت به يې په هماغه کار وهل ورکول. دا ځل يې د ببرسر له امله سپېرې ورکړې. له غوږه يې ونيو. په باغچه کې يې ډم ته کېنوه. سر يې ورکل کړ. نايي د خپل پلار له قوله وويل چې پخوا شامپو نه وه. مشرانو د سپږو د مخنيوي لپاره د بچيانو سرونه کلول. لالټي تک سور شو. په هنداره کې يې تېره تېره وکتل. نايي ويل د ظاهر شاه په وخت کې په کابل کې رسمي کمپاين وشو. د مکتبيانو په سرونو کې به يې ملتاين پوډر وهل چې سپږې ووژني. لالټي پوه شو چې هدف يې دده توهين نه و. قهر يې سوړ شو. هغه له نايي څخه راسن په کارتې پروان کې د هېواديار د کور ليدو ته لاړ. بلغمي رنګ يې و. پينځه منزله يې لرل. څو حلقې اغزن سيم ترې تاو و. د کانکرېټي غرفې مخ ته څلور ساتونکي ښکارېدل. دی باغ بالا ته وخوت. له پاسه يې وکتل. په بام باندې لمريزې تختې او دېش انتن لګېدلی و. لمر د غرونو شاته پټ و چې دی د ډاکټر خوشال کور ته ستون شو. کليوالو اول بېخي ونه پېژند. شاه محمد نورو ته وبنګېد «ای! دا غه ببرمبر نه څنګه ښايسته سړی جوړ شو؟» خو د لالټي زړه ناآرامه و. بلې کوټې ته لاړ. څراغ يې ولګوه. دروازه يې وتړله. د آسماني کوچونو مخ ته وګرځېد. په زړه کې يې اوه لس ځوانان ګرځېدل. نه پوهېده چې هغوئ به اوس ژوندي وي که مړه؟ څومره به يې ځورولي او وهلي وي؟ بيا يې د لور ويډيو فکر ته راغله. دا څنګه کېدای شي؟ څېره بالکل د مروې وه. هسې نه چې د نشې دوا يې ورکړې وي. په نشه کې انسان هرڅه کولی شي. مګر ولې يې نو بيا رنګ زېړ و؟ وروسته يې د هېواديار له ملنډو ډک مخ سترګو ته ودرېد. لالټي غابنونه وچيچل «د سپي زو!» زړه يې له درده پړسېدلی و. خو څه يې کړي وای؟ ټول ځوانان يې ونيول شول، حماس ورک و، ډاکټر او درې نور له خپله کاره نهيلي ښکارېدل. ده بيا غابنونه وچيچل. په غږ يې وويل «زه خو دې په قران که پرېږدمه!» پر اوږد کوچ وغځېد. خپل ټټر ته يې وويل:

– ای يارو اورې؟ ته دسې وکه! دا د هېواديار حرامي کور ته لاړ شه! وګوره چې چېرته کېني؟ چېرته سملي؟ څو کسه ساتونکي لري؟ کوم کوم ځای کې دي؟ د کومې خوانه سړی کور ته ننوتلی شي؟ دا ټول.

هغه منتظر شو. اروا ونه وتله. دی بيا وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وځه کنه!
هېڅ پېښ نه شول. ده اسویلی وکړ:
– ای یارو! ته مې ام یوازې پرېږدې؟
اروا ځواب ورنه کړ. دی برګ شو:
– ای لوېشتینکه! چې کار نه وي دسې ډېټې ولې. د غیرت او نرتوب خبرې کې. ونیسه! دغه یې ځای دی.
بیا هم د اروا پته ونه لګېدله. دی یو دم پاڅېد:
– هی ستا دددد...
اروا دفعتن ووتله. لالټېی د بنیبنې د ټېټ مېز ښنګ ته په ځمکه ولګېد. درب شو. په بلې کوټې کې یې ملګرو ویل څه خبره ده؟
خو بل درب رانغی. دلته لالټېي اروا ته کړ:
– ډېر د سپي زوی یې. بنا، که مې سر د میز په څوکه لګېدلی و؟
– بدبوټېي بلا نه وهې. ای ته ډېر سپینسترګی نه یې؟ هلته دې ویل جاسوسان مې نه خوښېږي. دلته بیا ما جاسوسی ته لېږې.
– ننا، اغه خو په قار ومه. په دونیا کې ګوره سراسر بد او سراسر ښه نشته بنا؟ هرشی هم ګټه لري، هم تاوان. نه ګورې په امقه اذان چې روجه نیسو په امقه یې ماتوو ام. ای خیر دی کنه! اوس خو مجبور یو یارو. دونه ځوانان مرې.
– اول به دې فکر کړی و. د ټولو ګناه ستا په غاړه ده.
– زه ام امدقه ویمه کنه! تا نه ویلې چې زما ځورېدل ستا ځورېدل دي؟ اوس شوی کار دی نو. تا ته خو سخته نده. تش مالومات راوړه یارو! خدای مهربانه دی که کمه لاره پیدا شي. ام به مرو بچه شي، ام ځوانان.
– راشه نو! معلومات خو تاته وسلې او عسکر نه درکوځ.
– راکوځ راکوځ. ګوره! مال – و – مات. یانې دا مال چې درسره وي هرڅوک ماتولی شې.
– اخله‌ېه‌ېه! هاهاهاها، ته چې کله څه شی غواړې، داسې احمقانه دلایل ورته پیدا کې.
– خیر دی کنه نو! دقه لږ زیامت وباسه بس! چیشی به دې کم شي؟ تا کې خو د کمېدو ځای ام نشته.
– سخت بې ادبه یې. هم دروېږه کې، هم کنځه. ځه ورک شه!
– لاحولو ولا! ای د شادوګۍ بچیه! دروغ دې ویل چې مرو ستا لور ام ده، آ؟ آ؟
– هاهاهاها، ودې منله؟ هاهاهاها
– چیشی؟ زه خو یې ولاکه ومنمه. ستا خبره کومه.
– ښه ځه، همدومره دې هم بس ده. زه لاړم.
اروا په هوا کې لکه الوتکه روانه وه. سترګې یې تکې سرې اوبښتې وې. د ځېرې له جدیت څخه یې په سینه کې د درد پته لګېدله. هغې ته د اوه لسو ځوانانو او د کانونو خبرې لکه د فلم صحنې ښکارېدلې. اصلن د زړه پر مانۍ یې د مروې د اندېښنو لمبې بلې وې. سره له دې چې اوس په لالټېي کې فرق لیدل کېده. بدن یې تکړه او له لوګي پاک و. فکر یې سم کار کوه. حوصله یې زیاته شوې وه. مګر اروا یې پر وړتیا او ربښتینولۍ شک درلود. بیا په یوازې ځان یې له مافیا سره څه کولی شول؟ اروا په کارتې پروان کې د هېوادیار کورته ورسېدله. تشه کوڅه ځراغونو روښانه کړې وه. یو وسله وال ساتونکی د غرفې مخ ته په چوکۍ ناست و. دننه درې تنو پر مېز باندې موبایل ایښی و. لوبه یې کوله. وسلې یې دېوال ته درولې وې. اروا هوا ته جیګه شوه. لوېې حویلۍ ته یې وکتل. د دروازې ښنګ ته برخه په دېوال بېله شوې وه. د دېوال دواړو خواوو ته لوېې کوټې ښکارېدلې. دوه ساتونکې د لوېې دروازې شا ته پر چوکیو ناست وو. په وړوکتوب کې له باغونو د غلا کیسې یې کولې. اروا کوټې ته ننوتله. هلته اته دوه منزله چپرکټونه وو. اتو ساتونکو پر پلاستیکي فرش قطعې کولې. یو تن په موبایل کې د نجلۍ ګڼا کتله. د دروازې ښنګ ته تلوېزون خبرونه ښودل. اروا ووتله. تر دېوال هاخوا کوټې ته ننوتله. فاطمه خاله نیمه په ایراني فرش او نیمه په توشکه ویده وه. دوو کمکیو لمسیانو یې پر وړوکي مېز په تلوېزیون کې کارټوني کوت. مګر غټکۍ نجلۍ د جامو د فلزي بکس ښنګ ته ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په البم کې يې د پلار او مور د واده تصويرونه اړول. په اخېر کې د اخبار پاڼه وه. سترګو ته يې جيګه کړه. د بم د چاودنې د تور لوګي تصوير و. نجلۍ په ډکو سترګو هوا ته په الوتو ټوټو کې د خپل مور او پلار اندامونه لټول. د اروا سترګې لا سرې شوې. له کوټې ووتله. د جيګې ودانۍ اول منزل ته لاړه. د لوی سالون د پړسېدلو ترکي قالينو او شتري کوچونو د لوی سيټ له پاسه تېره شوه. په ډېرا ين شوي چت کې يې قيمتي قنديلانو او له سترګو پټو اوږدو ځراغونو ته وکتل. د حويلۍ خوا ته دېوال سرتر پايه ښيښه وه. اروا په بلې خوا کې مخ وازي پخلنځي ته لاړه. وروسته د ځنګ په دروازې ننوتله. لوی تشناب يې وکوت. ووتله. د فرش شوي زينې له پاسه تاکاوۍ ته کېوتله. په لوی سالون کې له وطني قالينو او برګو پړسېدلو توشکو تېره شوه. په دړو دروازو ننوتله. دوه يې تشنابونه وو. په دريمې کې د جامو او لوښو مينځلو اتومات ماشينونه وو. اروا په دويم منزل کې نسبتن وړوکي سالون ته وختله. د جيګري کوچونو د پاسه ودرېدله. په سوري سوري زينتي دېوال کې د ننه د هېوادیار د برېتور پلار ښکتاپيي داره تصوير يې وليد. ځراغونو روښانه کړي و. اروا مخ د ځلورو کوټو دروازو ته واړوه. ورننوتله. په دوو کې يوه يوه ښځه په قيمتي تخت ناسته وه. په ټلېفون کې غږېدله. ځنګ ته په وړو تختونو کې يو يو تيخور ماشوم ويده و. هرې کوټې د سونا والا لوی تشناب درلود. په دريمې کې هم تخت و. مګر هېوادیار پر ميز باندې په لپټاپ کې ليکنې او جدولونه کتل. اروا هم تر ډېره وخته په لوستلو بوخته شوه. وروسته يې ځلورمه کوټه وکتله. برابر پخلنځی و. اروا دريم منزل ته وختله. په شپږو کوټو کې پر تخت يو يو ماشوم پروت و. چا په کمپيوټر، چا په موبايل کې ګېم وهه. په ځلورم منزل کې هم شپږ کوټې وې. په اولې کې د چکۍ وبښتانو پيغلې د هنداري مخ ته ګډا کوله. په دويمې کې د کمځۍ والا پيغلې په غټ موبايل کې ټيکټاکونو ته خندل. ځلورکوټې تشې وې. د پينځم منزل په لوی سالون کې د سنوکر او پينګ پانګ مېزونه او په کونج کې د سپينو کوچونو سيټ و. اروا بام ته جيګه شوه. د اوبو د کانکريټي ډيګۍ ترڅنګ لوی دېش انتن او لمريزې تختې يې وليدلې. د کور دوو خواوو ته د ګاونډيانو حويلۍ او دوو خواوو ته کوڅې وې. اصلن د غه کور ته د پټ ننوتلو هېڅ لاره نه وه. د اروا زړه خفه او څېره مړاوې شوه. هغه بېرته د ډاکټر خوشال کور ته راغله. موسکا يې په مخ راوستله. لالټي ته لاس په نامه ودرېدله:

– ښاغلی قوماندان صيب! عسکر حاضر دی.

– ډک يې که ـ ه! په دا نيم ځان؟

– راشه نو! خدمت په تا ښځي معلوم ندی.

– چيشي وکمه؟ پښې ام شکر دی نه لرې چې مچو يې کمه.

– اخله ـ ه! وه بې ادبه! سړی خو مننه وايي.

– کومه مننه؟ ماته خو دې چيشي راکړي ندي. ښه ځا، مخکې تر مخکې مننه د سپي زو!

– داه! ځه ورک يې که! د چرسي نه ګيله نشته.

– بل پيغور پيدا که! داکارتوس مرمۍ نلري. ما چرس پرېښودل.

– سوچ دروغ. په ژوند به يې ونه منم.

– ښه ځا. ستا منل مو هم ندي. قيصه وکه!

– چې زما منل مهم ندي خپل کار هم خپله کوه ځه!

– اووو خدای ته وګوره! ناز و نخرې پرېده! اوصيله نشته. په ما څه حال دی او ته...

د لالټي سترګې ډکې شوې. اروا نور ټوکې پرېښودلې. د هېوادیار په کور کې د سترګو ليدلی حال يې ووايه. دغو معلوماتو د لالټي زړه هم خفه کړ. سر يې کار نه کوه چې څنګه کور ته ور ننوځي. ويې پوښتل:

– ای دا د وړو وړو شيانو شمېر دې سم دی، که اسې ځانښودنه دې وکړه؟

– يعنې په ځان شک لرې.

– څنګه؟

– له ياده دې ووتل؟ په مکتب کې ستا څنګه حافظه وه؟ درس دې نه وايه نو مرې دې اخېستلې. زه خو هم ستا اروا يم کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– يو خو ته لوېشتينک بل تربور جوړ شوی يې. په هره پوله پټې کې ځان شريک ګڼې. ته ماغزه د کومه کې؟ اغه زما دي.
دې کې کړپ کړپ شو. چا زور ووهه چې دروازه خلاصه کړي. لالټې وويل:
– اله اله اله. راننوځه! ډاکټر دی. زر کوه!
– نهء. لوېشتينک دې چاته وويل؟
– ری شه ورک شه! په څمکه ښکارې نه، دبدبې ته دې ګوره!
– ښه؟ هله هله! توبه وباسه! هله هله!
– او پرېده! توبه وباسه! ته چيشی يې؟
– ښه؟ زه څه شی يم؟ اوس به وګورو! ترسبا به همداسې مردار پروت يې.
– وه دا څه خبيث... ښه ځا. خبره مې بېرته واغستله.
– نهء. توبه وباسه!
– اوففف چې ته په لاس ری شې کنه. سخت غوبل به دربانديې وکمه. ښه ځا، توبه!
له دې سره اروا په خندا بدن ته ورننوتله. لالټې تېزلاړ دروازه يې خلاصه کړه. ډاکټر خوشال وويل:
– ای ماما! ويده وې ځنګه؟ ما ويلې چې وغړېږو.
لالټې هم غوښتل له ملګرو سره معلومات شريک کړي. سره له ټولې مايوسۍ د زړه په لېرې کونج کې يې وړه هيله لرله «کېدی شي په ګډه يوه لاره وباسو» ډاکټر پر کوچ کېناست. ده ورته د هېواديار د کور يوه يوه نښه وويله. د ډاکټر سترګې رډې وختلې:
– ته دننه ننوتی وې؟
– نا. د سې ده ډاکټره ګله! چې زه بزرګ يمه. خو خلق يې نه مني. زور ورکئ.
– نا رښتيا؟ ما ستا د ژوندي کېدو اورېدلي وو. که دا اوسني مالومات رښتيا وي نو ته بيا موجيزه يې.
– سل په سلو کې رښتيا دي. بيا به يې خپله وګورې يارو. ښا، دا پرېده! خپله خبره کوه!
د ډاکټر په شونډو کې موسکا ورکه شوه. په شاته اړول شويو لنډو وېښتانو يې ورغوی کش کړ. ويې ويل:
– چې رښتيا شي ماما، ما ويلې داسې ام نه کېږي نو چې هرڅه پرېږدو، کرار کېنو. زه خو دا هېواديار خبيث ژوندی نه پرېږدمه.
– زه ام امدقه غواړمه يارو. خو ويمه چيشی کولی شو؟
– راځه فيکر وکو! ستا د خبرو نه کورته ننوتل ناممکنه ښکاري. مګر ريس خو به بهر امراوځي که نا؟ زه وايمه ماسک به واچوو. د کوڅې په خوله کې به پې حمله وکو؟ مړ به يې کو. په موټر کې به وتښتو. سردار او شامامد به ام دا ومني.
– نو ګټه به يې څه وي؟ زمنږ ځوانان به بچ شي؟ زما د لورکۍ ويډيو به پاکه شي؟ د کانونو چور به ختم شي؟
– نه ولا. خو بله لاره ام نشته. که کورته ورشو مونږ ام وژل کېږو. الکان يې ام درسره نه مني.
ډاکټر د لالټې څېرې ته کتل چې څه عکس العمل ښيي. خو هغه سر ټيټ اچولی و. ده بيا وويل:
– ای ماما! که رښتيا شي زه نه پوېږمه چې زمونږ اصلي هدف څه دی؟
– ډاکټره ګله! خبره ګډه وډه ده. ما ته لور موهمه ده. کليوالو ته کان. او تاته غچ. ستا دا نقشه ام يوازې امدقه غچ ته جوړه ده.
په ډاکټر ښه ونه لګېدله. ځکه يې لهجه لږه زيږه شوه:
– ښا نو ته ووايه، څه وکو؟
– کاش چې ما تا غوندې عالي تحصيلات کړي وای. په منږ کې او ښيار ته يې.
– نو زه چې څه وايم مني يې نا. خپله څه لرې نا. ای ماما! داسې کارونه ښه پلان سنجول غواړي. ميا شتې نيسي.
– منږ يوه ورځ وخت نه لرو يارو. اوه لس ځوانان راته وجني. که يې تر اوسه وجلي نه وي.
– ښه بله کولی شو. کوشش به وکو چې په کوڅه کې هېواديار ژوندی ونيسو.
– دقه! دقه زه ام ويمه. که جوندی يې ونيسو ټولو هدفونو ته رسېږو. خو خبره دا ده چې په کوڅه کې يې جوندی نيولی شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهېږم. اغه به اوس له تاسې خبر شوی وي. ځان سره به ساتونکي ام ډېر ګرځوي.
– اح، ستا د نقشې دقه کمزوري ده يارو.
– د منډې کتغ خو خام وي نو.
– ډاکټره ګله! د مرو او د ځوانانو جوند، زمنږ ايزت، ستا د ابا غېج، د چور نه د کانونو بچول، دا ټول تاته ګوري. خير دی. ته لږ ډېر فيکر وکه يارو! خدای مېربانه دی چې يوه ښه لاره وباسې. زه به ام د مغزو ګنګس چرګان وجنګومه. بيا به وغږېږو.
ډاکټر ته لکه د هغه په سادګي چې خندا ورغلې وي. مړه موسکا يې وکړه:
– ګنګسو چرګانو ته ابڅ زيامت مه ورکوه ماما! بله لاره نشته.
لالټي سوړ اسويلی وکړ:
– ښا؟ سړی خفه شي. اغه دی. ما بله ويله. ما ويلې که مو د حملې فيصله وکړه، ته راسره مه ځه!
د ډاکټر خوشال سترګې تنګې او تندی ګونجې شو:
– ولې؟
– په منږ کې يوازې ستا واړه بچي پاتې کېږي.
– نه ماما. ما ډېر فيکر کړی. بچو ته مې هرڅه شته. يوازې به يې پلار نه وي. اخېر به عادت شي. مګر که لاړ نشمه ټول عمر به د پلار دپاره ځورېږمه. هره ورځ به مرمه. په خدای! پرون مې دوه ځله بچي وهلي. که داسې وي نو اغو ته ام دې نه مړ ښه يمه.
– خو ښه دې نو! زه خو چاره نه لرمه. چې يو بلا ځوانان زما د لاسه مري، او لور مې بدنامېږي زه په جوند چيشی وکمه؟
– ټول چاره نه لرو. ای ماما! ته خفه کېږه مه! زه وايمه کاش چې ستا لور پدې بچېدله.
– خدای مېربانه دی. اغه نه وايي چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي ...
– چټې وايي. چې په درياب کې ګوهر ببخي نه وي بيا؟ دا خلک په ابڅ شي لپ ندي ماما. نه د چا په مرګ، نه په ايزت.
– نا، اغه خو يې خپله وويلې چې جوړه شوې ويډيو ده. لور مې وايي نوره ابڅ خبره نه وه.
– اغه بېچاره نو حال وايي؟
د لالټي سر وګرځېد. سا يې تنګه شوه. ورېږدېد:
– ښه ځا دا ستا خبره صيي. ته راته داووايه! په کوم قانون کې چې يو ځوک په چا ظلم وکي مظلوم ملامت بلل کېږي؟
– نا، آخو ده. خو د خلکو خوله څنګه بندی؟
– د خلقو په... لاحولو ولا! خلق سپي دي، غاپي به. زه او ته خو پوهېږو. که زما په لور هر چيشی شوي وي په زور پې شوي دي. نو د اغې ګونا څه ده؟
– نه پوهېږمه ماما. دې وطن کې سخته ده.
– چيشی؟ نو چې تا غوندې اوښيار دونه قمقل غږېږي نور څه ملامت دي؟
– ته مه په قارېږه ماما! ما له خوا خوږيه وويل.
لالټي بد بد کتل. ماغزه يې په خوټېدو شول. ښه و، ډاکټر ووت. دده زړه بې حده تنګ و. سلګۍ يې ووهلې. پاڅېد. په کوټه کې مخ ته او شاته لاړ. اصلن دومره ډاکټر ته په قهر نه و لکه خپلې بې وسۍ ته چې و. نه پوهېده چې څه وکړي؟ کاش چې چا د حملې ښه پلان جوړ کړی وای. عملي کولو ته دی د سر په بدل تيار و. يو وخت يې لوستي وو چې کمونېزم په دې ناکام شو چې تر انجنير يې کارګر ته ډېر معاش ورکوه. ايله اوس پوه شو چې دا څه معنا؟ نقشه او پلان جوړول څومره مشکل او مهم دي؟ تکړه او روزل شوی ماغزه غواړي. د عملي کولو لپاره لاسونه هرځوک لري. مشران په همدې مشران وي چې ښه پلان سنجولی شي. هغه چې په پلان جوړولو نه پوهېږي د مشرۍ وړتيا هم نه لري. لالټي بيا په کوټه کې تېز تېز وګرځېد. سا يې هم تېزه تېزه اخېستله. فکر يې کوه چې د سردار او شاه محمد خبره بالکل په ځای ده. که د هېوادیار په کور ورځي دوئ به هم مړه شي. هېڅ به حاصل هم نه کړي.
دې کې د دروازې ګرز شو. ده شېږ وهل. دادو دننه ولاړ و. پيکي ته يې ځنډ ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اکا! تږی یمه.
– اوووو د سپي زو! زه دې وارخطا کړمه. چې سړی تږی وي او به سکي. پوی شوې؟
لالټي له قهره د کوچ مخ ته په ځمکه کېناست. ستوني يې اوس هم ډک و. مګر نه يې غوښتل دادو پوه شي. دا به د هغه روحيه ښخي وځپي. که سم پلان هم پيدا شي زړه به ورته نه ښه کوي. ځکه يې مخ بلې خواته واړوه. دادو وويل:
– ته ريشخند پرېده! څنګه يې وسکمه؟
لالټي په جيګ غږ وويل:
– په خوله.
– اوهو! په قار ولې يې؟ سمه خبره وکه!
– ای وحشي! اغه فيلتر يې چا ته وښوده؟ پام دې چېرته و؟ نل غوندې شيردان دې ونه ليده؟
– آخو پوېږمه. ګيلاس نشته.
– ډک يې کهـ هـ! وه عقله چېرته يې؟ دلته ستا کمی دی. ای الکه ځا! څنګ ته انواری د ګيلاسونو نه ډکه ده.
– منږ زور ووهه. دروازه يې نه کشېږي. ماته نشي.
– کشوه يې ما! په څنګ يې ټېل وهه! ځا ورک شه!
دادو په بنګېدو روان شو. د لالټي په زړه کې يوه خبره وګرځېدله. چيغه يې کړه:
– ای دادو! دادو! دادو!
هغه ژر بېرته کوټې ته ننوت. ويې ويل:
– ورو اکا! ورو! د پردي کور دی. چيغې ولې وهې؟ شاوخوا خلق به څه وايي؟
– ځه دد ئ... خلق پرېده! دلته نزدې ری شه! قول راکه! رښتيا ووايه! کلي کې ولې پاتې نه شوې؟ ابا دې ولې خفه که؟
دادو پيکی په منګوله واړوه. ده ته يې له پاسه کتل:
– کلي کې؟ بده وه. که پاتې شوی ومه بيا الکانو راته بې غيرته ويه.
– تا دې قران ووهي چې امدقه خبره وه؟
– نا، خو دا ام وه، او دا خلقو زمنږ ناموس ته ام سپک کتلي دي.
– دروغ مه وايه! زمنږ او ستاسې خو بدي ده.
– زما د چا سره بدي نشته. چې زور مې ورسېږي د ابا بدي ام ختمومه.
– اغه نه ختمېږي.
– پټې بېرته درکومه.
– دا خو دې سوچ دروغ وويلې.
دادو غلي غلي کتل. لالټي ته اوس ځمکه مهمه نه وه. ځکه يې سر وخوځوه:
– ښه ځا، ما بله خبره کوله. ما ويلې ته خو کلي کې ګرځې راګرځې. خبرې اورې. څه خيال کی مرو څنګه جلۍ ده؟
– څنګه جلۍ ده؟ ښه جلۍ ده.
– نا، خو د پرديو خلقو سره بندي وه کنه.
– هاو بېچاره. ببو مې ويلې زه يې ګورمه. ډېره ځورېږي.
– امدقه خبره ده کنه. ځه سپينه به وويمه. اغې سره به دد ې نه پس څوک واده وکي؟
– دا چيشی وايې؟ ولې نا؟
– خو خلق د سپي زامن هرډول خبرې کئ.
– اغئ بد کئ! مروه ګۍ نه پاکه جلۍ په دونيا کې نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ننا، صبر صبر! زه بل شی ویمه. ته. ته خپله ورسره واده کی؟
په سالاو کې هېڅکله د نجلۍ پلار چا ته داسې خبره نه کوله. په شرمونو به شرمېدلی و. دادو غلي غلي کتل. لکه چې وايي ما فکر نه کوه چې ته دې دومره پرېوتی اوسې. شونډې يې وخوځېدلې:
– ای اکا! زه نه پوهېږمه. ته چيشی وايې؟
– ننا، فيکر وکه چې زه د مرو ابا نه يمه. بېخي پردی سړی يمه. د زړه خبره وکه! واده ورسره کی؟
– زما خوله لټی څنګه؟
– نا رښتيا ويمه. مه وېرېږه! ايڅ خبره نده. قسم در ته خورمه چې ايڅ در ته نه ويمه.
– زه نه وېرېږمه. ويمه ته خفه نشې. ابا ته مې مخامخ وويلې چې مروه ګۍ د پاره څمه. چا چې ځورولې ده جوندی يې نه پرېږدمه.
د لالټي سترګې ډنډ شوې. ژور اسويلی يې وکړ. لکه د ګور په غاړه کس چې خپلې مريضۍ ته د نجات دوا پيدا کړي. ويې ويل:
– بس ما امدقه اورېدل غوښتل. ګوره بچی! مالومه نده چې په منړ به چيشی کېږي؟ خو وعده کومه. که جوندي وو د اغې واده به تاسره کېږي. که مړ ومه، زما جپ وګوره! خط تې وباسه! امدا به مې ليکلي وي.
دادو اوس په ملا شخ او نېغ ولاړ و. په ټېغو ټېغو سترګو يې کتل. لکه د داسې تغير توقع چې يې هېڅ نه لرله. يودم راکړوپ شو. د لالټي لاسونه يې ښکل کړل:
– اکا! ته غم مه کو! دا زړه مې وايي مروه ګۍ به ببرته په ايزت شي. که نا، چېرته لرررې بل وطن ته يې بيايمه. چې د ايچا خبرې وانه وري.
لالټی پاڅېد. هغه يې په غېږ کې ونيو. په موسکا يې سلګۍ ووهلې. دادو خپلې کوټې ته لاړ. او به څښل يې هېر شول.

∞∞∞∞

سهار لالټی په کوچ کې په چيغه پاڅېد. مروه يې مړه ليدلې وه. سا يې سوزېدله. بلې کوټې ته يې سر ښکاره کړ. هلته درېواړه ويده وو. ده ټوخی وکړ. څوک پا نه څېد. اول منزل ته کېوت. د ډاکټر خوشال غږ هم نه اورېدل کېده. په ټول کور کې بس دده د پښو ترپه هار و. هلته هم وټوخېد. وروسته سرک ته ووت. ټکسي يې ونيو. په يوازې ځان د هېوادیار د کور په مخ کې غرفې ته ودرېد. غوټ ساتونکی راووت. غږ يې کړ:
– څوک دې په کار دی وروره؟
– ته دسې وکه يارو! ريس صيب ته ووايه چې لال مامد خان راغلی دی.
ساتونکي مخابره خولې ته ونيوله:
– ريس صيب! يو کس راغلی دی. لال مامد خان نومېږي. وايي تاسې سره يې کار دی. پرې يې دم؟
ريس په خپلې کوټې کې د تخت په ژۍ ناست و. ويښتان يې په ماشين وچول. شنګس و. ماشين يې بند کړ چې خبره واوري. د کمپيوټر په سکرين کې يې وکتل. په خندا شو:
– پرېده چې راشي! لالټی دی کنه. سر او ږيره يې کم کړي دي. په لغمان کې دې په ياد ندی؟ اغه متيازن.
ساتونکي کټ کټ وخندل. ده هم واورېدل. هېڅ ډول عکس العمل يې ونه ښود. ساتونکي تلاشي کړ. دروازه يې خلاصه ونيوله. دننه په حويلۍ کې دوه کسه ورسره ملګري شول. درېواړه ودانۍ ته روان وو. لالټي جېب ته لاس کړ. د موبايل ټنۍ يې کېکارېله. له هر زنګ تېرېدو سره په جېب کې رڼا کېدله. خو غږ يې نه و. ريس غلي غلي زمزمه کوله. په زينو کېوت. د سالون په منځ کې ودرېد. ساتونکي په دروازه کې پاتې شول. لالټی دننه لاړ. د قيمتي عطرو خوږ بوی پرې ولګېد. ريس دده په لاس کې کاغذونو ته کتل. طبعه يې جوړه وه. په خندا يې وويل:
– په خيرونه په خيرونه لال مامد خانه! ای تخلص لرې که نا؟ چې په فلاني صيب درله غږ کو.
– نا ريس ګله. تخلص خلق د نامه د درندولو د پاره ږدي. زما نوم خدايي دروند دی.
– آهاهاها ډېر وران يې. ښا، څه سکې؟ چای، کافي، جوس، شوده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شړومبي شته؟
–آهاهاها، نا نو، په هر شي کې ستا ځان له ذوق دی. په سهار کې شړومبي. هاهاهاها
لالټي غوښتل ريس په قهر کړي. لوی کريستالي قنديل ته يې پاس وکتل. ويې ويل:
– ماته څوک رسېدلی نشي يارو. زه ويلی شم چې همدا اوس ستا په کور کې څوک دي؟ او چېرته دي؟
– ښا؟ نا مړه.
– دوه پېغلې لورګانې دې په څلورم منزل کې ځانته ځانته کوټو کې دي.
د ريس تندی راټول شو. سر ته يې لاس کړ. پکول يې نه و. عميقه سا يې واخېستله:
– چا درله ويلي؟
– بزرګ يمه.
– غلې خيرنه! پلار دې بزرګ و؟ نيکه دې بزرګ و؟
– هيله کومه! پلار او نيکه ته خوله ماچوه! منږ ته خپل مړي ګران دي. بله به درته وويمه. زما د لورکۍ د ويډيو په باره کې دې دروغ وويلې. اغه يو ازې په فلش ميموري کې نده، ستا په مېز په لېټاپ کې ام شته.
د ريس مخ تک سور شو:
– ګپ بس دی نور! قواله چرته ده؟
لالټي په لاس کې کاغذونه وښودل. ريس وويل:
– ته دې پلو که! اله شابه اله!
– ډک يې که ـه ـه! ته داسې نېغ نېغ مه کېږه، ښا؟ ما ويډيو کړې. يو چا ته مې سپارلې ده. پوهېږې چيشی پکې دي؟ ټولې خبرې مې پکې کړې، ښا؟ چې تا څنګه اغه درې کسه زما مخ کې ووجل؟ ستا د کانونوليست هم پکې دی. دا يې نښه چې په نيمروز کې پينځه کانه دي. په کونړ کې اته، په بغلان کې شپږ.
د ريس سترګې ټېغې ټېغې وختلې. لالټي دوام ورکړ:
– دا مې ام پکې ويلي چې تا د وزيرصيب بانکي حسابونه په خپل لاس کې اغستي دي. اغه د ځانه خبر ام ندی. که زما ويډيو وګوري ستا خبره ګلجانۍ ده.
ريس غاښونه وچيچل، لکه مارتاو شو:
– زما په کور کې ماله اخطار راکې، هه؟
لالټي يې کلکه سپېره ووهه. هغه په ترکي فرش ولوېد. ريس کاغذونه واخېستل. په دروازه کې دوو ساتونکو ته يې وويل:
– الکه! دده يو نوک تراغو وباسئ څو يې د ويډيو والا نوم او پته درکړې نه وي. خبيث!
ساتونکي وړاندې راغلل. دا مهال د لالټي اروا ووتله. ساتونکو له لاسه ونيو. د پروت حيوان په شان يې پر فرش کش کړ. ريس کاغذونه وکتل. سترګې يې وازې شوې. غږ يې کړ:
– ودرېږئ ودرېږئ! دا خو خوشې شيان دي. قواله نده.
يو ساتونکي وويل:
– صيب! سړی ام مړ دی.
– څه څه؟ څنګه مړ دی؟ ما خو کلک وهلی ام ندی. ښه ښا! بيا يې د دروغو ځان مړ اچولی. ورکه، لغتې ورکه!
ساتونکی په دوو پښو کېناست. د لالټي ولاړې سترګې يې وکتلې. د هغه مخ يې يوې او بلې خوا ته ټېل وهه. ويې ويل:
– نه صيب! رښتيا مړ دی. سا پکې نشته.
ريس په منډه نژدې ورغی. خپله يې وکوت. چيغه يې کړه:
– اله زړه يې درېدلی! ډاکټر له آواز که! اله اله زرکوه! چې ويډيو نېټ له ونه وځي. څه له ګورې؟ ورک شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت امبولانس د کور مخ ته ودرېد. ډاکټر خوشال ترې په سپينه چپنه کې کېوت. ګوشکي يې په غوږو کې وو. ويې پوښتل:
– مريض چرته دی؟
ساتونکي په خندا ځواب ورکړ:
– نه ډاکټر اغا، ادرس دې غلط کړی. دلته مريض نشته.
– دا د ريس صيب هېوادپار کور دی که نا؟
– هو، دی.
– امدا ځای يې ښودلی.
– درته مې وويلې چې مريض نشته.
دې کې دوه ساتونکي تېز راووتل. د امبولانس په ليدو يې ژر ژر لاس وښوروه:
– اله اله ډاکټر صيب! راځئ راځئ! دننه مريض وګورئ! اله زر کوئ!
د دروازې د ساتونکي خوله وازه شوه. ويې پوښتل:
– څوک مريض دی؟ ريس صيب؟
– نه، ته پرېږده! ډاکټر صيب! تېز راځئ!
ډاکټر موبايل ته وکتل. تېزې يې ووهله. له لالټې سره اړيکه يې پرې کړه. ګوشکي يې هم په جېب کې کېښودله. ويې ويل:
– امبولانس کې زما نرسان او وسايل دي. پرېږدئ چې ننوځي!
– صيي ده صيي ده! زر کوئ!
سردار د درملو له بکس سره له امبولانسه کيوت. شاه محمد او دادو هم په سپينو چپنو کې په ډاکټر پسې روان شول. دننه ريس لالټې ته مصنوعي تنفس ورکوه. په سينه يې د ورغوو زور وهه. د ډاکټر په ليدو يې غږ کړ:
– شابه شابه شابه! ضوف يې کړی. زر کوه زر!
دې کې اروا غوښتل ورننوځي. لالټې لاس جيګ کړ:
– صبر صبر! وخت يې نه دی.
– دا څه کې؟ تا خو ماته همدا سې ويلي وو. پرېږده چې څو هېوادپار پوهېږي کار وشي!
– غلی شه ورک شه! لوېشتينګه! زما پلان دی که ستا؟ زه پوېږمه کار مې.
اروا تروه شوه. مخ يې واړوه. لالټې وليدل چې ډاکټرانو په ساتونکو او ريس وسلې ونيولې. ژر يې وويل:
– اله راننوځه! امدقه يې وخت دی. اله زر کوه!
– نه ننوځم.
– وه د سپي زو! خدای ته وګوره کنه! د نخرو وخت نه دی کنه.
اروا هم ژر ننوتله. لالټې نېغ کېناست. اول يې خپل پرتوګ ته وکتل. وچ و. موسکی شو. د ريس ايله اوس سر کار وکړ. ويې ويل:
– وه ستا بېخ شين شه ستا موجيزې!
لالټې وخندل:
– ډک يې که ـه ـه! دادو بچی! اله دروازه بنده که!
دې کې څوتنه اندېښمن ساتونکي د مرستې لپاره دروازې سالون ته راغلل. خپل دوه ملګري يې جيګ لاسونه وليدل. حيران شول. ريس امر وکړ:
– ولئ يې!
هغوئ هم سمدلاسه وسلې ورواړولې. خو د لالټې کسانو وار مخکې کړ. يو ساتونکی ولګېد. نور يې د دروازې شاته پټ شول. بېرته يې لاسونه او وسلې ښکاره شوې. دننه يې رنډې ضربې وکړې. خپل کسان يې وويشتل. ريس ځان د مخ وازې پخلنځي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيټ دېوال شاته ورسوه. د لالټي ملګرو د مړو ساتونکو وسلې واخېستلې. په دروازه يې ډزې وکړې. وسله وال له هغه ځايه لېرې شول. د لالټي له قهره سرېمې وپړسېدلې. دوئ د پلان خلاف دروازه بنده نه کړای شوه او د تود جنګ مخه يې هم ونه نيوله. اوس نو د ساتونکو لاس بر و. هم يې يو کوټ پر مختللې وسلې لرې، هم ښه ډېر کسان. په تود جنګ کې درې لارې وې: يا به کاميابېږې، يا به تسليمېږې، يا به مړ کېږې. لالټي لا د تسليمېدو پلان نه درلود. هغه په ريس پسې ځان پخلنځي ته ورسوه. سمدلاسه يې په خېټه کې لغته وخوړله. دی وار شو. په دېوال ولګېد. پر ځمکه ولوېد. بېرته جيګ شو. سر يې لکه غوا په مخامخ ونيو. په منډه يې ريس په سينه کې ووهه. هغه په شا ولوېد. د حويلۍ ساتونکو د لويې کړکۍ له لارې په سالونضربې وکړې. يو قيامت جوړ شو. ټولې ښيښې دانه دانه توې شوې. ځينې مرمۍ د کړکۍ په اوسپنيزو پنجرو ولګېدلې. ټنګس يې وخوت. ضربو هم په دروازه کې ساتونکي، هم د لالټي کسان يوه شيبه غلي کړل. لالټي ته همدا ښه موقع ښکاره شوه. د پخلنځي د تيټ دېوال له شا څخه يې خپلو کسانو ته چيغه کړه:

– دروازه بنده کئ! دروازه بنده کئ!

خو ملګرو ته يې مرميو وخت نه ورکوه. ريس د دروازې شاته ساتونکو ته غږ کړه:

– الکه! راننوځئ! دوئ کم دي.

هغوئ بيا له دروازې څخه ضربې وکړې. خو د دوئ ډزو بيا په شا کړل. ريس لالټي په دواړو لاسونو ټېل وهه. دی د پخلنځي په مېز ولګېد. ملا يې کلکه ژوبله شوه. لاس ته يې د ريس وېښتان ورغلي وو. هغه بې وېښتانو ګنجي، زوړ او ټيټکی ښکارېده. لالټي وېښتان وغورځول. د ريس پام شو. ژر يې پر خپل سر لاس ونيو چې پټ يې کړي. داسې وارخطا و لکه ستره ښځه چې له پردې سرې سره بې حجابه مخامخ شي. منډه يې کړه چې خپل وېښتان له ځمکې واخلي. لالټي د مېز پر سر هرکارې ته لاس کړ. ريس يې په ګنجي سر ووهه. هغه کوږ کوږ تر الماری لاړ. لالټي بيا هرکاره په سر ورکړه. دا ځل ريس سوړ پرېوت. ده د لېوني غونډې په مرميو کې دروازې ته وځغاستل. هغه يې پورې کړه. اوسپينيزه او درنده وه. له هغې خوا په دروازې د مرميو د لګېدو دربهار شو. د کړکۍ له خوا هم ضربې وې. لالټي کړوپ کړوپ بېرته روان شو. د کوچونو شاته ملګرو ته يې پخلنځي وښود:

– راځئ! د هغه ټيټ دېوال پنا کېنئ! دا ځای ښه ندی.

په ګډه يې منډه واخېستله. نابېره لالټي او دادو په چيغه پړمخې پرېوتل. شاه محمد او سردار دواړه د دېوال شاته کش کړل. لالټي ورون او دادو د تشي لاندې ځای نيولی و. د منګولو له منځه يې وينې څڅېدلې. ډاکټر زخميان سمه تخته سملول. له دادو څخه يې سپينه چپنه وباسله. د درملو بکس يې خلاص کړ. د دواړو زخمونه يې وتړل. لالټي ستړی و. عميقه سا يې اخېستله. روغو ملګرو ته يې وکتل. رنګونه يې تښتېدلي وو. لکه په خپلې ناکامۍ او مرګ چې سل په سلو کې باوري وي. ده زګېروي ودرول. په بيداره غږ يې وويل:

– ايڅ خبره نده. د دروازې او کړکۍ د لارې څوک راتلی نشي. زينې ته ګورئ! چې د بام دلارې رې نشي!

شاه محمد زينې ته مخامخ کېناست. ټوپک يې سيده ونيو. په ګلابي مخ يې خولې روانې وې. په سپين دسمال يې وچ کړ. لکه انار سور شو. سردار وويل:

– کشکې مو ويډيو کړې وه. ريس څه شو؟

لالټي ورته پروت ګنجي وښود. ټولو ته په هماغه حالت کې هم خندا ورغله. لالټي په ناستو هرکاره پاس نل ته ونيوله. نيمې اوبه ده او دادو وڅښلې، پاتې يې د ريس په ګنجي سر واچولې. هغه بيدار شو. سر يې وخنډه. سترګې يې خلاصې کړې. سردار يې تندي ته تومانچه ونيوله. پر ته له دادو ټولو موبايلونه راوباسل. لالټي وويل:

– ته دګنجي زوی به اوس خپل ټول جرمونه ووايې!

ريس بيا سر ته لاس کړ. رنګ يې تک سور شو. ژر يې پر ځمکه پراته وېښتان پر سر کش کړل. بېرته پخوانی ريس شو. پزه يې جيګه ونيوله:

– که يې ونه وايمه څه به وکې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مړ کومه دې.
– مړ مې که!
لالټې سپېره ورکړه. په سوک يې ووهه. له پزې يې وينې روانې شوې. وربانديې چيغه کړه:
– وايه د سپي زو!
– هاهاهاها نا نو، ته اوس دونه نه پوهېږې؟ مونږ چې دا دونه غټ غټ کارونه کوو، دا خبرې مو په ځان منلې دي.
لالټې ته ريس په سوکالۍ کې لوی شوی، نازدانه ښکارېده. د دومره مقاومت توقع يې نه لرله. اوس داسې معلومېده چې زيات فشار ته اړتيا ده. غابښونه يې وچيچل. ډاکټر خوشال ته يې اشاره وکړه. هغه څو لغتې ورکړې. ريس په ځمکه وغځېد. بېرته په خندا جيګ شو:
– نا نو، په دې پلاستيکي پټکو مې يرولی نشئ ښا؟ ای! بهر به اوس د ملي امنيت کسان او پوليس راغلي وي. تاسې ټول پينځه کسه يئ! ښه خبره دا ده چې تسليم شئ!
هلته په رښتيا د پوليسو قوماندان د ملي امنيت له مشر سره کورته د ننوتلو په پلان غږېده. چورلکه يې راوغوښتله چې سرتېري پر بام کوز کړي. د ريس ساتونکو له کړکيو ټوپکان دننه کړي وو. ټول سالون يې سم ليده. که د لالټې کسانو د پخلنځي له ټيټ دېواله سر ښکاره کړی وای وژل کېدل. د ساتونکو قوماندان غږ کړ:
– ريس صيب! چېرته يې؟
ده په موسکا ځواب ورکړ:
– اشپزخانه کې. روغ او جوړ يمه. دوئ اوس تسليمېږي. بله لار نه لري. که نه د لور عشق به يې ټول جهان ووينې.
هغه کړس کړس وخندل. د لالټې سترګې غټې راووتلې. ملګرو ته يې کړ:
– د سپي د زوی خوله بنده کئ!
سردار د ريس خوله په دسمال وتړله. د لالټې زړه تښتېده. خو فکر يې دادو ته و. هغه چې په تشي کې لګېدلی دی څه حال به يې وي؟ ډاکټر لالټې ته پيچکاري ولګوله. دده زړه ورسره ښه شو. دادو ته يې سيروم چالان کړ. ويې ويل:
– جيګ شه، کېنه!
– کېناستلی نشمه.
– ته کوشش وکه!
دادو نه منله. لالټې وپوښتل:
– زړه دې تښتي؟
– هاو.
– ځان ماچوه! فيکر وکه چې چيشي ته راغلی يې؟ او تا ته په کلي کې څوک انتظار کئ؟
دادو ځير شو. سمدم نېغ کېناست. نورو ته عجيبه وه. په غټو غټو يې وکتل. ډاکټر مخ لالټې ته کړ:
– ای ماما! دسې به وکو، وبه وايو چې مونږ ته لاره راکئ. که نا، ريس وژنو. دا به ام د ځانه سره واخلو چې څوک راباندې ډز ونکي. امدسې به وتښتو.
– چېرته به وتښتو يارو؟
– د سالاو غرونو ته. ريس د ځان سره وړو. الته به يې په آرامه مجبور کو چې اقرار وکي.
– نا، نه کېږي.
– نو چيشی کی؟ زما دې ونه منله. ستا پلان غلط و. دا رذيل اقرار نکئ.
لالټې ترې مخ واړوه. ويې ويل:
– ګوره يارو! ډاکټر ام يې. دونه نه پوهېږې چې په دغو خبرو دا نجس زړور ېږي. بيا نو بېخي اقرار نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس د ملنډو موسکا وکړه. ډاکټر وویل:

– په هرڅه پوهېږم. په دادو کې مرمۍ بنده ده. داخلي خونرېزي لري. سودا مې ورته ده.

لالټې دادو ته وکتل. تندي یې ګونجې وکړې. په زړه کې خو ده هم منلې وه چې هرڅه له لاسه وتلي. مګر ظاهرن یې نه ښودله. دې کې یو کېوونکی ګرز شو. بم وچوېد. د سالون دروازه دننه ولوېدله. پر دوئ ګردونه او د باروتو بوی راغی. د ټولو رنګ پک والوت. لالټې تر یوې شېبې څه نه اورېدل. په همدا حالت کې یې د ریس سر ته تومانچه ونیوله. هغه په بنده خوله خندل. لالټې وویل:

– ای د سپې زو! وایې که نا؟

خپل غږ یې په سختۍ واورېد. ریس په خندا سر وخنډه. لالټې غوښتل په داککره یې وولي. خو په وروستۍ شیبه کې یې تومانچه اوږې ته برابره کړه. ډز شو. ریس په ځمکه ولوېد. لکه مار تاو راتاو شو. له درده یې په پزه کې عمممم عمممم کوه. په جامو یې وینې لارې وکړې. د لالټې اورېدل ورو ورو ښه شول. د سمال یې د ریس له خولې ښکته کړ. ویې ویل:

– اوس وایې که نا؟

ریس د درد له زګېرویو سره ککره وخنډله:

– چې مړ مې کئ هدف ته به ونه رسېږئ.

پولیس په دروازه کې ودرېدل. لالټې د ریس خوله بېرته په دسمال بنده کړه. په چیغه یې وویل:

– پاسې د سپې زو! که نا، دا بله اوږه دې ام ولمه. جیګ شه!

ریس له زګېرویو سره پاڅېد. لالټې یې شاته شو. له اوږې یې ونیو. په څټ یې د تومانچې خوله کېښوده. ملګرو ته یې کړ:

– تاسې زما شاته شئ!

د سردار په اوږه ټوپک ځړېده. په یو لاس یې سیروم جیګ ونیو. بل د تومانچ والا لاس یې د دادو تر ملا تاو کړ. لالټې ریس ټېل وهه:

– ځه ځاااااا!

هغه روان شو. دوئ ورپسې وو. د لالټې زخمي پښې زور نه اخېست. کله کله به یې د چندرو ټوپونه وهل. پولیسو ته یې کړ:

– ای ای! که چا ډز وکه دا وجنو.

قوماندان له ویجاړې دروازې سر ښکاره کړی و. غږ یې کړ:

– ګوره الکه! په دغو کارونو تاسې ځان ته مشکل زیاتوئ! په آرامه تسلیم شئ! ستاسې په ګټه ده.

– ډک یې که ـه ـه! دا نصیحت دې ادې ته وکه!

دوئ اوس شاته شاته د زینې په لور روان وو. ریس یې هم کشوه. دویم منزل ته وختل. په سالون کې یې سردار لاندېنۍ زینې ته ودروه. شاه محمد یې ولېږه چې له دریم او څلورم منزل څخه د ریس بچي راولي. ډاکټر خوشال ته یې وکتل:

– په دغه کوټه کې په مېز باندې لیټاپ دی. اغه راواخله. او په دغو دوو کوټو کې یې تې خواره بچي دي. اغه ام را وباسه!

لالټې پوهېده چې دا یې وروستی زور دی. که ریس اقرار ونه کړ نور نو هېڅ انتخاب نه لري. هرڅه ختم دي. په لاندېنۍ زینه کې د پولیس سر ښکاره شو. سردار پرې ډز وکړ. هغه بېرته په منډه سالون ته کېوت. دلته ډاکټر د کوټو دروازې په لغتو ووهلې. اول یې لیټاپ راوړ. وروسته یې د غېږې بچي راوباسل. هغوئ ژړل. دواړه میندې هم په چیغو راووتلې. شاه محمد دوه پېغلې او شپږ ماشومان مخ ته کړي وو. په زینه راکېوت. لالټې د ریس کورنۍ مخامخ ودروله. دده خوله یې خلاصه کړه. ویې ویل:

– د سپې زو! وایې که یو یو بچې دې مخ کې مردار کمه؟

ښځې سونګېدلې. ماشومانو ژړل. ریس د تل په شان په آرامه وویل:

– نا نو، دې کې ماشومان مه ګډوه! دا زما او ستا په منځ کې خبره ده. دونه ام سړی بې غیرته کېږي نا.

– ښا؟ اغه زما لور لکه چې د چا اولاد ندی. آد سپې زو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس سر وخوځوه:
–ګوره! دا یې مونږ مړه. بیا نو نه تاسې د مرګه بچېږئ، نه ستا لور د بې ایزتۍ نه. ګټه یې تاله څه ده؟
لالټې هم پوهېده چې هغه رښتیا وایي. تر دې هم بده دا چې هغه په هېڅ صورت کې په خپلو جرمونو اقرار نه کوه. معنا دا چې دوئ سل په سلو کې ناکامه دي. له ډېره غمه خندا ورغله. په آرامه یې وویل:
–منږ خو اسې ام په مړو کې ایساب یو یارو. ستا کورنۍ خو ام ولاکه رانه جوندۍ پاتې شي. ستا زړه چې وایې که نا؟
–نانو، ګوره ګوره! دا خو لېونتوب دی.
لالټې په موسکا کتل. دا د نهیلۍ موسکا وه. د ریس ټینګوالي ته د تسلیمۍ موسکا. اصلن هغه چورت وهه چې اوس کومه لاره شته ده؟ که ریس وژني نو بچي به یې ځوریږي. هغوئ څه ګناه کړې ده؟ که یې نه وژني نو هغه به همدا اسې ظلمونو ته دوام ورکړي.
ریس یې موسکۍ څېرې ته ځیر و. سر یې وخوځوه:
–سمه ده. زه په زیمه واري وایم. تاسې له څوک څه نه وایي. ځئ! فلش میموري او لپټاپ واخلئ! د مځکې نه ام تېر یم.
د لالټې په مغزو کې کړنګ شو. ریس ته یې ځیر ځیر وکتل. د هغه په خبره کې یې د خپل فشار نتیجه احساس کړه. امید ورته پیدا شو. نه پوهېده چې دده موسکا او بې پروایي هغه اړباسه، که د اولاد د مرګ ډار؟ موسکا ته یې دوام ورکړ. ویې ویل:
–خبره په فلش میموري او ځمکه کې نده یارو. ښه ځا اقرار مه کوه! بل کار وکه! ته یاسین، هاشم او سباګل جوندي که! منږ ام تا او ستا بچي خوشې کوو. څنګه یارو؟ که نا، یو یو. اوري؟ یو یو، په آرامه ستا په مخ کې وجنو. یو یو.
د ریس په سترګو کې یې وارخطایي ولیدله. هغه بې اختیاره هرې خواته تاوېدلې. او بیا یې پکې وځلېدلې. بیا یې هم په آرامه وویل:
–بچي مې پرېدئ! هر ډول ضمانت غواړئ، پیسې غواړئ درکومه.
دا وخت د امنیت کسان د چورلکې له لارې په بام کېوتل. دلته لالټې کټ کټ وخندل:
–زه پوهېږمه. ستا خبیث په یوه خبره باور نشته. ګوره یارو! زمنږ وخت په ختمېدو دی. درېو پورې ایساب کومه. که دې خبرې شرو نه کړې، د کورنۍ ربېل دې د تې خورو بچیانو نه شرو کومه؟ پوه شوې؟ یو، دوه...
د ښځو او ماشومانو چیغې شوې. د ریس هم اوښکې ووڅڅېدلې:
– نا، نا، وایمه وایمه!
لالټې په زړه کې خوشحاله شو. ملګرو ته یې وکتل. هغوئ موسکي وو. مګر دده څېره یودم جدي شوه. ایله یې د مصنوعي خندا بوج له ذهنه پرېوت. ښځو ته یې اشاره وکړه چې تې خواره ماشومان کوټې ته بوځي. لپټاپ او فلش میموري یې په زینه کې د ښځو په جامو کېښودل. اوریې ورواچوه. ریس یې په کوچ کې مخامخ کېنوه. پینځو واړو ملګرو یې د موبایلونو کمرې ونیولې.
لالټې ریس ته سر وخوځوه چې وایه! هغه خبرې پیل کړې. لالټې لاس ونړوه:
–صبر صبر! بند کئ موبایلونه! ای د سپي زو! تا خو ولیدل. زه د ټولو خبرو نه خبریمه. دا درته اخېري خبرداری دی. که دې دروغ شرو کړل بیا درته نه ویمه. بس یو بچی دې وجنمه. که دې بل دروغ وویلې بل بچی دې وجنمه. پوی شوې؟
ریس کیسه پیل کړه، چې څنګه د کانونو په لیدو ورته د بیلیونر کېدو امید پیدا شو؟ څنګه یې له وزیر سره د کانونو د چور پلان جوړ کړ؟ کوم کوم چارواکي پکې شریک دي؟ د نړۍ په کومو بانکونو کې یې پیسې دي؟ څنګه یې وزیر او نور د ځان په ګټه لوبول؟ د لالټې ځمکه یې څنګه پیدا کړه؟ ولې یې مروه ونه وژله او یاسین یې وواژه؟ ویې ویل چې د مروې عزت ته یې بد کتلي نه دي. خپله پېغلې لونې لري. خو ویډیو یې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لالټی ځمکې ورکولو ته اړباسي. وروسته یې ددوئ د حملې له پلان څخه د خبرېدو، د اوه لسو ځوانانو د نیولو او د حماس د وژلو وویل. لالټی او ملګري یې په حماس خفه شول. یو بل ته یې مړې مړې وکتلې. د ریس د خبرو په پای کې د موبایلونو مخه لالټې ته واوښتله. هغه وویل:
–ګورئ! منږ چیشی غواړو؟ چې بچي مو څنګ کې وي. سبایي ووځو، ځمکه وکرو، مالونه وڅروو. ماښام په دیسترخان راټول شو. کله کله د مرګرو او خپلوانو کره په کوزدې، یا اختر کې لاړ شو. ټوقې وکو، وخاندو. خو دا ځینې ګوره! دقه سې پینځه منزله بنګلې به لري. د ایځ شي کمی به یې نه وي. بانکونه به یې د پیسو نه ډک وي، خو تا به د الیشنګ په سالاو کې آرام ته نه پرېدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې؟ ځکه چې غواړي لا پیسه داره شي. حرص مخکې کړي وي. وه خو پیسه داره شه کنه! چا ویلي مه کېږه؟ نو د خپلې ګټې دپاره خو زما سټه مه باسه کنه! وه د ظالم زو! په جوند کې نور چیشی دي؟ یا ساز دی یا سوز. دواړه ځانته نه کېږي. ځا، دا ته یې د ډالرو په غونډۍ ناست. پیسې درسره په ساز کې خندلی شي؟ په سوز کې جړلی شي؟ ته خو یو وار خلق یاران که! بیا وګوره چې په میم زر ما ټوله زما کې خوند دی، که په منږ زر منږ ټوله زمنږ کې؟

مو بایلو نه بند شول. لالټې وویل:

– اوس یې په نبټ کې خوشې کئ!

ملګرو یې همداسې وکړل. خو د ډاکټر سرې سترګې په ریس کې وې. بالاخره یې غږ کړ:

– اوس به دا خبیث ووژنو.

دادو په کوچ کې کوږ ناست و. زګېروي یې ختل. د ډاکټر خبره یې تایید کړه. د ریس د بچیانو ژړا بیا جیګه شوه. لالټې اسویلی وکړ. سر یې وښنده:

– نا، ګټه نه لري یارو. مګر که زمنږه نقشه کامیابه شي دا به د مړي نه ام بتر شي.

دا وخت د امنیت کسان د پورتنۍ زینې له لارې دویم منزل ته ورسېدل. په لاندینۍ زینه کې پولیسان ښکاره شول. غږ یې کړ:

– تسلیم شئ! موږ تاسې ته ضرر نه رسوو. محکمه پو پېږي تاسې.

خبره ختمه وه. نور داسې څه پاتې نه وو چې دوئ ورته امید لرلی. لالټي تومانچه د ښیښې پر مېز کېښوده. لاسونه یې جیګ کړل. نورو هم همداسې وکړل. خو ډاکټر تومانچه ریس ته ونیوله. لالټي یې لاس کلک کړ. ویې ویل:

– ډاکټره ګله! فیکر وکه! که دا ووجنو خلقو ته به منږ ام داړه ماران ښکاره شو. زمنږ ویډیو بیا ایغ شوه. دده په مرګ سبا ګل نه جوندی کېږي یارو. مګر کېدی شي زما او ستا بچي ټول عمر وځوربږي. او زمنږ بندي مرګري ووجل شي. او مافیا د کانونو چور ته دوام ورکي. نور دې خوښه!

لاس یې بېرته خوشې کړ. ډاکټر تر لږ چورت وروسته تومانچه په مېز کېښوده. لالټي ریس ته کړ:

– ای د سپي زو! ته آزاد یې. ځا!

هغه او بچیان یې تېز د امنیت د کسانو څنګ ته لاړل. عسکرو لالټې له ملګرو سره ونیو. ریس په زخمي ځان راغی. هر یو ته یې سپېړې او لغتې ورکړې. د دادو سیروم لېرې وار شو. ریس قوماندان ته کړ:

– حوزې له یې مه بیایئ! اقرار تې واخلئ چې زما د کور او کار مالومات چا ورکړي؟ بیا یې چرته مردار وغورځوئ!

قوماندان سر وخوځوه. ریس ټلېفون راوباسه. کوم چاته یې وویل:

– اله روره! امدا اوس فیسبوک، یوټیوب، ټویټر او نورې پاڼې بندې کئ!

شیبه پس لالټي او ملګري یې له ترلو لاسونو او ترلو خولو سره د بندیانو په موټر کې ناست وو. دادو په منځ کې اوږد غځېدلی و. زګېروي یې ختل. دوئ له تورو ښیښو مړې مړې بهر کتل. هلته هېوادیار د کور په خوله کې د لسګونو خبریالانو مخ ته ولاړ و. بلکل تازه ښکارېده. خو خوله یې اوس هم په وینو وه. هغه وویل:

– زما ګرانو! بلا وه برکت یې نه و. بس څو تنه غله وو.

هغه خپلې په وینو سرې خولې ته اشاره وکړه:

– دا ګورئ ویې وهلمه. په اوږه یې وویشتلمه. بس پاڼه یې لیکلې وه. ټول پکې دروغ وو. ویلې دا به لولې که نه، ټول بچي دې وجنو. مجبور ومه، ومې لوستله. دوئ ویډیو جوړه کړه. په سوشل میډیا کې یې خپره کړه. د امنیت او پولیسو څخه مننه کوم چې په ښه ټایم راغلل. اغه کسان یې په جنګ کې ټول ووجل. اوس که ستاسې خوښه وي زه به ډاکټر له ځان ورسومه. وینه مې ضایع کړې. ضوف راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریالانو مایکونه او کمرې ټولې کړې. لاره یې خوشې کړه. ریس په موټر کې کېناست. غلې غلې یې زمزمه کوله. له ټېټې
ښیښې یې لالټي ته په موسکا سترګه ووهله. دده تور لنډکروزرونه له کوڅې تېز ووتل. شاته د ملي امنیت او پولیسو رینجرو هم
ورو ورو حرکت وکړ. لالټي خپلو ملګرو ته وکتل. هغوئ ترې مخونه واړول.
دوه ورځې پس یوه ډله سالاویان په کابل کې د امنیت د روغتون مخ ته ولاړ وو. مروې او مور په پلو نیم مخونه پټ کړي وو. د
شربت خېلو ملک په دروازه کې له عسکر سره خبرې کولې. وروسته عسکر دوئ د ننه روغتون ته بوتلل. هلته یې په لویه کوټه کې
حاجي چمن ځورند سرپر چوکۍ ناست ولید. زوی یې دادو په کټ کې سمه تخته پروت و. سترګې یې ولاړې وې. د مروې او مور
له خولې چیغه وختله «وی ی ی ی ی». د ټولو رنګ سپین واوښت. حاجي چمن د دوئ غږ واورېد. مخ یې راواړوه. دا وخت دادو
هم نېغ کېناست. موسکی شو. ملک غږ کړ:
– هی د خره زو! زمونږ دې زړه بوټ وباسه.
نژدې ورغلل. دادو د سر د پاسه د سیروم په پایې کې بند موبایل واخېست. غږ یې جیګ کړ. خپلو کلیوالو ته یې مخامخ ونیو. په
نېټ کې یې د کانونو او پطرولیم پر وزیر او هېوادیار سربېره د ډېرو چارواکو نیول کېدل ښودل. یو متخصص اټکل کوه چې د
غصب شویو کانونو له نیول کېدو سره به د دولت عواید دوه برابره شي. خبریال وویل:
– سره له دې چې د سالاویانو د ویډیو تر خپرولو لږ وروسته ټولنېزې رسنۍ بندې شوې. خو ویډیو خپل کار کړی و. د دولت تر
مشرانو رسېدلې وه. او نتیجه یې تاسې وینئ. همدا اوس مې خبر ترلاسه کړ چې د لعل محمد ټول یویشت کسان د امنیت له
دفتره آزاد شول او په روغتون کې د زخمي ملګري لیدو ته لاړل.
دا وخت لالټی او ملګري یې تېز د دادو کوټې ته ننوتل. خلکو له خوشحالۍ چیغې کړې. هر چا خپل زوی او ورور ته غاړه
ورکوله. مروې خپل ګوډ پلار په غېږ کې ونیو. د لالټي زړه ورسره تود شو. په تندي یې ښکل کړه:
– مرو! څنګه یې بچې؟
– ښه یمه ابا. ستا پښه څنګه ده؟
– ښه ده. بلا ورپسې! نا، ته بېخي ښه یې؟
– هاو کنه. ویمه بېخي ښه یمه.
– کلي کې خو دې څوک نه ځورئ؟
خلکو په ګډه غږ کړ:
– نا، اغه خبرې اوس نشته.
مروې هم سر وخوځوه. لالټي مخ ښځې ته کړ:
– ستا څه حال دی؟
– ښا، اوس دې په یاده شومه؟
– نا خو...
– بانې مه کوه!
ټولو هرررر وخندل. لالټي د خجالت له موسکا سره لور بیا په تندي ښکل کړه. وروسته یې په خپل ټټر نرم لاس وسولوه. اروا ته
وبنګېد «مننه یارو»
یوه اونۍ پس ډاکټر خوشال شربت خېلو ته راغی. له کابله یې د کان کیندنې جواز راوړی و. خلک د لالټي د کور مخ ته راټول
شول. د جواز سیل یې کوه. ډاکټر په جیګه ودرېد. غږ یې کړ:
– زه تاسې ټولو ته، خصوصاً لال محمد خان ماما ته د جواز مبارکي وایمه. بل زېری دا چې دولت تیار دی چې د کار د پاره
ماشینونه امانت راکي. چې خپل مو پیدا کړل بیا به یې بېرته ورکو.
لالټی ګوډ ګوډ ورغی. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر ویسې ډاکټره ګله! نورې خبرې دې صیبي. دا لال مامد خان څوک دی؟ په دغه نوم سالاویان څوک نه پېژني. که ما بښیې نو زه خو لالټي یمه.

د ټولو سترګې وازې شوې. ده دوام ورکړ:

– ویمه که لال مامد خان شومه ستاسې سره وعدې مې هېرې نشي. لالټي ښه دی. خبره په نوم کې نده. په سړي کې ده. که اغه دروند و، نوم خپله درندېږي. که اغه سپک و، چې پیغمبر یې وبولئ ام نه درندېږي.

د شربت خېلو ملک غږ کړ:

– ای اورې؟ زه خو درته ښېخي شازاده بارام ویمه. غټ دې‌و دې چپه که په خدای.

دې کې ګلټي په منډه راغی. د لالټي لاس یې ونیو. په ګونډو شو. زاري یې کولې چې بد راڅخه شوي دي. ده له مټو جیګ کړ:

– ډک یې که ـه ـه! منږ ښښلي یې یارو! مګر که دې نشه پرېښودله، او ورېنداري او بچیانو ته سم سړی شوې، په کان کې کار ام درکوو. د انډیوال وعده ده.

خلکو غږ کړ «ښه وایي» ګلټي چورتي شو. وروسته یې وپوښتل:

– نا، دا ډک یې که دې نو څه ته وویلې؟ اوس نو چیشی ډکی بادا ره؟

لالټي ورته جواز وښود:

– د خلقو نس.

ټولو هررر وهل. لالټي مخ خپلې حویلۍ ته واړوه. د کوټو مخ ته ولاړې ښځې او لور ته موسکی شو. د هغوئ خولې له خندا او سترګې له اوښکو ډکې وې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library